COLECȚIA

Iubiri de poveste

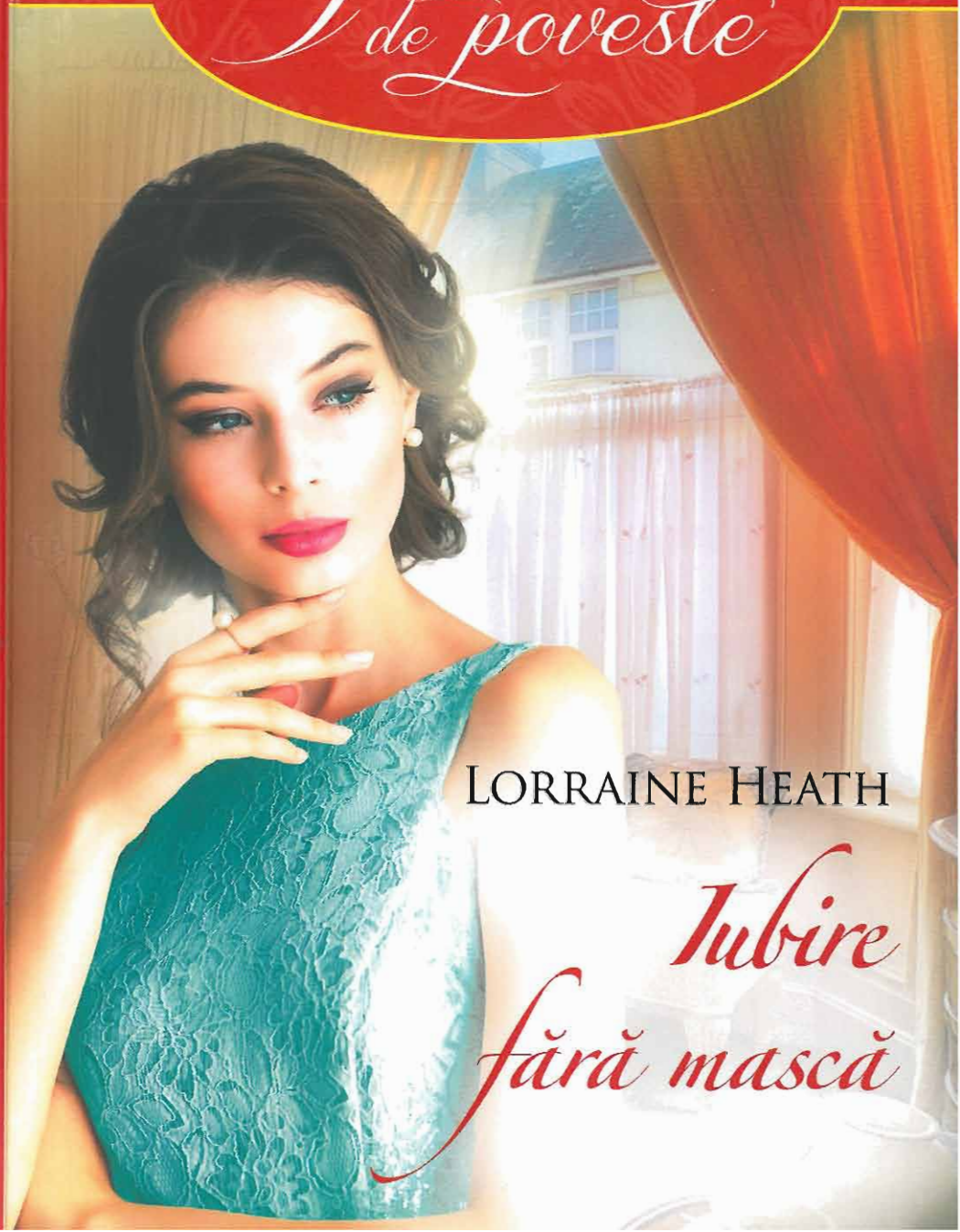

LORRAINE HEATH

Iubire fără mască

LORRAINE HEATH

Iubire fără mască

Elma

SERIA „ZURBAGIII DIN HAVISHAM“

În primul roman al acestei noi serii, Lorraine Heath îi prezintă pe zurbagiii din Havisham – trei derbedei atrăgători sortiți să-și piardă inima pentru totdeauna...

După șase sezoane lipsite de succes, domnișoara Minerva Dodger alege condiția de fată bătrână în defavoarea vânătorilor de avere. Dar, mulțumită clubului Nightingale, are ocazia să se bucure de o noapte de plăceri. În acel stabiliment renumit, doamnele poartă măști înainte de a coborî să își aleagă un iubit. Ducele de Ashebury cel diabolic de chipeș este mai mult decât dornic să satisfacă dorințele misterioasei lady – și o atrage pe Minerva într-o superbă aventură ce devine din ce în ce mai intimă.
Un bărbat cu remarcabile talente, Ashebury își dă seama curând că partenera lui de plăceri este nonconformista domnișoară Dodger. Intrigat de istețimea și de îndrăzneala ei, își pune în minte s-o curteze cu adevărat. Cu toate acestea, Minerva refuză să aibă încredere în el. Cum să facă atunci curte unei femei pe care deja o sedusese? Și cum să dovedească faptul că pasiunea dezlănțuită în întuneric este doar începutul unei vieți întregi de plăceri...?

Lorraine Heath a scris peste 60 de romane de dragoste, care au apărut constant pe lista de bestselleruri a *USA Today* și *New York Times*. În plus, cărțile sale au fost recompensate cu numeroase premii, printre care RITA Award, *Romantic Times* Reviewers' Choice Award și Career Achievement Award.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1267-0
9 786063 312670
Alma

LORRAINE HEATH

LORRAINE HEATH

Iubire fără mască

Traducere din limba engleză
Cristina Radu

Alma

Pentru Cover Girls[1] *care împărtășesc dragostea pentru cărți bune, un râs sănătos, un vin excelent și o uimitoare prietenie.*

Pentru Kathy și Becky, pentru că ne-au făcut să pornim la drum.

Pentru Wendy, Jenn și Felicia, pentru că ne-au ținut laolaltă.

Cluburile de carte sunt grozave!

[1] Clubul de carte al lui Lorraine Heath (n.tr.)

Prolog

În noaptea de 15 noiembrie, s-a petrecut unul dintre cele mai groaznice dezastre din istoria căilor ferate britanice, când un tren de pasageri s-a ciocnit frontal cu un tren ce transporta mărfuri inflamabile. Câteva vagoane au fost pe loc cuprinse de o minge de flăcări portocalii. Este imposibil să se găsească cuvintele potrivite pentru a descrie oribilul măcel de trupuri mutilate, călători străpunși și sfâșiați ori corpuri înnegrite. Au dispărut douăzeci și șapte de suflete...

Reportaj din ziarul *The Times*, 1858

Pe când trăsura se clătina pe drumul accidentat, Nicholson Lambert, recent numit oficial drept duce de Ashebury, se uita la peisajul ce i se perinda prin fața ochilor și care era la fel de pustiu și de trist precum îi era și sufletul. Se simțea gol pe dinăuntru, deșert, ca și cum în orice moment trupul i s-ar sfărâma pur și simplu în bucăți și ar înceta să mai existe. Nu știa cât mai putea să continue a respira, cât mai putea s-o ducă așa, să...

– Să nu mă atingi, ceru contele de Greyling care stătea în fața lui.

Nicky își aruncă privirea la timp pentru a-l vedea pe fratele geamăn al contelui, pe Edward, înghiontindu-l pe fratele lui în umăr. Contele îl împinse înapoi. Edward îl plesni. Contele se cățără pe banchetă, așezându-se pe genunchi, noua lui poziție conferindu-i mai multă înălțime atunci când își strânse pumnul, și-l pregăti ca să-l...

– Potoliți-vă, băieți, spuse domnul Beckwith, lăsându-și deoparte cartea pe care o citea, aplecându-se înainte și întinzându-și un braț pentru a-l apăra pe Edward de atacul fratelui său. Cu toate acestea, contele îi trase un pumn. Edward aterizâ cu o bufnitură pe antebrațul domnului Beckwith, fără a-l răni însă.

Altădată, Nicky ar fi putut râde de tehnicile de luptă ineficiente ale băiatului mai mic. Doar cu câteva luni în urmă, la scurt timp

după ce Nicky împlinise opt ani, tatăl lui îl luase să vadă un meci de box, așa că îi era cunoscut sunetul unei lovituri de pumn puternice. Pumnul contelui ar fi putut fi o petală de trandafir plutind alene spre pământ, dacă e să ne luăm după efectul avut.

– Acesta nu este un comportament demn de un nobil, îl certă domnul Beckwith.

– El a început, mormăi Greyling pentru a nu știu câta oară de când începuseră această anevoioasă și îngrozitoare călătorie, plecând din Londra.

– Da, și eu termin. Excelență, vă rog să faceți schimb de locuri cu contele.

Ordinul fusese exprimat cu calm, ca și cum Nicky – îi era dificil să se gândească la el însuși ca fiind duce de Ashebury, se întreba dacă avea să o facă vreodată – ar avea posibilitatea de a se mișca după placul inimii, ca și cum n-ar fi trebuit să-și scoată la iveală tăria dintr-un locaș ascuns, îngropată undeva în adâncul ființei sale.

Uitându-se înapoi peste umăr, domnul Beckwith ridică dintr-o sprânceană pe deasupra ochilor albaștri ce păreau să vadă cu mult prea multe.

– Excelență?

Trăgând adânc aer în piept, Nicky își adună puterile să se dea jos de pe banchetă până când cizma cu care era încălțat atinse podeaua. Cu un mare efort, își păstră echilibrul și făcu schimb de locuri cu contele de Greyling. Odată ce fură așezați pe placul lui Beckwith, avocatul își aranjă ochelarii și se întoarse la cartea pe care o citea. Edward scoase limba la fratele lui. Lord Greyling se uită cruciș și își împinse în sus vârful nasului până când ajunse să semene cu un porc. Nicky privi din nou pe fereastră la peisajul care-i trecea prin fața ochilor, dorindu-și ca domnul Beckwith să citească cu glas tare, așa încât vocea lui să acopere urletul vântului peste ținuturile pustii. Își dorea...

– Eu nu rămân, anunță Edward. O să fug. Nu poți să mă silești să rămân.

Nicky se uită spre Edward. Părea atât de încrezător, de sigur pe el, cu bărbia ridicată, cu ochii căprui-închis pătrunzători pe când îl privea pe avocat. Era oare de ajuns pentru a pune capăt acestei călătorii de coșmar spre Dartmoor? Doar să declare pur și simplu că nu avea să fie așa?

Încet, Beckwith lăsă jos cartea, cu ochii plini de înțelegere, compasiune și tristețe.

– Asta nu i-ar fi pe plac tatălui tău.

– Tata e mort.

Contele icni. Nicky primi aceste cuvinte ca pe o lovitură direct în piept. Abia dacă putea să respire în fața acestui adevăr gol-goluț pe care nu îndrăznea să-l șoptească nici măcar în sinea lui. Continua să creadă că, dacă nu s-ar gândi niciodată la aceste cuvinte, acestea n-ar fi adevărate, tatăl lui n-ar fi mort și el n-ar fi ducele de Ashebury. Dar se străduia să-și păstreze iluzia că universul lui nu se năruise.

– Cu toate astea, s-ar aștepta ca tu să te comporți într-o manieră adecvată poziției tale, îl asigură domnul Beckwith cu blândețe.

– Nu vreau să fiu aici, spuse Edward cu vehemență. Vreau să merg acasă.

– Și o să mergi... la un moment dat. Tatăl tău – se uită înspre Nicky –, amândoi tații voștri îl cunoșteau pe marchizul de Marsden destul de bine. Au mers împreună la școală, erau prieteni. Amândoi i-au încredințat lui creșterea și educația voastră. După cum v-am explicat deja, au lăsat instrucțiuni ca, în eventualitatea morții lor, marchizul să fie tutorele vostru. Și așa va fi.

Cu buza de jos începând să-i tremure, Edward se uită înspre fratele lui.

– Albert, acum tu ești contele. Spune-i că nu trebuie să mergem. Fă-l să ne ducă acasă!

Cu un ușor oftat de capitulare, noul conte de Greyling își frecă lobul urechii drepte.

– Trebuie s-o facem. E dorința tatălui nostru.

– E o prostie. Te urăsc. Vă urăsc pe toți!

Edward își ridică picioarele pe banchetă și, întorcându-se cu spatele la ei, își îngropă fața în colțul trăsurii.

Nicky putu vedea cum i se scuturau umerii, știa totodată că încerca din răsputeri să nu se dea de gol că plângea. Își dori să plângă și el, dar știa că l-ar dezamăgi pe tatăl lui dacă ar da dovadă de o astfel de slăbiciune. Acum, el era ducele și trebuia să fie puternic. Nu conta că mama și tata muriseră. Doica lui îl asigurase că încă îl puteau vegheа și că ar ști dacă nu s-ar purta cum trebuia. Dacă ar fi un băiat rău, ar merge în iad când ar muri și nu i-ar mai vedea niciodată.

– Iată că am ajuns, băieți! Havisham Hall va fi casa voastră pentru o vreme, spuse solemn domnul Beckwith.

Apăsându-și fața de geam și uitându-se înapoi, Nicky putu vedea silueta monstruoasă ce se contura amenințător pe fundalul cerului cenușiu ce se întuneca. Conacul în care crescuse fusese la fel de vast, dar nu părea atât de rău prevestitor. Înghiți cu greu. Poate că Edward avea dreptate să vrea să fugă de aici.

Trăsura se opri, clătinându-se. Din casă nu ieși nimeni să-i întâmpine. Era ca și cum nu se așteptau să sosească. Un lacheu coborî și deschise ușa trăsurii. Domnul Beckwith ieși.

– Haideți cu mine, băieți!

Vocea lui nu oglindea vreo îndoială precum că trebuiau să fie aici, că ăsta era locul corect și că aveau să fie bine-veniți.

Nicky își plimbă privirea de la conte la fratele său. Amândoi deveniseră albi la față, cu ochii lor căprui prea mari și prea rotunzi. Așteptau. El era cel mai mare, avea rangul cel mai înalt, așa că el era cel care trebuia să meargă primul. În vreme ce totul din el striga să rămână acolo unde era, se decise să nu fie laș și coborî din trăsură. Își ținu răsuflarea când îl izbi vântul rece. Frații veniră în spatele lui. În tăcere, îl urmară pe domnul Beckwith urcând scările. Sub portic, avocatul ridică ciocanul greu de fier și îl lăsă să cadă. Un dangăt înfricoșător răsună în jurul lor. Din nou, Beckwith ciocăni. Fără încetare...

Ușa se deschise brusc, și apăru un bătrân ramolit cu jacheta neagră și cu vesta decolorate și jerpelite.

– Vă pot fi de folos?

– Charles Beckwith pentru marchizul de Marsden. Sunt așteptat.

Cu o mișcare de mână experimentată, domnul Beckwith își scoase cartea de vizită. Luând-o, majordomul cărunt deschise mai tare ușa.

– Intrați, și o să-l anunț imediat pe Domnia Sa de venirea dumneavoastră.

Oricât de recunoscător ar fi fost Nicky să scape de vânt, și-ar fi dorit să rămână pe loc. Intrarea era întunecată și exact la fel de rece ca afară. Majordomul se îndepărtă pe un hol întunecos despre care Nicky se temea că ducea direct în măruntaiele iadului despre care îl avertizase doica lui. Nu-i putea vedea capătul. Nu-l liniști nici scurta privire spre gemeni. Arătau de parcă neîncrederea le sporise de zece

ori. Cât despre a lui, era cel puțin de două ori pe atât. Voia să fie puternic și curajos. Voia să fie fiul cel bun, să-și mulțumească tatăl, dar să rămână acolo însemna să moară. Era sigur de asta.

Așteptară în tăcerea apăsătoare. Nici măcar ceasul înalt de pe hol nu ticăia, limbile nu i se mișcau. Tăcuta santinelă îl făcu pe Nicky să simtă un fior pe șira spinării.

Un bărbat înalt și subțire ieși din holul ce arăta sinistru. Hainele îi atârnau pe trup ca și cum erau ale unuia de două ori mai solid ca el. Deși obrajii îi erau supți, ochii adânciți în orbite și părul mai mult cărunt decât negru, nu părea prea bătrân.

Beckwith deveni brusc atent.

– Milord, sunt Charles Beckwith, avocat...

– Așa spunea și pe cartea dumitale de vizită. De ce ești aici?

Asprimea vocii sugera că nu era obișnuit să o folosească.

– Am adus băieții.

– Ce nevoie am eu de băieți?

Beckwith își îndreptă umerii.

– V-am trimis o scrisoare, milord. Ducele de Ashebury, contele de Greyling și soțiile lor au murit în mod tragic într-un accident de cale ferată.

– Calea ferată. Dacă Dumnezeu ar fi dorit ca noi să călătorim în astfel de mașinării, nu ne-ar mai fi dat cai.

Nicky clipi. Unde era compasiunea și mâhnirea omului ăstuia la aflarea veștilor? Nu le oferea nici un pic de alinare?

– Chiar așa să fie, spuse Beckwith cu voce egală, mă așteptam să vă văd la înmormântare.

– Nu iau parte la înmormântări. Sunt înfiorător de deprimante.

Nicky nu credea să fi auzit cuvinte mai adevărate. O urâse pe cea a părinților lui. În timpul priveghiului, voise să deschidă sicriul ca să fie sigur că erau acolo, dar doica îi spusese că nu i-ar fi recunoscut. Părinții lui fuseseră făcuți scrum. Se știuse care dintre trupuri era al tatălui său datorită inelului cu sigiliu, inel pe care Nicky îl purta acum la gât, prins pe un lanț, dar cum de știau că femeia pe care o înmormântaseră cu tatăl său era într-adevăr mama lui? Dacă nu era? Dacă nu era acum împreună cu el?

– Acesta e și motivul pentru care i-am adus pe băieți la dumneavoastră – de vreme ce nu i-ați luat dumneavoastră înșivă, spuse Beckwith.

– De ce să-i iau cu mine?

– După cum am spus în scrisoare...

– Nu-mi aduc aminte de nici o scrisoare.

– În acest caz, îmi prezint scuzele, milord, pentru că s-a pierdut pe drum. În orice caz, atât ducele, cât și contele v-au numit tutore al fiilor lor.

Ca și cum abia acum băgase de seamă prezența lor, Marsden își îndreptă spre ei ochii de un verde-închis. Nicky își simți inima săgetată. Nu voia să fie lăsat în grija acestui om care nu părea să aibă nici măcar un dram de blândețe și de compasiune.

Încruntându-și sprâncenele, marchizul își îndreptă din nou atenția spre Beckwith.

– De ce să fie într-atât de nechibzuiți încât să facă asta?

– Este evident că aveau încredere în dumneavoastră, milord.

Marsden chicoti, ca și cum ăsta ar fi fost cel mai amuzant lucru spus de cineva pe socoteala lui. Nicky nu mai putu suporta. Înaintând iute, își strânse pumnul și îl lovi pe marchiz în burtă, fără oprire.

– Să nu râzi, țipă Nicky, îngrozit că lacrimile îi ardeau ochii. Să nu îndrăznești să râzi de tatăl meu!

– Ușurel, băiete, spuse Beckwith, trăgându-l înapoi. Nu se obține nimic cu pumnii.

Doar că asta nu era adevărat, pentru că marchizul se opri din râs. Răsuflând cu greu, Nicky era pregătit să îl atace din nou dacă ar fi trebuit.

– Scuze, băiete, spuse marchizul. Nu râdeam de tatăl tău, doar de absurditatea ca eu să am grijă de voi.

Rușinat de izbucnirea lui, Nicky se întoarse surprins când îl zări pe băiatul șleampăt – purtând doar niște pantaloni ce păreau prea mici și o cămașă albă de pânză – ghemuit în spatele unui ghiveci cu un palmier. Părul lung și negru îi cădea pe ochi.

– Dar le veți onora dorința, afirmă cu emfază Beckwith.

Uitându-se din nou spre marchiz, Nicky îl văzu că încuviințează repede din cap.

– Da. De dragul prieteniei.

– Prea bine, milord. Dacă ați putea trimite niște lachei să ia cuferele băieților...

– Pune-i pe vizitiul dumitale și pe lacheu să le aducă aici. Apoi, ia-o din loc!

Beckwith păru că ezită, dar în cele din urmă îngenunche în fața lui Nicky și a gemenilor.

– Capul sus, să fiți băieți cuminți și să-i faceți mândri pe părinții voștri! Își puse mâna pe umărul lui Edward și îl strânse. La fel procedă și cu Greyling. În cele din urmă și cu Nicky.

Nicky voia să-l roage să nu-l părăsească acolo. „Te rog, te rog, ia-mă cu tine!" Dar își ținu gura. Deja se făcuse de râs o dată. N-o s-o mai facă din nou.

Beckwith se ridică, privindu-l pe marchiz.

– O să-i țin sub observație.

– Nu-i nevoie. Acum sunt în grija mea. Pleacă de-aici cât mai repede cu putință. Se uită pe fereastră. Până când nu-i prea târziu.

Încuviințând încet din cap, Beckwith se întoarse în loc și ieși. Nimeni nu se mișcă. Nimeni nu vorbi. Se aduseră cuferele. La scurt timp după aceea, Nicky auzi scârțâitul roților trăsurii și clămpănitul potcoavelor cailor, de parcă Beckwith îi poruncise vizitiului să se grăbească, ca și cum nu putea scăpa destul de repede.

– Locksley! strigă marchizul, făcându-l pe Ashe să tresară.

Băiatul din spatele ghiveciului se grăbi să înainteze.

– Da, tată?

– Condu-i la etaj! Lasă-i să-și aleagă camerele pe care le vor.

– Da, domnule.

– O să se întunece în curând, spuse marchizul cu o privire absentă. Să nu ieșiți noaptea!

Ca și cum nu mai era conștient de prezența lor, se pierdu din nou în holul întunecat și rău prevestitor din care apăruse la început.

– Haideți, spuse băiatul întorcându-se s-o ia în sus pe scări.

– Noi nu rămânem aici, anunță brusc Nicky, hotărând că era momentul să preia conducerea, venise timpul să arate că era un adevărat duce.

– De ce nu? Mi-ar plăcea să am cu cine să mă joc. Și o să vă placă aici. Poți să faci ce vrei. Nimănui nu-i pasă.

– De ce nu merge ceasul? întrebă Edward, apropiindu-se de orologiu și privindu-l de parcă ar fi fost fascinat de măiestria execuției.

Locksley își încreți sprâncenele.

– Ce vrei să spui?

Ridicându-și mâna, Edward desenă un cerc în aer.

– Ar trebui să ticăie. Limbile ar trebui să se învârtă în jurul cifrelor. Își ridică mâinile...

– Nu-l atinge! strigă Locksley și se năpusti în fața ceasului. Nu trebuie să-l atingi! Niciodată.

– De ce nu?

Arătând încurcat, Locksley scutură din cap.

– Așa, nu trebuie.

– Unde e mama ta? întrebă Greyling, apropiindu-se de Edward, ca și cum ar fi avut nevoie de alinarea unei prezențe familiare în acest loc mohorât și îngrozitor.

– A murit, spuse cu glas egal Locksley. Fantoma ei țipă prin câmpiile pustii. Dacă ieșiți noaptea, o să vă înșface și o să vă ia cu ea.

Nicky simți un fior rece, ca de gheață, pe șira spinării. Se uită spre ușă – ferestrele aflate de-o parte și de alta arătau că se lăsa întunericul – și se temu că avea să-l ia și pe el, că, atunci când în sfârșit avea să poată părăsi acest loc – la fel ca părinții lui –, din el nu avea să mai rămână decât o mână de cenușă.

Capitolul 1

Londra, 1878

Eticheta dicta că un gentleman aflat în vizită nu stătea niciodată mai mult de cincisprezece minute, așa încât domnișoara Minerva Dodger știa că timpul petrecut în compania lui Lord Sheridan avea să se apropie de sfârșit în următoarele o sută și optzeci de interminabile secunde. Chiar mai curând dacă norocul era de partea ei, dar domnul care stătea la stânga ei pe canapea în salonul principal părea hotărât să-și prelungească vizita cât mai mult posibil. De când ea îi oferise o ceașcă de ceai, imediat după sosire, păruse că uitase scopul pentru care venise. Ceașca fină de porțelan transparent cu trandafiri roșii nu părăsise nici măcar o dată farfurioara pe care o legăna atât de priceput pe coapsă.

Această vizită era a treia în ultimele șapte zile, și tot ce putuse ea reține din timpul petrecut împreună era că el folosea cam prea multă apă de colonie cu aromă de bergamotă, că-și îngrijea bine unghiile și că periodic slobozea oftaturi, din câte se părea fără vreun motiv anume. Și totodată că își dregea glasul să anunțe că vizita se terminase.

Acum, îi părea bine să audă gâlgâitul răgușit pe care îl scotea el când își punea ceașca deoparte, înainte de a se ridica. Punându-și și ea ceașca și farfurioara pe măsuța joasă pe care o avea în față, se ridică și se sforță să nu arate prea mulțumită că, în cele din urmă, chinul luase sfârșit.

– Vă mulțumesc foarte mult pentru vizită, Lord Sheridan.

– Sper că pot veni și mâine.

Seriozitatea din ochii lui căprui o avertiză că, de fapt, el nu-i cerea permisiunea, ci doar își anunța intenția.

– Dacă îmi e îngăduit să fiu atât de îndrăzneață, milord, permiteți-mi să vă întreb dacă într-adevăr ăsta este modul în care vreți

să vă petreceți restul vieții – stând degeaba în tăceri apăsătoare, doar cu ticăitul ceasului care să ne reamintească de trecerea timpului.

El clipi.

– Ce-ați spus?

Acum, ea era cea care ofta, urând că trebuia să fie atât de directă pentru că el refuza să-și dea seama de adevărata situație.

– Nu suntem potriviți, milord.

– Nu sunt sigur cum ați ajuns la această concluzie.

– Nu discutăm. Am încercat să vă atrag în diverse subiecte de conversație...

– Despre cât de înțelept e ca Anglia să se extindă în Africa. Nu e un subiect de care să se preocupe o doamnă.

– Va fi preocuparea multor doamne dacă va izbucni războiul și se vor pomeni în situația de a fi văduve. Fără a mai menționa povara financiară asupra țării... Își ridică o mână. Bărbatul arăta indiscutabil îngrozit. Scuzele mele! Nu ați dorit să discutați mai devreme și sunt foarte sigură că nici acum, când vă pregătiți să plecați. Doar că eu am păreri și cred că am dreptul să mi le exprim. Dumneavoastră păreți interesat să îmi auziți opiniile despre vreme și nimic altceva.

– Veți fi contesă.

Acum era rândul ei să clipească.

– Ce are a face cu asta?

– Veți fi Lady Sheridan. Ca atare, veți fi prea ocupată să vă supravegheați obligațiile și activitățile caritabile pentru a sta în salon cu mine în timpul după-amiezilor.

– Și seara?

– Am o bibliotecă vastă care vă va sta la dispoziție. Sigur că puteți și broda.

– De fapt, nu. Mi se pare plictisitor. Prefer o dezbatere aprinsă despre reforma socială.

– Nu voi tolera o soție care să se implice în *dezbateri aprinse*. E scandalos.

– Iată de ce, milord, nu suntem potriviți.

O spuse amabil, când, de fapt, dorea cu ardoare să-l întrebe de ce credea că o femeie ar vrea să fie soția lui.

– Am o moșie foarte vastă, domnișoară Dodger. Să admitem că are nevoie de o oarecare întreținere, dar zestrea dumneavoastră va reglementa situația.

Și iată, fu rostit în cele din urmă motivul prezenței lui în salonul ei.

– Dar, vezi dumneata, Sheridan, eu vin cu zestrea. Totodată însă, vin așa cum sunt. Cu propriile mele idei, nu neapărat ale soțului meu, cu propriile mele interese, din nou, nu neapărat ale soțului meu. Dar vreau ca el să-mi respecte părerile și interesele. Vreau să fiu în stare să le discut cu el și să știu că le ascultă.

– Îți voi dărui copii.

Ce avea asta de-a face cu ascultatul – ceea ce el era evident că nu reușea să facă? Ea se simțea mai degrabă ca un catâr căruia i se arătau morcovi în speranța că asta avea să determine animalul să se urnească din loc. Și, deși își dorea cu disperare copii, nu era dispusă să plătească orice preț pentru a-i avea. Dacă ea nu era fericită, cum ar putea ei să fie?

– Îmi vei dărui dragoste?

El scrâșni din dinți.

– Cu timpul, e posibil ca sentimentele mele să sporească.

Ea îi adresă un zâmbet indulgent.

– Cred că vei găsi foarte solicitantă conviețuirea cu mine.

– Am două moșii. Odată ce am un moștenitor, nu văd nici un motiv pentru care ar trebui să locuim în aceeași reședință.

Fu nevoită să-și adune toate forțele să nu râdă isteric. Omul refuza să ia în seamă ce-i spunea ea, iar aceasta fusese problema încă de la început.

– Dacă vrei, poți să vii în vizită, milord, dar să știi că sub nici o formă nu mă voi mărita cu dumneata.

– Nu vei primi o ofertă mai bună.

– Asta poate fi foarte adevărat, dar mă îndoiesc foarte tare că voi primi una mai proastă.

Aruncându-și o privire în jur, el o văzu pe mama ei care ședea într-un colț brodând, ca și cum s-ar fi simțit răspunzătoare de cuvintele rostite de Minerva.

– Excelență...

– Doamna Dodger, o întrerupse scurt mama ei.

Sheridan scoase un oftat exasperat.

– Sunteți văduva unui duce.

– Sunt soția lui Jack Dodger și prefer să mi te adresezi ca atare.

El scrâșni din nou din dinți de câteva ori, înainte de a-și drege glasul.

– Foarte bine, dacă insistați.

Ea zâmbi amabil.

– Am făcut-o din clipa în care m-am măritat cu el, cu foarte mulți ani în urmă, dar nu cred că ești aici pentru a discuta despre alegerile pe care le-am făcut eu în viață.

– Aveți perfectă dreptate, doamnă, nu sunt aici din acest motiv. Vreți să fiți atât de amabilă să-i explicați fiicei dumneavoastră de ce nu ar trebui să se grăbească atât de tare să-mi respingă cererea?

Cu fața imperturbabilă, ea îi acordă un zâmbet indulgent.

– Ca să fiu sinceră, Lord Sheridan, cred că ar fi mai bine să-ți petreci după-amiezile în altă parte.

Dregându-și glasul afectat, o țintui cu o privire încruntată.

– Intenționez să am o soție până la sfârșitul sezonului. Nu voi aștepta să-ți vii în fire, domnișoară Dodger. O să merg mai departe.

– Cred că ar fi cel mai înțelept.

– Ești o nesăbuită să renunți la ceea ce pot să-ți ofer.

– Cu ajutorul zestrei mele.

Din nou îl auzi scrâșnind din dinți. În cele din urmă, obiceiul ăsta ar fi scos-o fără îndoială din minți.

– Bună ziua, doamnă, domnișoară Dodger.

Cu aceasta, se răsuci pe călcâie și ieși din salon fără a mai privi în urmă.

Cu un adânc oftat de ușurare ce alungă încordarea pe care o simțise Minerva în timpul vizitei lui, ea își roti ușor umerii înainte de a străbate camera și de a se trânti nemanierat în fotoliul aflat lângă cel al mamei sale.

– Ciudat, dar m-aș fi simțit cu mult mai nesăbuită dacă m-aș fi măritat cu el.

Întinse mâna, iar mama ei i-o strânse.

– Nu ești deloc nesăbuită. Știi foarte bine ce vrei. Undeva, există un bărbat căruia îi va plăcea această latură a ta și care te va considera ceva mai mult decât o podoabă.

Cu toate că Minerva nu era înclinată spre pesimism, nu putea împărtăși optimismul mamei ei legat de acest subiect.

– Am trecut pe lângă Lord Sheridan care ieșea tocmai când eu intram, spuse Grace Stanford, ducesă de Lovingdon și prietenă

apropiată a Minervei, intrând în salon, cu fiul de doi ani în brațe. Cred că avea o privire ce amintea de norii de furtună.

– Ce surpriză plăcută că ai trecut pe aici, spuse mama Minervei cu zâmbetul mai luminos decât o rază de soare, ridicându-se și traversând camera spre nou-venită. Ce mai face nepoțelul meu?

Băiatul își întinse mânuțele spre ea, și ea îl luă în brațe.

– Jur că ai crescut foarte mult de când nu te-am mai văzut.

– L-ai văzut acum câteva zile, îi aminti Grace soacrei ei.

– A trecut prea mult timp.

Apropiindu-se, Minerva încercă să deslușească expresia prietenei ei, dar Grace era cunoscută prin faptul că nu dezvăluia niciodată nimic. Asta o făcea un adversar foarte abil la jocul de cărți.

– Așadar, Lord Sheridan? o îmboldi Grace.

Cu un oftat, Minerva ridică din umeri.

– Credea că suntem potriviți. Eu nu.

– Are datorii foarte mari, spuse Grace.

– Întocmai.

– Arată destul de bine și poate fi foarte fermecător.

– A stat aici preț de cincisprezece minute holbându-se la ceașca lui, ca și cum spera să vadă cum i se evaporă ceaiul.

– Zău?

În ochii ei se citeau compătimire și înțelegere. Înainte de căsătoria ei cu fratele vitreg al Minervei, ducele de Lovingdon, Grace navigase și ea pe apele vânătorilor de averi.

– Așadar, ce vânt te-aduce pe-aici? întrebă Minerva.

– Voiam doar să vă văd pentru puțin timp.

– Fetelor, vă las între voi, spuse mama ei neatentă, ciupindu-l pe copil de obrăjorii dolofani și rumeni. Haide! Să-l găsim pe bunicul. O să fie încântat să te vadă. Se uită înspre Grace. E în ordine, nu-i așa? Dacă-l iau un pic?

– Bineînțeles. O să vă caut când sunt gata de plecare.

– Nu te grăbi, spuse mama Minervei, înainte de a ieși din cameră în căutarea soțului ei. Dacă înalta societate l-ar vedea vreodată pe Jack Dodger jucându-se de-a cucu-bau cu nepotul lui, reputația lui de dur ar fi distrusă.

– Chiar îl iubește, spuse Minerva, nebăgând în seamă durerea din piept la gândul că poate nu avea să le dăruiască niciodată părinților ei un nepot.

– Știu. În plus, prezența lui aici ne oferă posibilitatea de a ne bucura de un timp singure, fără a fi deranjate.

Un amestec de speranță și groază o străbătu pe Minerva.

– Ai făcut rost de adresă?

– Hai să ne așezăm, vrei? Ca și cum o întârziere ar fi putut deturna conversația, Grace se mișcă repede spre canapea și se așeză.

Minerva i se alătură, exaltarea legată de ceea ce o aștepta alungând orice urmă de tulburare ar fi avut la început.

– O ai? o îmboldi ea nerăbdătoare.

Grace se foi tulburată.

– Ești sigură de asta, Minerva? Odată ce se pierde...

– Știu ce înseamnă virginitatea, Grace. Pocni din degete nervoasă. Dă-mi adresa!

Nu îndrăzni să rostească cu glas tare numele stabilimentului. Nimeni n-o făcea. În Londra, circulau de ani întregi zvonuri despre existența clubului secret Nightingale, dar adresa lui era un secret strașnic păzit, pentru că se presupunea că proprietarele lui făceau parte din aristocrație – doamne măritate ce înființaseră un local pentru ca altele ca ele să-și poată aduce acolo amanții pentru întâlniri discrete, soții lor neavând habar de aventurile lor clandestine. Scopul lui evoluase de-a lungul anilor, așa încât chiar și cele ce n-aveau un amant își puteau asigura unul pentru o noapte. Asta era tot ce voia ea. O noapte.

– Fratele tău o să mă omoare dacă află că ți-am dat o mână de ajutor pentru aventura asta.

– Ba nici pomeneală! Te iubește la nebunie. În afară de asta, n-o să afle. Nu e ca și cum o să urlu în gura mare, dar tu știi prea bine ce fel de viață a dus înainte de a se însura cu tine. De ce să fie acceptabil pentru bărbați să fie indecenți, dar femeile să nu poată să beneficieze de aceleași libertăți?

– Pur și simplu, așa stau lucrurile. Și dacă te îndrăgostești...

Minerva nu se putu abține. Râse cu poftă când auzi asta.

– Am participat la șase sezoane, Grace. De-acuma, sunt fată bătrână, am prins păienjeniș, cu excepția câte unui vânător de zestre ocazional. Nu mă interesează o căsătorie care e privită ca o tranzacție comercială. Vreau să fiu iubită pentru ceea ce sunt. Imensa mea zestre nu mă ajută să-mi găsesc iubirea. Nu sunt deosebit de frumoasă.

Grace deschise gura să protesteze, dar Minerva i-o tăie, înainte ca ea să poată scoate un cuvânt:

– Știi că-i adevărat.

Ca urmare a zestrei pe care tatăl ei – unul dintre cei mai bogați oameni din Londra – i-o dăduse, nu dusese lipsă de declarații de afecțiune din partea bărbaților, însă nici măcar una singură n-avea vreun dram de adevăr în ea. Nu era deosebit de frumoasă, nu se putea considera nici măcar drăguță sau atrăgătoare.

– Am prea mult din tata în mine. Ochii lui negri, trăsăturile lui banale. Și am și mintea lui pentru afaceri. Sunt deșteaptă și spun pe față ce gândesc. Nu sunt sfioasă sau docilă. Vreau pasiune și foc, nu răceala tăcerii și oftaturi adânci în vreme ce așteptăm să treacă minutele până când ne despărțim. Ai vreo idee cât de des am stat exact în acest salon cu un bărbat care nu făcea nimic mai mult decât să stea cu o ceașcă de ceai pe coapsă și să comenteze despre pesmeți și prăjituri, ca și cum la asta s-ar rezuma întreaga mea viață? Sunt intimidantă. Știu asta. Mă gândesc să-mi țin gura, dar nu vreau să-i dau unui bărbat o falsă impresie asupra persoanei căreia îi face curte. Nu mă rețin în a-mi exprima opiniile, și bărbații găsesc intolerabilă o astfel de atitudine.

– Pur și simplu, încă n-ai întâlnit bărbatul potrivit.

– Nu e ca și cum m-aș fi ascuns într-un tufiș. Am fost vizibilă, văzută de toată lumea. Zestrea mea e atractivă; eu nu sunt. Bărbații nu umblă după mine din pasiune, ci mai degrabă din interes. A devenit greu de suportat.

Grace o studie în tăcere pentru câteva momente.

– Dacă rămâi însărcinată? întrebă ea în cele din urmă, și Minerva aproape gemu auzind întrebarea asta incomodă, dar își dădu seama că draga ei prietenă avea intenții bune.

– Am studiat. O să mă protejez.

Grace se dădu înapoi, mușcându-și buza de jos.

– Actul în sine e incredibil de intim, Minerva. Nu-mi pot imagina să fac așa ceva cu cineva pe care nu-l iubesc.

– Sunt foarte conștientă că n-o să fie perfect, Grace, dar în acest moment din viața mea vreau să mă simt dorită. Am auzit că majoritatea bărbaților care frecventează clubul fac parte din aristocrație. Așadar, e foarte posibil să fie cineva pe care-l cunosc, posibil

cineva pe care-l simpatizez. Îmi plac mulți bărbați; doar că ei nu mă plac pe mine.

– Dar, după tot ce veți împărtăși împreună, nu va fi stânjenitor când îl vei vedea ulterior?

– El n-o să știe că sunt eu. Voi purta o mască.

Masca pe care o cumpărase în așteptarea primirii adresei scandalosului club îi acoperea două treimi din față, lăsându-i doar ochii, buzele și bărbia la vedere.

– Dar *tu* vei ști. Tot ce a făcut el. Oriunde te-a atins. Oriunde l-ai atins.

Minerva fu cuprinsă de un val de căldură și de jenă imaginându-și că era mângâiată de mâini mari și puternice. Imaginile o însoțeau în fiece noapte în pat, chiar dacă n-o ajutau prea mult, lăsând-o doar să tânjească după ceva ce nu trăise niciodată. Cea mai mare teamă a ei era că ar putea efectiv să plângă dacă un bărbat ar mângâia-o cu mâini fără mănuși. Mai fusese atinsă de bărbați înainte, dar întotdeauna cu mâinile acoperite – cel puțin cu mănuși servind drept barieră.

– M-am gândit la consecințe mult și bine, Grace. Nu e ceva ce am hotărât dintr-un moft. Ai idee cât de singură te simți când n-ai fost niciodată nici măcar atinsă de un deget de bărbat în locuri interzise? În timpul dineurilor, nimeni nu încearcă vreo atingere vinovată pe sub masă, fără să fie văzut, când mănușile mele sunt în poală și mâinile îmi sunt neacoperite. Nimeni nu face nimic îndrăzneț când e vorba despre mine.

– Dacă îmi permiți să fiu sinceră, mi se pare cam rușinos să apelezi la această scuză. Poate că ar trebui să-ți cauți un amant.

– Nu înțelegi, Grace. Bărbații nu mă găsesc ademenitoare în acest fel. Nu au gânduri necuviincioase și nici nu mă consideră atrăgătoare. Dacă vreodată un bărbat dă de înțeles că îi place de mine, o să mă mărit cu el.

– Ai primit cereri în căsătorie.

– De la nobili sărăciți, și a devenit destul de limpede, și asta repede, că ei îmi îndrăgesc zestrea, nu pe mine. Sfatul tău m-a ajutat să-i recunosc pe vânătorii de avere, și, până acum – spre veșnicul meu regret –, cu toții au fost vânători de avere.

– Poate că ai pus cuvintele mele prea mult la inimă.

– Nimeni nu se uită la mine așa cum fratele meu se uită la tine. Chiar înainte de a-și declara iubirea, era evident că te dorea rău de tot.

Fără a putea nega afirmația, Grace roși. Minerva se ridică și începu să se plimbe prin cameră. Se străduia atât de tare să nu arate cât era de nervoasă în legătură cu această hotărâre. Era cea corectă pentru ea. Voia să știe cum era să fie cu un bărbat și se săturase să aștepte.

– Îmi place anonimatul. Dacă o dau în bară, nimeni nu va ști.

– N-o s-o dai în bară. Dar sunt îngrijorată că o să fii rănită.

Îngenunchind în fața dragii sale prietene, Minerva îi luă mâinile și i le strânse.

– Cum să pot fi rănită când, pentru puțin timp, o să mă simt ca și cum aș fi dorită? Grace, niciodată în viața mea n-am simțit că un bărbat mă dorește. Și, deși sunt conștientă de faptul că el nu va ști că sunt eu, că tot ce vrea el e trupul meu, o să fie trupul *meu* cel pe care-l va atinge, trupul *meu* cu care se va desfăta, trupul *meu* care va primi plăcere la rândul lui. Nu e perfect, dar e ceva.

– E cam nesăbuit, când există alternative. Ai putea propune unui bărbat să-ți fie amant.

– Și cum să mă descurc cu stânjeneala, atunci când mă va refuza?

– Ar putea să spună da.

– Șase sezoane, Grace, și n-am fost niciodată sărutată. Niciodată n-am fost însoțită într-o grădină umbroasă. Partenerii mei de dans devin din ce în ce mai puțini și mai rari. Sunt recunoscută prin ceea ce sunt: o fată bătrână. E timpul să admit că nu voi trăi niciodată o mare dragoste și n-o să mă înham cu un bărbat care să nu mă poată iubi la fel de intens cum tata o iubește pe mama. Sau cum fratele meu te iubește pe tine. Dacă o să fiu cu el pentru tot restul vieții, vreau un bărbat care să fie nebun după mine. Și, dacă nu pot avea asta, cel puțin vreau să cunosc măcar o dată ce înseamnă să fii cu un bărbat fără barierele moravurilor societății. Poate atunci voi putea să merg mai departe și să găsesc fericirea altundeva.

Cu un oftat, Grace își eliberă mâinile din strânsoarea Minervei, băgă una din ele în buzunarul fustei și scoase o foaie de hârtie împăturită. Minerva vru s-o apuce, dar se temu să n-o rupă, pentru că degetele lui Grace deveniseră albe strângând hârtia fragilă.

– Împreună cu adresa, începu Grace, am inclus o listă cu bărbații pe care trebuie să-i eviți dacă te vei întâlni cu ei. Lovingdon mă asigură că sunt amanți egoiști – nu că ar ști de ce am întrebat, dar se pare că, în intimitatea cluburilor lor, bărbații sunt înclinați să se laude cu trofeele lor. Strângându-și buzele, ea îi întinse hârtia. Te rog, fii foarte prudentă!

Degetele Minervei se strânseră hotărâte în jurul răspunsului la visurile ei. Timpul să fie prudentă se scursese de mult. Își dorea o noapte de care să-și amintească.

– Ai cumva și o listă cu cei pe care să-i am în vedere?

Grace scoase un râs silit.

– Mă tem că nu. Îmi doresc doar ca un bărbat să te poată vedea la adevărata ta valoare, ceea ce n-are absolut nimic de-a face cu zestrea ta.

– Nu orice bărbat poate fi la fel de înțelept ca fratele meu vitreg.

– Ce păcat!

Într-adevăr, mare păcat! Dar, pe de altă parte, Minerva nu era cea care să vadă partea negativă. Nu avusese noroc pe piața căsătoriilor. Era timpul să intre pe tărâmul plăcerii.

Ducele de Ashebury era în căutarea unei perechi de picioare lungi și bine făcute. Stând comod cu un umăr rezemat de un perete în salonul clubului Nightingale, se uita în silă la persoanele care intrau. Doamnele purtau mătase fluidă ce le mângâia pielea așa cum ar face-o un amant înainte ca noaptea să ia sfârșit. Țesătura strălucitoare sublinia seducător trupul, insinuând adâncituri și rotunjimi. Brațele erau goale. Răscroielile erau adânci, mătasea adunându-se exact sub un decolteu expus cu gust, menit a ispiti. Lumea murmura și bea șampanie, în vreme ce schimba priviri pe sub pleoapele grele și zâmbete pline de vino-ncoace.

Flirtul ce avea loc între acești pereți era foarte diferit de cel dintr-o sală de bal. Nici unul dintre cei prezenți aici nu-și căuta partener de dans. Mai degrabă voiau un partener de pat. El aprecia sinceritatea evidentă, acesta fiind și motivul pentru care trecea des pe aici când se afla în Londra. Fără prefăcătorii, fără vicleșuguri, fără fățărnicie.

Deja ceruse un dormitor, cheia se odihnea în buzunarul redingotei sale, pentru că nu voia să fie deranjat de nimeni de la ceea ce cu atâta minuțiozitate aranjase. Nevoile lui erau unice și știa

că între acești pereți avea să-i fie păstrat secretul. Lumea nu discuta despre ce se întâmpla la clubul Nightingale. Pentru majoritatea din Londra, existența lui era ceva despre care se vorbea în șoapte pline de dorință de către cei care îl cunoșteau doar ca pe o legendă. Dar pentru cunoscători, servea drept sanctuar, eliberator, confident. Era orice ai avea nevoie să fie.

Pentru el era salvarea, aducându-l înapoi din pragul întunericului. Trecuseră douăzeci de ani de la moartea părinților lui, și, cu toate astea, încă visa rămășițe mutilate și carbonizate. Încă auzea țipetele îngrozite ale mamei lui, precum și strigătele inutile ale tatălui lui. Încă îl urmărea felul în care se comportase atunci când îi văzuse pentru ultima dată. Dacă ar fi știut că nu avea să-i mai vadă niciodată...

Cu hotărâre, se descotorosi de gândurile care-l bântuiau și care-l făcuseră să simtă un fior rece pe șira spinării. Aici putea uita, cel puțin pentru câteva ore. Aici regretele nu-l chinuiau neîndurător. Aici putea să se piardă căutând perfecțiunea, pentru suprema plăcere.

Trebuia doar să hotărască ce doamnă avea să se potrivească cel mai bine scopurilor sale, care urma să fie dispusă să cedeze solicitărilor lui neobișnuite fără a protesta. Nu-l deranja deloc că doamnele purtau măști de domino. Nu-i păsa mai deloc de fețele lor, le înțelegea nevoia de anonimat. Măștile lor erau în avantajul lui, pentru că descoperise că doamnele se simțeau mai comod față de solicitarea lui dacă erau asigurate că avea să rămână secretul lor – și faptul că el nu le cunoștea identitatea le făcea mai îndrăznețe decât ar fi fost în alte circumstanțe. Le plăcea să fie puțin indecente, atâta vreme cât nu erau prinse. El nu le putea prinde dacă nu știa cine erau.

Cu toate astea, avea o regulă de bază pe care o respecta întotdeauna: niciodată aceeași doamnă de două ori.

Doamnele își aduceau propriile măști, arareori le schimbau, deoarece fațada devenea cartea lor de vizită, la fel de eficientă în a le identifica precum cele înmânate majordomilor într-o după-amiază devreme când făceau vizite așa cum se cuvenea. Femeia cu masca neagră, decorată cu pene de păun, avea o cicatrice exact deasupra genunchiului stâng, de la o căzătură de pe un ponei în copilărie. Masca albastră, cu pene negre, avea două gropițe fermecătoare în

josul taliei. Masca verde mărginită de dantelă galbenă avea niște șolduri osoase ce se dovediseră o provocare, dar fusese mulțumit la final, când timpul petrecut împreună se terminase. Asta pentru că el întotdeauna accepta provocarea de a descoperi perfecțiunea în imperfecțiune.

Cele trei pahare de scotch pe care le savurase îi goneau prin vene. Vuietul intimității îl calma. Mușchii ce fuseseră atât de tensionați mai devreme se relaxară. Aici, era în elementul lui – sau urma să fie în cel mai scurt timp, de îndată ce găsea ceea ce căuta. Nu s-ar mulțumi cu mai puțin decât exact ce voia; niciodată n-o făcuse. Un lucru era sigur în legătură cu ducele de Ashebury, și anume că știa bine ce voia. Că era încăpățânat atunci când era vorba de ceea ce avea nevoie sau de ceea ce dorea. Eforturile din seara asta se încadrau în ambele domenii, ce avea nevoie și ce dorea. Toate nevoile aveau să-i fi fost împlinite înainte de revărsarea zorilor. Poate, atunci, s-ar putea bucura că se întorsese la Londra.

Ridicându-și paharul pentru încă o sorbitură, observă o femeie îmbrăcată într-o rochie lungă de mătase albă și purtând o mască albă cu pene scurte și albe care intra ezitând în încăpere, ca și cum se aștepta ca în orice clipă podeaua să i se prăbușească sub pași. Nu era deosebit de înaltă, dar, bazându-se pe felul în care mătasea albă i se mișca pe trup la fiecare pas grațios, era evident că avea picioare lungi și suple. Se întrebă dacă se întâlnea cu cineva, dacă deja avea aranjată o întâlnire. Unele doamne aveau – era unul dintre motivele pentru care bărbații nu purtau măști. Astfel, erau ușor de identificat dacă amantele lor voiau să-i întâlnească aici. Un alt motiv era că pur și simplu bărbaților le păsa al dracului de puțin dacă cineva știa că aveau chef de o ciocăneală bună. Chiar și cei însurați erau nerușinați aici.

Femeia în alb părea a avea păr negru, adunat într-un stil elaborat ce fără îndoială necesita multe agrafe. Nu putea fi absolut sigur de nuanță pentru că lumina din cameră – doar lumânări ce pâlpâiau – sporea atmosfera de discreție și crea o ambianță de intimitate, în vreme ce oferea o superficială ascundere a anumitor caracteristici ce erau ușor de identificat prin culoare: păr, ochi, chiar și nuanța pielii. Poate că se mișca încet pentru că ochii se adaptau luminii scăzute. Domnii încă neangajați nu se grăbeau să i se alăture. Dar asta

era regula aici. Seducția se petrecea încet. Doamnele trebuiau să-și arate interesul.

Nu era mai puțin adevărat că, dacă acum era prima dată când se afla aici, poate că nu-și dădea seama de subtilele reguli. Era destul de sigur că n-o mai văzuse până atunci. Fiind un cunoscător al trupului, și-ar fi amintit de eleganța mișcărilor, de felul în care țesătura aluneca peste piele, subliniindu-i silueta. Picioare zvelte, dar rotunjimi acolo unde conta. N-avea șolduri osoase.

Cu o lungă înghițitură, își termină băutura, savurând faptul că vânătoarea luase sfârșit. Crezuse că voia o femeie înaltă. Greșise.

O voia pe *ea*.

Capitolul 2

Minerva petrecuse mai bine de trei ore pregătindu-se pentru prima ei vizită la clubul Nightingale, doar ca să descopere la sosire că trebuia să se schimbe în ceva ce semăna foarte bine cu o cămașă de noapte din mătase. Însă nici o cămașă de noapte pe care o purtase vreodată nu expunea atât și nici nu-i mângâia pielea atât de plăcut cum o făcea aceasta. După ce o cameristă o ajutase să se schimbe, își observă reflexia în oglindă. Fără desuuri sau jupoane între ea și mătase, aproape că se răzgândise și voise chiar să plece. Fără îndoială că Grace avusese dreptate, și ea trebuia să revină în lumea ei, să facă o propunere cuiva pe care-l cunoștea, cuiva pe care-l simpatiza, chiar dacă foarte puțin...

Dar asta părea a fi chiar și mai stânjenitor și lipsit de gust decât conduita ei actuală. Dacă el nu o să fie interesat câtuși de puțin sau dacă lucrurile dintre ei aveau să fie... groaznice? El urma să afle cine era. Dacă avea să spună lumii, celor mai buni prieteni, de întâlnirea lor de taină? Grace spusese că bărbații se lăudau cu trofeele lor. Minerva bănuia că își băteau joc de femeile care nu se ridicau la înălțimea așteptărilor lor. Cu siguranță nu le plăcea să mărturisească vreun neajuns propriu. Nu, venirea aici era ceea ce trebuia să facă. Anonimatul o asigura că totul avea să rămână secretul ei. Nimeni nu urma să descopere vreodată ce făcuse sau cu cine.

Fără a mai vorbi că exista și puțină excitare la gândul că el nu avea să știe și că ea urma a fi discretă. Cu siguranță că bărbații găseau provocator și faptul că exista un aer de mister.

Uitându-se de jur împrejur prin salonul slab luminat, fu cuprinsă atât de curiozitate, cât și de puțină nervozitate. Bărbații erau complet îmbrăcați în pantaloni, redingote, veste, cămăși, lavaliere perfect legate. De ce nu erau și ei obligați să poarte ceva care să-i facă să se simtă ca și cum stăteau aici aproape dezbrăcați? Poate pentru că îmbrăcămintea unui bărbat nu expunea atât de mult ochilor precum cea a unei femei. Cu toate astea, părea destul de incorect. Desigur, dacă ar avea ocazia, doamnele ar putea aprecia brațele musculoase și piepturile despuiate. Îi plăceau umerii lați și ochii ce scânteiau de talentul de a flirta. Majoritatea bărbaților care-i făcuseră vizite în salon aveau ochii plictisiți sau care trădau că gândurile o luaseră într-o altă direcție.

Recunoscu pe câțiva dintre nobili. Lord Rexton stătea lângă șemineu vorbind cu o femeie înaltă. Cât i-ar mai fi plăcut să fie și ea înaltă! Nu că ar fi tânjit după atenția lui Rexton. Roșindu-se din cap până-n picioare, se întoarse știind că era ridicol să se teamă că avea să fie recunoscută sau să se simtă stânjenită la vederea fratelui lui Grace care vrăjea pe cineva. Era tânăr, viril. Femeile erau fără îndoială încântate să aibă ocazia să fie în compania lui. Era moștenitorul unui ducat renumit și puternic.

Sfinte Dumnezeule, spera să nu dea aici și peste frații ei. Dar, chiar dacă așa ar fi stat lucrurile, era puțin probabil s-o recunoască doar după bărbie și gură. Restul feței îi era acoperit. Nu putea face prea mult cu părul, dar, pe de altă parte, buclele de un roșcat-închis nu erau chiar atât de memorabile. Ochii ei negri nu erau genul care să inspire poezii. Bărbații nu aveau să se înece în adâncimea lor. Erau la fel de terni ca restul înfățișării ei.

Multe perechi discutau. Asta făcea fără îndoială parte din ritual. Ce neghiobie din partea ei să creadă că un oarecare bărbat avea pur și simplu s-o salte pe umăr ca un tâlhar medieval și s-o care sus pe scări spre un pat. Oricum, n-ar fi îngăduit asta. Voia să i se facă un pic curte.

Se apropie un lacheu purtând o tavă cu pahare pline cu un lichid de culoarea chihlimbarului și cu cupe de șampanie. Alegând culoarea chihlimbarului, luă un pahar și îl dădu pe gât, desfătându-se

cu arsura și căldura ce se revărsau prin ea. În tinerețe, ea și Grace nu se dăduseră în lături de la a se furișa la servantele cu băutură. Bănuia că, pentru a fi ademenitoare în fața unui bărbat, ar trebui cel puțin să pretindă că prefera șampania. Era mai rafinat și mai feminin așa, dar, exact cum nu se prefăcuse în sălile de bal că era altcineva decât era, n-avea de gând să se prefacă nici aici. Poate că un bărbat nu-i vedea fața, nu știa cine era, dar intenționa să-și păstreze comportamentul. Dacă se fereau de o femeie care bea scotch, nu voia să aibă nimic de-a face cu ei. Pe cât posibil, seara asta urma să se desfășoare în condițiile ei.

Lacheul îi luă paharul gol. Înainte de a se putea îndepărta, ea apucă încă unul; poate că ar fi trebuit să ia două, dar se rezumă la a lua o înghițitură zdravănă. Aveau să mai fie și alți lachei, și alte ocazii, și se părea că urma să aibă tot timpul din lume să se îmbete. Totul părea a se desfășura în ritm de melc. Asta era bine. Îi dădea ocazia să se hotărască.

Pe când privirea îi rătăcea peste mulțime, își dădu seama că vorbise cu majoritatea acestor lorzi într-un moment sau altul. Dacă nu-i plăcuseră în sala de bal, ce-o făcea să creadă că aveau să-i placă aici?

„N-o să te măriți cu el. Nu trebuie să-ți placă cu adevărat. Trebuie doar să-ți dai seama dacă are calitățile fizice pentru a fi un bun amant."

Asta urma să fie o noapte propice pentru imaginație. Pentru umeri lați și șolduri înguste. Ochi blânzi, buze pline. O coamă bogată de păr. Nu conta culoarea. Pufni. Poate că părul nu era important. Un bărbat chel ar putea fi un amant minunat. Având în vedere nasul ei prea mare, sprâncenele groase și pometii rotunzi, nu era într-atât de ipocrită încât să judece un bărbat prin prisma înfățișării lui. Voia pe cineva cu puțină inteligență, cu un strop de umor și cu un strop de interes față de neobișnuit.

Își studie opțiunile. Lord Gant era atrăgător, dar avea tendința să scuipe când vorbea. Lord Bentley era plicticos în discuții. Oare ar fi la fel și în pat?

Ura că începea să fie de acord cu Grace. Toată treaba asta cu alegerea amantului însemna ceva mai mult decât să judeci după înălțime, putere și o înfățișare plăcută. Avea nevoie de cineva pe care nu-l cunoștea. Un necunoscut, nu cineva cu care dansase sau cu care discutase în timpul unui dineu. Fără idei preconcepute.

Sau ar putea alege pe cineva pe care-l plăcuse, dar care n-o plăcuse pe ea – cel puțin nu suficient pentru a-i cere mâna. Problema era că de fapt nu-i plăcuse nimeni, iar acesta era unul dintre motivele pentru care se afla aici. Ca să spunem adevărul, încă nu întâlnise bărbatul căruia *să vrea* ea să-i cadă pradă. Poate că era prea pretențioasă. Era chiar așa groaznic dacă un bărbat îi dorea doar banii? Ar putea el să simuleze pasiunea și afecțiunea? Ar putea oare? Ea merita mai mult de-atât. Orice femeie merita.

Încercând să mai ia o gură de scotch, își dădu seama că îl terminase la un moment dat. Încă unul i-ar fi potolit complet agitația. Înainte de a putea începe să se uite în jur după un lacheu, o voce gravă întrebă:

– Hai să schimbăm paharele, ce zici?

Întorcându-se brusc, se trezi uitându-se în ochii incredibil de albaștri ai ducelui de Ashebury. Putea număra pe degetele unei mâini de câte ori se aflase atât de aproape de el. Poate că schimbaseră câteva cuvinte în treacăt. Chipeș ca păcatul, cu o atitudine nepăsătoare, avea de obicei un stol de domnițe care-i roiau prin preajmă, luptându-se pentru atenția lui. Trecutul său tragic, orfan la opt ani, ca mai apoi să ajungă pupilul unui nebun – nu că și-ar fi dat seama cineva de starea de spirit a marchizului de Marsden la acea vreme –, le făcea pe unele doamne să-l găsească și mai atrăgător. Voiau să-i ofere un liman și să-l copleșească cu dragostea de care n-avusese parte ani întregi.

De parcă el nu știa asta. Nu se dăduse în lături de la a profita de inimile generoase. Nu știa câte doamne compromisese, deși nici una nu mărturisise asta vreodată. Totuși, existau numeroase zvonuri. Cu toate astea, în ciuda reputației lui discutabile, nu exista o mamă în toată Anglia care să nu vrea să-și vadă fiica stând în fața altarului alături de acest bărbat. Și Minerva, naiba să-i ia inima de femeie, s-ar fi mulțumit să danseze o dată cu el, să petreacă câteva minute în brațele lui. Era efectiv cea mai frumoasă făptură pe care avusese norocul s-o vadă vreodată. Nu-i scăpă ironia gândurilor ei. Înfățișarea ei ținea pe mulți bărbați la distanță, în vreme ce a lui atrăgea atenția de parcă ar fi conținut magneți – și ea, la naiba cu toți, se transformase în pilitură de fier.

Cu un zâmbet menit a topi inimi și a o face pe o femeie să nu-i pese că nu era interesat de o relație stabilă, îi luă paharul, îl puse

deoparte, apoi, cu degetele lui lungi și calde acoperindu-le pe ale ei, îi strânse mâna în jurul paharului lui. Niciodată o mână de bărbat n-o atinsese fără mănușă pe brat sau în orice altă parte a ei, la drept vorbind. Ar fi trebuit să fie neliniștitor. În schimb, atingerea părea să i se răspândească pe toată pielea...

Pentru că asta se întâmpla. Fără să-și ia privirea dintr-a ei, își lăsă mâna mare și aspră să alunece încet, foarte încet, de-a lungul brațului ei, peste cot spre umăr, înainte de a-și lăsa degetele să zăbovească ușor într-un singur loc, jucându-se cu breteaua subțire a rochiei, ca și cum ar fi tânjit s-o dea deoparte și să privească cum mătasea flutura spre podea. Ea abia putea să respire, și cu toate astea era nepoliticos să nu-l salute.

– Excelență, reuși ea să spună, cu vocea aceea aspră din gât pe care și-o perfecționase recent, adăugând ceva în plus deghizării ei. Nu mi-am dat seama că v-ați întors din safari.

Acei magnifici ochi albaștri se măriră ușor, zâmbetul i se micșoră puțin, pe când își înclină capul s-o studieze mai îndeaproape.

– Am făcut cunoștință?

Ea abia își deschise gura să rostească ceva, când el îi apăsă unul din degetele lui lungi pe buze.

– Nu răspunde. Aici, pentru doamne, anonimatul e sacru. Aș fi alungat dacă cineva ar crede că deliberat am încercat să-mi dau seama cine ești.

Ea se îndoia că l-ar alunga cineva. Familia lui era una puternică – sau fusese, înainte ca tatăl lui să moară. Din zvonurile pe care le auzise, încă nu-și luase responsabilitățile în serios, nu că l-ar fi învinovățit cineva pentru asta. Mai degrabă înalta societate părea că se desfăta cu aventurile lui. Își petrecea mai mult timp plecat din Anglia decât în țară, călătorind în toată lumea cu cei cu care crescuse. Provocând scandaluri oriunde se duceau, dacă era să se dea crezare poveștilor. Cu siguranță că astfel de bărbați erau cunoscuți pentru buclucurile pe care le creau. Dar erau tolerați, urmăriți, încurajați. Cei timizi trăiau prin ei, și, în comparație cu ei, mare parte din Londra făcea parte dintre timizi.

– Cum să-ți spun? întrebă el cu degetul încă pe buzele ei, provocându-i mici furnicături pe carnea sensibilă. Și să nu-mi spui adevăratul tău nume.

Chiar și fără atenționare n-ar fi făcut-o. Nu era într-atât de amețită de apropierea lui încât să nu poată gândi limpede. Poate că respirația i se oprise, dar mintea încă îi era ageră.

– Lady V.

O sprânceană neagră se ridică.

– Victoria?

Virgina. Nu că avea de gând să admită asta față de un bărbat care probabil că dezvirginase jumătate din creștinătate.

Coborându-și sprâncenele, îi reveni zâmbetul fermecător, iar ochii îi licăriră cu un dram de păcătoșenie.

– Nu, murmură el într-un fel provocator ce o făcu să i se nască o căldură în stomac care se răspândi prin întreaga sa ființă. Ceva mai exotic. Poate Venus.

– Poate. Era de necrezut că era atât de atrasă de un bărbat cu reputația lui, dar cel puțin acest bărbat se putea achita de sarcină față de o femeie ce era în căutare de aventuri de budoar. Nu se îndoia de asta. Din fiecare părticică a ființei lui radia senzualitate, din capul situat la o considerabilă înălțime – cu siguranță că avea peste un metru optzeci – până-n picioarele bine încălțate.

Ea își dădu ușor capul pe spate, așa încât degetul lui să nu o mai atingă pe buze, deși mâna cealaltă era încă pe umărul ei. Luând o înghițitură de scotch, Minerva se bucură că mâinile nu-i tremurau de nervozitate. Când își făcuse planurile pentru această seară, cu siguranță nu se așteptase să ajungă în pat cu un duce, în special nu cu unul cunoscut pentru isprăvile sale sexuale. Femeile vorbeau despre el în șoaptă, priceperea lui era celebră. Fără îndoială că ar râde de stângăciile ei, de lipsa ei de experiență. Ea voise ca prima ei experiență, poate chiar singura, să fie cu un muritor, nu cu un zeu.

Încă o înghițitură – mai mult dădu paharul pe gât decât sorbi. Nu era sigură cum să scape din această situație. Să se îndepărteze, pur și simplu? Sau să mărturisească precum că el era prea apropiat de o fantezie...

Dar, până la urmă, nu tânjea ea, oare, după o fantezie? Dacă își dorea amintiri la care să se gândească la vremea senectuții, n-ar fi mai bine să caute un bărbat cu o vastă experiență, un bărbat care să preia conducerea și să facă posibil ca actul sexual să fie unul de neuitat? Datorită reputației lui, era bărbatul perfect pentru nevoile

ei. Dacă era să fie cinstită, el trona în capul listei ei de amanți râvniți... Nu era un statut dificil de obținut, de vreme ce era singurul pe acea listă. Dar știuse întotdeauna că el nu era dispus să facă efortul de a-i acorda atenție și cu atât mai puțin să o considere o parteneră de alcov. N-avea nevoie de zestrea ei. N-avea nevoie de nimic de la ea.

– E prima dată pentru tine..., începu el, făcând-o să se întrebe dacă lipsa de experiență i se putea citi pe față. Doar că avea fața acoperită. Numai mâna îi era descoperită, cea pe care el desena încet mici rotocoale. Aici, termină el.

Poate că nu era nimic rău să admită asta. Ea încuviință din cap.

– Nu e chiar la ce mă așteptam.

– Credeai că o să fie o orgie?

– Cam așa ceva. Lumea stă de vorbă, când de fapt credeam că o să facă chestii necuviincioase.

Ochii lui albaștri se întunecară.

– Oh, fără doar și poate fac niște lucruri foarte necuviincioase. Îl vezi pe Lord Wilton vorbind cu doamna cu mască roșie?

– Da.

– Bănuiesc că îi spune cum se gândește s-o muște de lobul urechii, de gât, de umăr, cum o să-și plimbe gura într-o călătorie peste fiecare bucățică din corpul ei.

– De ce nu o face pur și simplu?

– Plăcerea e sporită de așteptare, de o ațâțare înceată a focului ce va izbucni în cele din urmă.

Da, putea să vadă asta. Doar simplele cuvinte ale lui Ashebury aprinseră focul în ea. Imaginându-și-l cum mușca din ea, se încinse atât de tare, încât era o minune că nu se topise într-un lac de dorință lichidă la picioarele lui.

– Asta faci? Sporești așteptarea prin vorbe?

– Nu, sunt mai mult un om de acțiune. Pur și simplu o fac.

– Și dacă doamna nu e de acord?

– Bănuiesc că mă opresc. Dar încă n-am cunoscut o doamnă care să obiecteze.

– Cu siguranță nu-ți lipsește încrederea în sine.

El îi prinse privirea și i-o reținu provocator.

– Ai vrea un bărbat căruia să-i lipsească?

Aici avea dreptate. Ea voia un bărbat care să știe exact ce făcea și s-o facă extraordinar de bine. Scuturând rapid din cap, ea se concentră asupra paharului de scotch, terminându-l, recunoscătoare că în sfârșit își făcea efectul, ajutând-o să se relaxeze.

Luându-i paharul din mână, el i-l dădu unui lacheu, fără a-și lua ochii de la ea. Ea se surprinse dorindu-și ca un bărbat să se uite la ea cu acea intensitate și dacă nu purta mască. Se gândi să și-o scoată, dar atunci el avea să plece și nu urma să mai aibă niciodată ocazia să fie curtată de unul ca el. Sau, și mai rău, avea să râdă de îndrăzneala ei de a veni aici. Ea avea încredere în orice, mai puțin în talentul ei de a ademeni un bărbat s-o dorească.

– Trebuie să-ți cer iertare, spuse el. Un domn n-ar trebui să abordeze o doamnă, ci mai degrabă ar trebui să aștepte până când ele își fac alegerile.

– Dar, pe de altă parte, nu ești cel care ține cont de reguli.

Ochii lui se îngustară din nou.

– Noi ne *cunoaștem*.

– Reputația ta de drac împielițat e foarte cunoscută și dovedită din ce am citit în ziarele de scandal.

– Bănuiesc că am și eu momentele mele.

– Chiar o mulțime de momente, dacă e să ne luăm după zvonuri și speculații.

Ei nu-i păsa prea tare de ziarele de scandal. Nu era jurnalism adevărat, și totuși oferea informații care-i erau acum de folos.

– Sunt dezavantajat, spuse el, pentru că tot ce știu despre tine e că ești aventuroasă.

Inima îi tresări ușor. Își dăduse el seama cine era?

– Cum de știi asta?

– Te afli aici. Nu e un loc pentru timizi, ci mai degrabă pentru cei îndrăzneți. Deși rămâne întrebarea cât de îndrăzneață ești.

În treacăt, îi atinse gâtul cu degetul. Ea nu observase până atunci cât de sensibilă îi era pielea acolo. Sau poate că degetul lui avea niște proprietăți magice ce îi ascuțeau simțurile. Își imagină cum o atinge pe tot corpul și plăcerea pe care i-ar provoca-o.

– Suficient de îndrăzneață încât să se retragă în dormitorul pe care deja l-am rezervat, să consimtă la dorințele mele, să găsească plăcere în brațele mele?

Ea nu se dăduse niciodată înapoi de la ceva: băutură, alcool, fumat trabucuri de la tatăl ei, înjurături. Era foarte sigură că purtarea ei îndrăzneață, refuzul ei de a fi recunoscută drept o femeie care zâmbește ca o prostuță erau în mare parte responsabile pentru faptul că nici un pețitor nu se îndrăgostise până peste urechi de ea până atunci. Totuși, iată un bărbat ce părea să admire îndrăzneala la o femeie, cel puțin la o femeie cu care dorea să se culce, nu neapărat la una cu care s-ar însura.

Îndreptându-și umerii, se uită în ochii lui. Pentru seara asta, nu putea să-i dea decât un singur răspuns și să plece satisfăcută.

– Da.

Ochii lui se întunecară triumfători, iar zâmbetul trăda masculinitate pură, ce îi făcu inima să tresalte. Voia ca el să-i dăruiască acel zâmbet când aveau să termine. Voia să fie mai presus decât orice știa el, să-i dăruiască ceva mai bun decât avusese vreodată. Latura ei competitivă – de care mulți bărbați îi spuseseră că era neatractivă – preluă conducerea. Dar, oare, nu orice femeie dorea să fie de neuitat?

Cu o ușoară plecăciune, el arătă ușa pe care ea intrase mai devreme. Pe când se întoarse să meargă într-acolo, simți cum mâna lui se odihnea posesivă pe talia ei, căldura ei trecând de țesătura subțire și încălzind-o din cap până-n picioare. Nervii îi zbârnâiau, tânjind după o atingere mai puternică, mai sigură.

Încrezător în sine, el o conduse pe hol și în sus pe scări. Cu fiecare pas, se părea că genunchii ei cedau. Apucându-se de balustradă, refuză să leșine sau să ofere vreun indiciu că, oricât de mult și-ar fi dorit, era destul de speriată de asta și de destinația spre care se îndreptau. Etajul se ramifica în trei holuri. Ei o apucară pe cel din dreapta. Zgomotul pașilor era ciudat estompat de covorul gros. Se părea că nimeni nu voia să fie deranjat. Gemete, chicoteli ascuțite, mormăieli se auzeau din camerele pe lângă care treceau.

– Niște uși mai groase ar fi mai bune. Nu-și dădu seama că vorbise cu glas tare până când el nu chicoti.

– Țipetele tale de plăcere le vor eclipsa pe toate celelalte.

Ea își întoarse brusc capul să-l privească. Nici un fel de aroganță, doar cunoaștere și încredere. Știa ce făcea. Asta voia ea: un bărbat cu experiență și îndemânare. Părea prostesc să ezite, acum

că îl avea. Venise aici să-și piardă virginitatea într-un fel ce nu lăsa loc regretelor. Să fie cu ducele de Ashebury îi dădea siguranța că urma să fie memorabil.

Când ajunseră chiar la ultima ușă, el scoase o cheie din redingotă și o băgă în broască. Învârti cheia, răsuci mânerul, și ușa se întredeschise, suficient pentru a lăsa să se vadă patul învăluit în umbre ce dansau în lumina pâlpâitoare a lumânărilor.

Era incredibil de mare, suficient pentru două, poate chiar pentru trei persoane. Un baldachin de catifea grea era legat înspre spate, etalând cuvertura groasă cu un colț îndoit ce expunea cearșafuri de satin roșu. Urma să stea pe ele împreună cu el.

El n-o îndemnă să înainteze, n-o grăbi să intre. Doar aștepta ca și cum ar fi avut tot timpul din lume, ca și cum minutele nu treceau, ca și cum nimeni n-ar da peste ei știind la ce soi de nebunii urmau să se dedea.

– Dacă te-ai răzgândit..., spuse el încet.

Poate că nu tot timpul din lume, deși tonul lui nu reflecta nici un fel de nerăbdare.

Ar fi lăsat-o să plece, asta rămăsese nerostit, și totuși ea auzi vorbele, ca și cum le-ar fi strigat. Nimic din ce ar fi putut spune, nimic din ce-ar fi făcut n-ar fi liniștit-o mai mult ca gândul că el urma să aibă grijă de ea. Că el era cel cu care ar trebui să-și petreacă noaptea asta.

Ea intră în încăpere. Cele câteva lumânări pâlpâitoare plasate în locuri strategice și un foc slab ce ardea în șemineu erau tot ce ținea întunericul la distanță. Pe o masă se găseau o sticlă de șampanie, carafe, pahare și cupe de cristal. În fața focului era o canapea, iar o alta cu spetează într-o parte era pusă lângă fereastră.

Intră și el. Ușa se închise cu zgomot. Închizătoarea căzu în locașul ei.

Ea își îndreptă din nou privirea spre cearșafurile roșii, apoi spre o cutie pusă pe un trepied ce stătea lângă picioarele patului. Din doi pași, ea se apropie de aceasta, o studie, încercă să înțeleagă de ce se găsea aici.

– E aparatul tău de fotografiat? întrebă ea.

– Da.

Ea se întoarse să-l privească.

– Sigur că nu intenționezi să faci poze cu noi... împerechindu-ne.

El chicoti încet.

–Asta ar fi o chestie. Nu. Vreau să-ți fac doar ție o fotografie – stând culcată în pat.

Capitolul 3

Ashe nu știa cine era mai șocat: ea de cererea lui sau el că ea folosise cuvântul împerechere. Doamnele erau înclinate să înfrumusețeze actul în cuvinte rafinate ca „a face dragoste", când el în viața lui nu făcuse dragoste cu o femeie. El se culca cu ele, se desfrâna, se... împerechea. Era reconfortant să fie cu o femeie care se arăta realistă în legătură cu scopul pentru care se aflau aici.

Totuși, având în vedere felul brusc în care i se măriră ochii, poate că era foarte pregătită să se împerecheze, dar să pozeze pentru el era cu totul altă problemă. Nu era neobișnuit. Solicitarea lui stârnea de obicei o ezitare.

– Înainte de a spune nu, oferă-mi ocazia să-ți explic.

– E pervers. Nu e necesară nici o explicație.

Poate că sinceritatea ei nu era bine-venită, la urma urmei.

– Te asigur că ceea ce am eu în minte e cu totul în afara domeniului perversităților. Te rog, ia loc în fața focului. Fără a-i da șansa să refuze invitația, se îndreptă spre masă și ridică o carafă. N-am cunoscut niciodată o doamnă care să nu prefere șampania. Turnă scotch-ul pe care-l rezervase pentru el în două pahare, le ridică și se întoarse spre ea.

Ea nu se mișcase.

Dezavantajul că nu-i cunoștea identitatea era că n-avea un trecut împreună cu ea pentru a schița o strategie. Era, de asemenea, o provocare pe care o accepta. Mare parte dintre doamne voiau atât de tare să fie cu el, încât erau gata să facă orice le-ar fi cerut. Dar nu și ea. Fu impresionat de excitarea de a fi în prezența unei femei care nu părea așa grăbită să-i cadă în brațe.

De vreme ce ea știa cine era el, probabil că se învârtea în cercul lui monden, ceea ce însemna că era o aristocrată. Posibil măritată. Lumina insuficientă îl împiedica să stabilească dacă avea pe deget

o urmă decolorată de la recenta scoatere a unei verighete. Nu că ar conta. Prezența ei indica faptul că era ori nefericită, ori curioasă, ori plictisită. Femeile veneau aici din tot felul de motive. Bărbații doar din unul singur: voiau o parteneră doritoare care să nu fie, preferabil, infectată cu sifilis. Bărbații plăteau o cotizație; doamnele nu plăteau.

Cu o ușoară înclinare a capului, el arătă spre canapea.

– Te rog.

Privi mușchii delicați ai gâtului ei mișcându-se atunci când ea înghiți, înainte de a luneca ușor spre canapea și a se ghemui într-un colț. Fiecare mișcare era echilibrată și elegantă. Comportamentul ei nu era lăsat la voia întâmplării. Fusese educată. Categoric o nobilă.

Așezându-se în colțul opus, îi întinse paharul, recunoscător când ea îl luă. Își întinse brațul pe speteaza canapelei. Dacă și-ar răsfira degetele, i-ar atinge pielea, și era tentat să facă exact asta, dar se temea ca îndrăzneala lui să n-o facă și mai sperioasă, iar dorința lui de-a o fotografia era pe primul loc. Ea nu se feri și nu se retrase, dar ochii îi erau atenți, circumspecți. Lui îi plăcea că ei nu-i era frică, dar nu era nici proastă.

– Nu sunt dintre cei care fac rău femeilor, se simți obligat să spună.

– Vreau să sper că nu. Tata te-ar omorî. O moarte foarte dureroasă și foarte lentă.

Așadar, nu exista nici un soț, sau poate era un ticălos căruia nu-i păsa. Ridică dintr-o sprânceană.

– Ai mărturisi că ai fost aici?

Ea ridică un umăr palid, delicat.

– Aș putea suporta dezamăgirea lui cu mult mai ușor decât să suport să nu obțin răzbunare pentru un rău îndurat. I se ridică un colț al gurii. Pe de altă parte, poate că te-aș ucide eu însămi. Încuviință din cap rapid. Poate că aș face-o. Aș avea parte de o mare satisfacție, dacă stau să mă gândesc.

Luă o înghițitură de scotch, cu o lucire în ochii ei întunecați, ca și cum ideea de a-i face felul o încânta, și, pentru o clipă, el aproape că uită de fotografiat, pentru că îl străpunse o dorință mai puternică decât orice simțise de mult timp încoace. Aproape că voise să-i ceară să-și dea jos blestemata de mască, să se dezvăluie. Să-i spună

de ce alesese să vină aici în seara asta. În loc de asta, respectă scopul acestui loc de a păstra inviolabile secretele.

– Cu siguranță nu-ți lipsește încrederea, cugetă el.

– Nu, n-am fost niciodată acuzată de asta.

Dar auzi în vocea ei că fusese acuzată de ceva, aflase că-i lipsea ceva într-o anumită privință. Aproape că își dorea s-o mai întrebe și altceva, dar locul ăsta nu era un confesional, și el nu se găsea acolo pentru a ușura grijile altcuiva. Abia dacă o făcea pentru ale lui. În acest scop, înghiți o gură zdravănă din scotch-ul lui, îi binecuvântă focul și permise căldurii acestuia să-i cucerească pieptul.

– Există frumusețe în înfățișarea umană, spuse el încet.

Privirea ei se opri asupra lui, și el se gândi că și în ochi există frumusețe. Blestemă în gând masca ce-i acoperea pe ai ei. Poate că erau căprui. Dar inteligenți. I-ar plăcea să-i vadă la lumina zilei. I-ar plăcea să-i vadă mocnind când ea s-ar pierde în vârtejul pasiunii, când trupul ei ar ajunge la punctul culminant și, după asta, când s-ar relaxa.

– Și totuși, o ascundem sub straturi de haine, ca și cum e ceva de care ar trebui să ne rușinăm.

– Trupurile noastre sunt ceva personal, intim.

– Nu-ți voi răpi asta. Tot ce vreau de la tine sunt picioarele.

Ca și cum el ar fi un școlar care avea nevoie de o bătaie cu linia peste degete, ea își mijì ochii.

– O lady nu-și arată gleznele.

– Cu toate astea, acum ești desculță.

– Mi s-a spus că așa se face aici. Totuși, tu nu ești.

– Ți-ar plăcea să fiu, să echilibrez un pic situația? Înainte ca ea să poată răspunde, el își trase cizmele și ciorapii și își întinse picioarele. În ce privește gleznele, e o prostie că înalta societate crede că, dacă îți dezgolești puțin piciorul, asta îl va transforma pe un bărbat într-un sălbatic lipsit de control, incapabil să-și stăpânească instinctele primare. Se aplecă spre ea, recunoscător când ea nu se retrase. Dar ceva îi spuse că ea nu era dintre cele care se retrăgeau. Trupul ar trebui celebrat. Fiecare trăsătură, fiecare adâncitură, fiecare rotunjime. Totul se îmbină perfect. Este cu adevărat un miracol. Frumusețea lui îmi oferă nespusă plăcere. Există statui nud considerate mari opere de artă. Picturi de nuduri pe care lumea le apreciază, care aproape determină privitorii să îngenuncheze în fața lor pentru că sunt atât de uluitoare. Fotografia poate fi la fel de artistică, la fel

de frumoasă dacă e făcută cum trebuie. Nu știu cine ești. Nimeni nu va ști vreodată că tu mi-ai pozat. Nimeni nu va vedea vreodată imaginea aceasta, cu excepția mea. Este pentru colecția mea privată. Nu îți vei scoate veșmântul de mătase. Pur și simplu îl voi ridica puțin peste genunchi. O să lucrez cu umbră și lumină. După aceea, vei fi imortalizată în artă.

– De fapt, nu de asta am venit aici.

– Ai venit pentru sex.

Ea deschise gura, apoi o închise. Oftă.

– Păi, da, ca să fiu pe deplin sinceră.

– O să ai parte și de asta. O fotografie înainte, poate una și după, atunci când vei fi pregătită pentru așa ceva. Una în mătase, una în așternuturi. O să spunem o poveste.

Ea scutură din cap.

– Pare ceva nelalocul lui.

Nu și pentru el. Se ridică, merse spre șemineu și fixă cu privirea flăcările pâlpâitoare. Cum să-i poată explica ei cum era să visezi permanent trupuri schilodite? După douăzeci de ani, încă erau nopți când se trezea cuprins de o transpirație rece, nopți în care auzea vânturile ce urlau peste mlaștini și își imagina că erau țipetele părinților lui. Nu mai dormise o noapte întreagă de când era de opt ani. Credea că, dacă ar fi putut înlocui acele imagini înfricoșătoare de membre tăiate și contorsionate cu o perfecțiune sublimă, atunci poate coșmarurile urmau a se rări. Poate chiar aveau să dispară de tot.

– Ce e rău în a aprecia frumusețea unui picior bine proporționat, a unei glezne frumos rotunjite, bolta unei tălpi, răsucirea unor degete micuțe?

N-ar fotografia nimic din ce ar face o femeie să se simtă stânjenită sau să simtă că se profita de ea. Dorea doar să-și găsească liniștea.

– Îmi pare rău, dar pur și simplu nu sunt pregătită să fiu expusă în acest fel... Pentru vecie.

El auzi convingerea din vocea ei și în sinea lui se dădu o luptă între a-i respecta convingerile și a o blestema pentru încăpățânarea ei. Întorcându-se, făcu un pas spre ea și întinse o mână.

– Bine, atunci, dacă nu te simți bine să fii fotografiată, hai să ne ocupăm de motivul pentru care ai venit aici. O să mă mulțumesc cu asta.

Fără a-i lua mâna, ea se ridică repede, și el putu vedea cu limpezime mânia ce o cuprinsese. De ce dracu' găsea el asta atât de atractiv? Femeile nu-și arătaseră niciodată aversiunea față de el, oricât de rău s-ar fi purtat.

– Să te mulțumești? întrebă ea țâfnoasă. Am auzit mereu că ești un mare seducător. Acum trebuie să mă întreb care dintre zvonurile despre tine sunt neadevărate.

– Presupun că mare parte dintre ele.

– Ei bine, cu siguranță n-o să mă bag în pat cu un bărbat care nu mă dorește, care pur și simplu *se mulțumește* cu asta.

Se răsuci pe călcâie. El o apucă de mână, s-o oprească. Privirea aprinsă pe care i-o aruncă ea ar fi putut doborî un bărbat mai slab. La dracu', asta îl făcu s-o dorească și mai tare. În ea era un foc ce mocnea, niciodată până atunci domolit. Era aici pentru ceva ce era la fel de important pentru ea precum erau fotografiile pentru el. Ar putea pune rămășag pe viața lui că așa era.

– Nu mi-am ales bine cuvintele. Sunt dezamăgit că n-o să-mi pozezi, dar, crede-mă, nu sunt dezamăgit că o să... ne împerechem.

Blestemă afurisita de mască fiindcă îl împiedica să vadă dacă ea roșise, blestemă întunericul ce îl împiedica să vadă roșeața de pe pielea ei.

– Tu nu mă dorești, declară ea.

– Nu te doresc? Ai înnebunit? N-am dorit pe nimeni mai mult. Am ochi de artist și, chiar dacă mătasea te acoperă, reușește totuși să dezvăluie totul la tine. Iată de ce știam că vei fi perfectă pentru o fotografie.

– Perfectă?

Ea rosti cuvântul ca și cum nu îl cunoștea prea bine, ca și cum nu fusese niciodată folosit la adresa ei.

– Da, perfectă. Nu ești înaltă, dar ai picioare lungi. Judecând după felul în care mătasea le învăluie când mergi, cred că aș descoperi că pulpele tale sunt foarte ademenitoare.

– Ademenitoare?

Din nou, îndoială. El începea să se întrebe dacă sub mască nu era de fapt o urâciune. Dar, pe de altă parte, oricât de mult i-ar plăcea liniile, unghiurile și rotunjimile, nu judeca niciodată doar după aparențe. Ea era mai mult decât o față, niște picioare sau un trup. Prezența ei aici era dovada acestui fapt. Domnițele timide

nu rătăceau pe aceste holuri, nu intrau în dormitoare. Ea era o femeie sigură pe ce dorea, care știa ce voia și își urmărea scopul. Într-adevăr, el găsea această trăsătură a ei mai ispititoare decât orice altceva ar fi descoperit sub mătase sau chiar sub mască.

– Eu nu fac fotografii chiar oricui, îi spuse el. Doar celor pe care le găsesc atrăgătoare.

– Și câte sunt acestea, Excelență? Dacă e să ne luăm după reputația ta, bănuiesc că sunt cel puțin o sută.

– Nici măcar o duzină.

Ea păru surprinsă de această declarație.

– N-ai crezut că ești deosebită? întrebă el.

Ea nu răspunse, nici măcar nu încuviință din cap, și, cu toate astea, el văzu răspunsul în ochii ei. Ea se socotea a fi neatrăgătoare. Ăsta să fie motivul pentru care venise aici în seara asta? Pentru că dorea să se simtă apreciată? Din nou, se întrebă dacă era măritată, dacă un oarecare bărbat nu reușise să-i acorde atenția pe care o merita.

– E posibil să te răzgândești în legătură cu pozatul pentru mine? întrebă el.

– N-aș putea face ceva atât de indecent.

– E făcut cu foarte mult bun-gust, pe cuvântul meu. Cele mai intime aspecte ale tale vor rămâne acoperite. Umbrele vor ascunde, de asemenea, destul de mult. Elementul central îl vor constitui picioarele tale.

– Ce faci cu fotografiile?

– Nu le folosesc pentru vreo stimulare erotică, dacă la asta te gândești. Pur și simplu apreciez frumusețea.

– Frumusețe? În picioarele mele?

Lăsându-se într-un genunchi, el o luă de gleznă.

– Dă-mi voie să-ți arăt.

Minerva se gândi că trebuia să fie nebună să mai rămână aici, că nu plecase încă din camera asta, de lângă bărbatul ăsta, imediat ce-și dăduse seama că voia mai mult de la ea decât o tăvăleală în așternuturi. Pe de altă parte, ceea ce îi cerea el era oare așa îngrozitor, de vreme ce ea era gata să-i ofere inocența ei, naivitatea ei? Între ei urma să aibă loc o intimitate incredibilă, și ea avea de gând să refuze o fotografie? Dar, cu toate astea, să se gândească la ea însăși

imortalizată pentru veșnicie... Poate că el pretindea că n-avea să vadă nimeni altcineva, dar cum putea ea să fie sigură? Cum de reușiseră ultimii șase ani s-o transforme într-un astfel de Toma Necredinciosul, să nu creadă în cuvântul unui bărbat?

Mâna lui era atât de mare, de caldă, de incredibil de blândă, ca și cum se temea să nu-i frângă oasele. Nimeni n-o făcuse vreodată să se simtă delicată. Fusese crescută să-și apere convingerile, să știe că nimeni nu era deasupra ei. Cu toate astea, voia ca el să fie deasupra ei.

Pasiunea lui pentru corpul uman era evidentă când vorbea despre frumusețea acestuia. Niciodată în toată viața ei nu fusese făcută să se simtă frumoasă. Cel puțin nu de către cineva din afara familiei. Era fiica preaiubită a tatălui ei, nu putea greși. Dar nu era același lucru ca atunci când era privită cu admirație de către cineva care nu-i era rudă.

Schiță un gest cu capul, nu prea mult, dar totuși el îl văzu, și pe buze îi apăru un zâmbet leneș ce părea ațintit exact spre centrul feminității ei. Se bătu ușor pe genunchi pentru a-i atrage atenția că urma să-i pună piciorul acolo. De bunăvoie, pentru a se echilibra, mâna ei se îndreptă spre umărul lui, spre puternicul său umăr lat și masiv. N-ar fi trebuit să fie surprinsă. Era un aventurier. Urcase pe munți, explorase piramide, dansase cu băștinașii. Pielea lui era arsă de soare.

Asta deveni vizibil după ce mâna lui rămase lângă piciorul ei deschis la culoare. Pământ lângă zăpadă, teren fertil lângă nisipuri albe. Degetele ei se mișcară și se strânseră pe coapsa lui fermă. Exista oare ceva la bărbatul ăsta care să nu fie ferm? Își imagină cam ce ar simți să-l atingă cu mâinile peste tot, să cerceteze fiece mușchi, să nu găsească nici o parte din el care să nu fie perfect tonifiată.

– Piciorul tău e fără cusur, spuse el cu o voce respectuoasă.

– Nu sunt sigură că e ceva cu care să mă laud.

El își ridică privirea spre ea, și Minerva se surprinse dorindu-și să fie mai multă lumină pentru a-i putea vedea albastrul ochilor.

– Ai o boltă fină și degete splendide. Contururile sunt bune, dându-ți cea mai atractivă gleznă.

– Pe care tu vrei s-o fotografiezi.

– Da.

Mâna i se mișcă în sus, i se alătură și cealaltă pentru a-i încercui glezna și a-și face drum spre pulpă.

Dacă-i permitea să se culce cu ea, mâna lui ar fi mers mult mai sus, ar fi colindat pe tot corpul ei. Ce-o fi apucat-o să creadă că se putea simți bine cu un bărbat într-o situație ca asta? Grace avusese dreptate, naiba s-o ia! Intimitatea era prea mult.

Își smuci piciorul să-l elibereze și se retrase cu un pas.

– Îmi pare rău. Nu pot face asta. La urma urmei, nu sunt atât de îndrăzneață.

El își întinse trupul într-un fel care era în același timp vorace și lipsit de vreo amenințare.

– Ești prima dată singură cu un bărbat?

Ea scoase un mic pufnet.

– E așa evident, nu-i așa?

El chicoti încet, dar sunetul era lipsit de bucurie. Mai degrabă părea că răsuna a dezamăgire.

– Ar fi trebuit să ghicesc. Apoi privirea i se îndreptă spre ea, pătrunzătoare și insistentă: De ce?

– De ce e evident?

– Nu, de ce vrei să fii dezvirginată într-un loc plin de păcătoși de către un bărbat pe care-l... Pufni. Voiam să zic pe care abia dacă-l cunoști, dar nu știu dacă asta e adevărat sau nu. Cine ești, Lady V., de ai recurs la așa ceva?

Să i se confeseze lui Grace era una. Să-și dezvăluie sufletul și frustrările în fața acestui bărbat care ar putea avea orice femeie dorea depășea orice limită.

– Pentru că am vrut să știu despre ce se face atâta caz. Nimeni nu învinuiește bărbații pentru că-și explorează dorințele. De ce femeile să nu se bucure și ele de aceeași considerație?

– Pentru că ele sunt cu mult mai bune decât noi.

– Totuși, actul trupesc ne face egali, nu crezi?

– Ești o femeie cu idei remarcabile.

Ea pufni scurt, enervată.

– Vorbești despre cât de frumos e trupul și cum n-ar trebui să-l ascundem. De ce tot ceea ce se petrece între un bărbat și o femeie să fie tăinuit în șoapte și discutat pe la colțuri întunecate? De ce majoritatea femeilor își reprimă dorințele naturale?

Oh, ar trebui ca acum să tacă. El o studie ca și cum zisese ceva profund și în același timp prostesc.

– Tu ai dorințe? întrebă el încet.

– Bineînțeles că am. Și cred că nu-i greșit să le am. De asta sunt aici.

El își trecu încheietura degetului arătător de-a lungul bărbiei ei, și ea aproape că-și scoase masca, pentru ca el să-i poată contura linia obrazului.

– Dacă aș fi oricare alt bărbat, ți-aș potoli nervii și te-aș întinde pe spate într-o clipită. Din nefericire pentru amândoi, nu mă culc cu virgine.

Fu copleșită de o dezamăgire profundă. Ar fi trebuit să se consoleze cu regretul din vocea lui. În loc de asta, era întru câtva supărată. Urma să fie învinovățită chiar și pentru virginitatea ei?

– De ce?

– Pentru că eu prefer ceva dur și sălbatic. Vreau ca femeile să țipe de plăcere, nu de durere. O femeie simte o oarecare neplăcere prima dată. Tu meriți pe cineva care are ceva mai multă răbdare. De fapt, ar trebui să fie cineva care să țină la tine, cineva care să pună plăcerea ta mai presus de a lui. Ar trebui să fie cineva pe care-l iubești; chiar dacă dragostea asta nu rezistă decât pe timpul împerecherii, ar trebui să existe înainte de asta.

– Când a fost pentru tine prima dată, ai iubit-o? Ridică mâna să oprească răspunsul lui. Îmi cer scuze. Nu e treaba mea.

Ochii lui deveniră calzi, zâmbetul i se umplu de o duioasă amintire.

– Am fost îndrăgostit nebunește de ea pentru două săptămâni întregi. O fată de țăran, cu părul de culoarea spicelor de grâu și cu ochii verzi ca frunzele tinere de primăvară. Aș fi făcut orice să-i fiu pe plac. La fel și ea ar fi făcut totul să-mi fie pe plac. În noaptea în care mi-a făcut cunoștință cu plăcerile unui trup de femeie, era lună plină. În seara în care am descoperit-o în căpița de fân făcând același lucru pentru un alt tip, era lună nouă. Dar, cu toate astea, nu pot privi la o lună plină fără să-mi vină în minte niște picioare lungi, un trup cald și mireasma de sex primitiv. Prima dată se întâmplă doar o dată, Lady V. Fii măcar puțin îndrăgostită de el.

Doamne, Dumnezeule, bănuia că era posibil să se fi îndrăgostit chiar atunci. Doar un pic. Nu se putea abține să nu se uite înspre pat cu un oarecare dor.

– Gra... Se opri. Fără nume adevărate, nimic ce ar putea să-i dea de gol adevărata identitate. Prietena mea a încercat să-mi explice de ce venirea mea aici era o idee cu adevărat groaznică. N-a fost, de fapt, atât de elocventă ca tine.

– Nu-s nici pe departe elocvent. Se duse înapoi spre canapea și începu să-și tragă cizmele. O să te conduc la trăsură.

– Am luat o birjă. Mai puține șanse ca în felul ăsta să-mi fie descoperite aventurile.

El se ridică.

– O să-mi pun vizitiul să te ducă acasă.

– Nu e necesar.

– Doar n-o să te las să cutreieri străzile căutând o birjă la ceasul ăsta de noapte, și sunt prea indolent să ies să caut împreună cu tine.

– Anonimatul meu va fi compromis.

– O să-mi pun vizitiul să jure că n-o să-mi spună unde te va duce. Se apropie de ea. Poate că sunt un ticălos, dar respect scopul acestui loc. N-o să spun nimănui secretul tău.

Probabil era ceva nesăbuit, dar ea îl crezu.

– Cum rămâne cu echipamentul tău de fotografiat?

– O să mă întorc să-l iau după ce o să te văd că pleci în siguranță de aici.

Ea se îndreptă spre ușă, pe deplin conștientă de pașii care răsunau în urma ei. Întoarse cheia în broască, apucă mânerul, se uită la lemnul întunecat...

– Bănuiesc că nici măcar n-o să mă săruți? Ura faptul că fusese pusă în situația de a cere, dar să plece fără nimic după toate planurile, pregătirea și riscul asumat părea de două ori mai incorect.

– N-ai mai fost sărutată niciodată?

Fu străbătută de un val de umilință, dar era mai ușor de îndurat fiindcă știa că el n-avea habar cine era ea sau cât de bătrână și de neatrăgătoare era.

– Niciodată.

Era conștientă că el se apropia de ea – căldura corpului radia din el, învăluind-o. Înghițind greu, fu pe punctul de a se întoarce, când gura lui o atinse pe ceafă. Abia aducându-și aminte că de fapt voia să-i simtă buzele pe ale ei, simți o umezeală ce i se acumula în cercuri mici pe piele, căldura cuprinzându-i mușchii și oasele, răspândindu-se încet, dar foarte intens prin ea, lăsând în urmă-i un încântător fior. Dacă el putea stârni asemenea senzații doar cu gura...

Ce nebună fusese să se răzgândească! Cât de ridicolă ar fi dacă s-ar răzgândi din nou? Dar, chiar dacă și-ar schimba direcția de mers, nu el ar fi cel care i-ar satisface poftele pe care le trezea la viață. Încă era virgină, iar el nu își dorea așa ceva.

Mâna lui se apropie, cu degetele mângâindu-i bărbia, dar făcând gestul de a-i întoarce ușor fața, apoi gura lui o acoperi pe a ei cu o precizie infailibilă. Cealaltă mână a lui o luă de ceafă în vreme ce limba îi contura buzele, înainte de a le forța să se deschidă. Sărutul lui fu profund, intens, atât de intens, explorându-i gura așa cum ea își imagina că explorase o bună bucată din lume, încet, temeinic, acordând întreaga lui atenție fiecărui neînsemnat detaliu. Savura. Adora.

Geamătul lui gutural răsună între ei, și ea îl simți vibrând în pieptul lui apăsat de spatele ei. Suspină, uimită de intimitatea acestui preludiu ce ducea spre ceva cu mult mai primitiv. Bărbatul ăsta lua; era necruțător. În pat, ar fi cucerit-o, și totuși nu putea decât să își repete că-l părăsea pe cuceritor. Aproape că plânse de dorință când el se retrase și o mângâie ușor cu degetul mare peste buzele umflate, umede și fierbinți. Umbrele adânci o împiedicau să-i citească în ochi, să-i vadă expresia.

– Mă faci să regret că am o aversiune față de virgine, spuse el cu o voce joasă pe care ea o simți în tot corpul.

– Mă faci să regret că am fost o lașă.

– Nu lașă. Te-ai asigurat că dimineața nu te vei trezi cu îndoieli.

Ea se întrebă dacă era posibil pentru o femeie să se trezească altfel decât triumfătoare după ce își petrecuse noaptea cu el. Întinzând mâna pe lângă ea, el deschise ușa.

– Hai să mergem, înainte ca amândoi să ne răzgândim, vrei?

Ea nu era convinsă că ar fi chiar așa rău. El o conduse spre garderobă. Când o cameristă termină s-o ajute cu îmbrăcatul, Minerva îl găsi așteptând-o în hol, cu spatele la perete, privind în gol, și se întrebă pe unde îi hoinăreau gândurile. Încă purtând masca, fu recunoscătoare că el nu avea să știe niciodată identitatea femeii care se făcuse de râs în seara aceea.

Oferindu-i brațul, o conduse afară în stradă, unde trăsurile stăteau aliniate. Ajunseră la trăsura ce purta blazonul lui ducal. Un lacheu și un vizitiu stăteau lângă cai. Amândoi luară poziția de drepți.

– Wilkins, o s-o conduci pe doamna până acasă. O să-ți dea adresa. Dacă vreodată vreunul din voi o să-mi spună unde ați condus-o, o să vă tai limbile. Strâmbându-se ironic, se uită la Minerva. E suficient pentru a-ți păzi identitatea?

Chiar și dacă știa că era, fără îndoială, o amenințare deșartă și că pur și simplu avea să-i dea afară dacă ziceau ceva, ea spuse:

– Da, mulțumesc.

Îi șopti adresa vizitiului. Lacheul deschise ușa. Ashebury o ajută să se urce.

– Noapte bună, milady.

Ea se opri să se așeze.

– Cum de știi că sunt o lady? Deși nu era una dintre cele căreia trebuia să i se adreseze astfel. Mama ei era fiică de duce, dar tatăl ei n-avea nici un titlu de noblețe.

– Ținuta pe care o ai, felul în care te miști, felul în care vorbești. Și faptul că ai venit aici sperând la ceva mai mult decât o simplă împerechere. Sper ca la un moment dat să găsești ceea ce cauți.

Ciudat cum ea nu mai era sigură că știa exact cine era.

– Sper să-ți obții fotografia. Bănuiesc că vei intra din nou și vei găsi o doamnă binevoitoare.

El scutură încet din cap.

– Nu. Tu erai cea pe care am vrut-o în seara asta. Nu mă mulțumesc niciodată cu înlocuitori. Închise ușa, trântind-o. Cu o smucitură, trăsura se urni din loc. Minerva își scoase masca, și-o puse în poală și se sprijini de speteaza capitonată cu catifea a trăsurii.

„Tu erai cea pe care am vrut-o în seara asta."

Se întrebă dacă ar fi spus aceleași cuvinte dacă ar fi știut cine era.

Capitolul 4

Ea mirosea a verbină.

Tolănit pe un fotoliu în fața șemineului din bibliotecă, cu mult peste miezul nopții, sorbind din scotch, Ashe simțea mireasma ei ce-i stăruia pe degete, gustul ei ce-i sălășluia în gură. Nu putea să-și dea seama de ce o lăsase să plece atât de ușor, de ce nu se străduise mai tare s-o convingă să-i pozeze, de ce refuzase ocazia de a se culca cu ea. Să admitem că nu luase niciodată virginitatea unei femei. Spusese adevărul despre lipsa dorinței lui de a deflora o femeie, dar să acționeze în ciuda preferințelor lui părea un preț mic de plătit pentru a descoperi secretele unei femei atât de fascinante.

Ea mersese la clubul Nightingale pentru mai mult decât doar să-și dea seama de motivul pentru care se făcea atâta caz de asta. Ceva mai fascinant o mânase într-acolo, la fel cum și el fusese mânat de fantomele din trecutul lui. Chiar dacă nu se aflase în vagonul trenului, ar fi putut tot atât de bine să fie acolo, pentru că se simțea de parcă murise împreună cu părinții lui în urma acelei coliziuni a trenurilor. Când plecaseră spre stație, fusese atât de furios pentru că-l părăseau din nou, încât țipase în urma lor, în vreme ce se îndepărtau, că-i ura. Dădaca lui îl certase, îl lovise peste încheieturile degetelor cu linia și, la lăsarea serii, când el era încă bosumflat, îl trimisese la culcare fără a-i da cina.

Fusese una dintre ultimele pedepse pe care le primise.

Marchizul de Marsden dădea rar pedepse. Colindând culoarele ca un spectru, abia dacă știa că ei erau acolo. Băieților li se permisese să bântuie pe acolo după bunul lor plac. Majordomul era prea bătrân să-i poată disciplina cu severitate. Bucătăreasa prepara mese, adesea conținând mai mult dulciuri decât hrană, pentru că ei erau „sărmanii băieți orfani". Dacă nu și-ar fi petrecut atâta timp alergând pe câmpii, probabil ar fi devenit niște băieței dolofani ce nu puteau să facă nimic mai mult decât să se rostogolească. Dar ei erau de nestăpânit, urcau în copaci, se cățărau pe ruine, rupându-și mai multe oase fiecare din ei. Ashe mersese o dată cu o gleznă ruptă până în satul vecin, să-l îngrijească un doctor. Nimeni nu putea pretinde

că nu erau curajoși, deși mulți declaraseră că erau necivilizați. Avuseseră mulți profesori care încercaseră să-i îndrepte, dar erau dincolo de orice îndreptare.

Cunoscând cât de lesne și de iute putea sosi moartea, voiau să ia cât de mult puteau de la viață. Așa încât făceau ce voiau.

Și i-ar fi plăcut să se culce cu femeia misterioasă din seara asta. Să-i vadă ceva mai mult decât o gleznă și o pulpă. Să-și îndrepte aparatul spre ea...

Auzi o bufnitură și zarvă în hol ca și cum cineva ciocănea într-o masă, urmate rapid de niște scuze spuse cu voce adâncă, probabil spre acel obiect, deoarece la ora asta din noapte nu era nici un servitor care să umble prin casă. Uitându-se spre ușă, văzu cum Edward Alcott se poticnea în cameră.

– Iată-te, declară Edward. Te căutam. Am nevoie de găzduire. Blestemata de soție a fratelui meu m-a dat afară.

Se clătină până la masa unde stăteau băuturile și, cu o penibilă stângăcie, riscând să dărâme mai mult decât o carafă, își turnă o băutură.

– Pretinde că miros ca o distilerie, nu-i convin obiceiurile mele și crede că am o influență nefastă.

– Se pare că Julia te-a categorisit destul de corect.

Cu o privire mânioasă, Edward se lăsă să cadă într-un fotoliu din fața lui Ashe.

– Poate că așa-i, dar încă nu știu ce vede Grey la femeia asta afurisită. E o pisăloagă fără seamăn, n-are nici un haz. Nici măcar nu-l lasă să meargă în escapade cu noi.

– De ce vrei să vină și el? Voi doi doar vă certați când sunteți împreună.

Mai tot timpul, cei doi erau furioși unul pe celălalt. Ashe și Locksley învățaseră să nu-i bage în seamă, să nu intervină în ciorovăielile lor. Până la urmă, frații își rezolvau problema, oricare ar fi fost aceea, și făceau rost de o alta.

– Pentru că e fratele meu.

Această simplă afirmație părea să conțină în ea multă putere și adevăr. Ashe n-avea frați, deși Edward, Grey și Locke erau la fel de apropiați de el ca niște frați, chiar dacă n-aveau legături de sânge.

– Oricum, murmură Edward, speram că-mi poți oferi un pat pentru câteva nopți. Dacă nu, o să mă descurc la club.

– Poți să rămâi aici atât cât ai nevoie. N-am nici un plan pentru camerele de oaspeți.

– Ești un tip de treabă. Se lăsă în fotoliu, sorbi din scotch, apoi ridică paharul. E bine să fiu din nou în Londra. Scotch la discreție, paradisul jocurilor de noroc și femei. În seara asta, mă voi răsfăța cu toate trei. Cred că la fel o să fac și mâine.

– Nu te duci la serata Juliei?

Contesa voia să sărbătorească întoarcerea lor.

– Bineînțeles că voi fi acolo, dar n-o să dureze toată noaptea, nu-i așa? O să ne rămână ore din belșug pentru nebunii după aceea. Și tu ce ai făcut în seara asta?

– Am fost la Nightingale.

Edward râncji.

– Îți place ca femeile tale să fie stilate.

– Nu știu cât de stilată este o femeie care e măritată și caută un amant.

– Nu toate sunt măritate. Am dezvirginat câteva.

Stomacul lui Ashe se strânse la gândul că poate Lady V. se întorsese...

– Nu în seara asta, fu surprins să se audă replicând pe un ton îmbufnat.

Edward pufni disprețuitor.

– Nu, nu în seara asta. Prea multe jocuri se joacă acolo, doamnele trebuie protejate. În seara asta am vrut o femeie fără o reputație de apărat. De fapt, am avut două. Ce fete dulci!

– Și te mai miri că Julia te găsește dezgustător?

– Femeia aia n-are pic de simț al aventurii. Fără îndoială că și în pat e la fel de plicticoasă cum e în afara lui. Mă mir că Grey nu și-a luat o amantă.

Deși erau căsătoriți de mai bine de doi ani, era puțin probabil ca durata să conteze.

– El o iubește. În afară de asta, el n-a fost niciodată la fel de dezlănțuit ca noi, ceilalți.

– Avea credința că trebuie să fie responsabil, să fie un exemplu pentru mine. Edward ridică din umeri. Îmi pare bine să fiu al doilea fiu și să n-am responsabilități. În plus, ca frate mai mic, trebuie să mi se facă pe plac.

– Nu ești mai mic decât cu două minute.

– Mai curând cu o oră, cred. Mi se pare că-mi amintesc cum bona ne spunea asta la un moment dat – înainte ca lumea să se întoarcă cu susul în jos.

În noaptea în care părinții lor muriseră. Nici unuia din ei nu îi plăcea să vorbească despre asta, deși Ashe era mai îndreptățit să se refere la acea noapte ca fiind momentul în care totul se transformase în iad.

– Ai întâlnit pe cineva interesant în seara asta? întrebă Edward.

Ashe nu se miră că Edward abătea discuția de la el. În ciuda nevoii de atenție a lui Edward, nu-i plăcea să-și dezvăluie prea mult din problemele personale. Era o trăsătură pe care o aveau în comun.

– Nu. Ashe nu putea explica motivele, dar nu voia ca Edward să se ducă la Nightingale cu scopul de a o dezvirgina pe Lady V. Se aștepta ca ea să revină acolo la un moment dat. Considerând sărutul împărtășit de ei doi, ea era o femeie extrem de pasională, cu dorințe neexploatate. Fusese incredibil de tentat să-i scoată masca, să-i dezvăluie identitatea.

La naiba cu obsesia lui de a captura perfecțiunea siluetei umane. La naiba cu aversiunea lui față de dezvirginarea unei femei. Voise ca el să se culce cu ea. Ar fi trebuit să-i facă pe plac, în loc să înșire vorbe goale despre dragoste și despre fata de țăran care-i frânsese inima cu nemiloasa ei trădare. Nu-i era de nici un folos că acela care fusese cu ea în blestemata de căpiță de fân era Edward. Dar asta fusese cu mult timp în urmă și, în timp, ajunsese să înțeleagă că inima lui abia dacă fusese ușor rănită. Cu toate astea, păstra amintiri dragi despre fată. Poate că ar fi avut amintiri dragi și despre Lady V. dacă ar fi crezut cu adevărat că ea înțelegea corect în ce se băga. Fuseseră momente în care ea părea a fi o femeie experimentată, puternică și dură. Și altele în care părea aproape naivă. Inocentă. Prea încrezătoare.

Femeile care veneau, de regulă, la clubul Nightingale fuseseră înăsprite de ceva în viață: un soț dezinteresat, unul crud, unul indiferent. Un amant care dezamăgise. Renunțaseră la vicii, la dragoste și la fericirea până la adânci bătrânețe. Lady V. nu se potrivea în tiparul celor care frecventau în mod normal acel loc. Aproape că pufni batjocoritor. Ce știa el, de fapt, despre ea? Poate nu merita să aibă parte de dragoste. Poate era o scorpie. Sau o nesuferită. Poate era pe moarte. Poate era doar tânără și nechibzuită.

De ce n-o întrebase? De ce nu-i păsase de motivele pentru care se aflase acolo? Deoarece, la fel ca Edward, era obișnuit să-i pese doar de propriile nevoi și dorințe. Nu ea fusese neghioabă. El fusese. Pentru că lăsase să-i scape o ocazie, doar pentru că ceva la ea i se păruse bizar, îl făcuse să creadă că ea merita mai mult decât o împerechere anonimă.

Dar asta era ce voise ea. Fusese alegerea ei să vină acolo. Cine era el să pună asta la îndoială?

Cine dracu' era? Lady V. Fără îndoială că, pentru ea, litera V reprezenta faptul că era virgină. Pentru el, era verbină. Își duse paharul la buze, și mireasma ei îl învălui, făcându-i stomacul să se strângă dureros. Dacă ar fi sedus-o așa cum trebuia, ar fi pozat pentru el. Dar, pentru a o seduce așa cum trebuia, avea nevoie să știe mai multe despre ea. Trebuia să știe cine era.

Se ridică brusc.

– Am să ies. Ia-ți ce cameră vrei.

Edward se ridică din fotoliu, apoi se sprijini de el.

– Vin și eu cu tine.

– Nu, e o chestiune personală.

– Are și un nume?

Problema cu crescutul împreună cu cineva era că acel cineva tindea să-l cunoască prea bine.

– Sunt sigur că are. Din păcate, încă nu-l știu.

Lăsându-l pe Edward să cugete la afirmația lui criptică, Ashe se duse să-l caute pe vizitiul lui, pentru a i se pregăti trăsura. Era trecut de miezul nopții, dar omul lui era obișnuit cu programul ciudat al stăpânului său. Ashe nu simți nici un pic de remușcare când Wilkins, îmbrăcat de noapte, deschise ușa dormitorului său.

– Ce adresă ți-a dat? întrebă Ashe.

Wilkins clipi, evident buimăcit de întrebare.

– Femeia de la clubul Nightingale, cea pe care te-am pus s-o duci acasă, explică Ashe.

– Io mi-aș ține mai degrabă limba-n gură, Excelență.

Ashe oftă.

– Da. Avea multe păcate, dar să trădeze o femeie nu era printre ele. Își dăduse cuvântul față de ea că nici vizitiul și nici lacheul n-aveau să-i spună adresa. Ca să obțină ce voia de la ea, avea nevoie de încrederea ei. Dacă vizitiul i-ar fi spus...

– Nu-mi poți spune adresa, dar poți să mă duci acolo. Putu vedea confuzia de pe fața lui Wilkins. Uite ce e, omule, i-am zis că nu-mi vei *spune*. Nu i-am promis că nu mi-o vei dezvălui într-o altă manieră. Îmi dau seama că e o chestie de exprimare, dar merge. Haide acuma, îmbracă-te! Vreau să văd unde locuiește.

Spera că avea să recunoască acea reședință, că o să știe cine locuia acolo. Dacă nu știa, avea să găsească pe cineva care știa sau urma să-l trimită pe Wilkins să facă investigații discrete printre servitori. Să stabilească cine era familia ei era primul pas pentru a-și da seama cine era ea.

Aproape o oră mai târziu, Ashe se uita țintă la clădire, una care îi era mult prea cunoscută. Pentru că nu se ostenise să trezească lacheul, Wilkins îi deschise ușa trăsurii și acum stătea lângă el.

– Te-a pus s-o aduci la Twin Dragons? întrebă Ashe neîncrezător. Cu câțiva ani în urmă, Drake Darling fusese de acord ca în clubul lui exclusiv de jocuri de noroc, un adevărat iad, să fie admise și femeile.

– Da, Excelență.

– A intrat?

– A urcat direct pe scări. Lacheul i-a deschis ușa înainte de a ajunge acolo. Nu părea să fi fost nevoie să arate cardul de membru.

Faptul că Lady V. venise aici în loc să se ducă acasă, arăta că n-avea încredere în el, era extrem de inteligentă și avea o reputație de protejat. Sau poate că era dependentă de jocurile de noroc. Cu siguranță își luase un risc în seara asta la Nightingale.

– Așadar, vine aici în mod regulat. E cunoscută, murmură Ashe.

– S-ar părea că da.

Era puțin probabil ca ea să mai fie aici, dar, în speranța că era, se repezi pe scări. Spre deosebire de ea, trebui să prezinte cardul de membru. Nu fusese aici de când se întorsese la Londra. Odată intrat, se opri la recepție, unde o femeie fu cât se poate de bucuroasă să-i ia haina și să aibă grijă de ea. Îi zâmbi.

– Ai văzut-o pe..., începu el, neștiind cum să continue. Când Lady V. ieșise din vestiarul de la clubul Nightingale, purta o pelerină verde-închis peste rochia de un verde-deschis. Cum s-o descrie? Părul era într-o nuanță de castaniu pe care n-o putuse identifica bine din cauza întunericului de la club. Ochi negri ce puteau fi ai oricărei femei, deși nuanța putea fi înșelătoare din cauza absenței unei iluminări puternice. Nu era foarte înaltă. Asta era o certitudine. Nu era

nici corpolentă, dar nici slabă. Era genul acela de femeie la care un bărbat ar avea pe ce să pună mâna, și la naiba dacă el n-avea brusc dorința să facă exact asta.

Amfitrioana aștepta răbdătoare, făcându-l pe Ashe să se simtă ca un idiot desăvârșit. Era obișnuit să fie stăpân pe orice situație. Nu-i plăcea că ea avea o asemenea putere asupra lui, că-l putea face să-și piardă orice fel de gânduri raționale.

– N-are a face.

Se îndreptă spre zona de jocuri. La vremea aceea din noapte, acolo se găseau mulți bărbați și doar vreo șase femei. Dar nici una dintre ele îmbrăcată în verde-deschis. Ar putea fi în zona interzisă pentru femei. N-avea de gând să trimită pe cineva s-o caute. Asta nu i-ar câștiga încrederea. Și, din nou, nu putea oferi o descriere exactă. Poate că ar recunoaște-o dacă ar vedea-o, dar, pe de altă parte, s-ar putea face de râs.

Totuși, se plimbă prin toată încăperea, căutând. Se strecură printre mesele de joc, cutreieră prin alte zone ce erau deschise pentru ambele sexe. Cu siguranță că, dacă ea l-ar zări, s-ar vedea pe fața ei o oarecare surpriză. Dar acolo erau atât de puține femei, și, chiar dacă îl recunoscuseră – câteva păruseră foarte mulțumite să descopere că se întorsese la Londra –, nici una dintre ele nu păruse surprinsă, stânjenită sau nervoasă la vederea lui. Ori era o actriță afurisit de bună, ori nu era acolo.

Dezamăgit, recunoscu că era foarte probabil ca varianta a doua să fie cea corectă.

Cu toate astea, faptul că ea frecventa acest stabiliment îi sporise șansele s-o găsească la un moment dat. Avea să se întoarcă a doua zi, după blestemata de serată a Juliei.

Minerva stătea ghemuită pe canapea în salonul de zi, citind Brontë, când intră Grace. Făcând parte din familie, n-avea nevoie ca sosirea să-i fie anunțată de majordom. Cu ochii plini de îngrijorare, traversă repede încăperea, se așeză pe canapea și o privi pe Minerva drept în față.

– Cum te simți în dimineața asta?

Minerva zâmbi.

– Foarte bine.

Cu un oftat adânc, Grace se lăsă pe perne.

– Slavă Domnului! Abia am putut pune geană pe geană noaptea trecută gândindu-mă cum te-ai dus tu în locul ăla depravat. Sunt atât de bucuroasă că nu te-ai dus.

– Ba m-am dus.

Grace sări brusc în loc.

– Așadar, ai făcut-o?

Minerva se îmbujoră, simțind că mai avea puțin și lua foc.

– Nu chiar. Se pare că n-am avut curaj, la urma urmei.

– Dar te-ai dus. Grace se uită de jur împrejur ca și cum se aștepta să vadă spioni în spatele plantelor. Își coborî vocea la o șoaptă. Cum e?

Minerva râse.

– După toate avertismentele tale, mai ai îndrăzneala să întrebi?

– Sunt curioasă. N-aș merge niciodată acolo, dar acum am ocazia să aflu totul despre acel loc.

– De fapt, de asta ești aici, nu-i așa? De curiozitate, nu fiindcă te gândeai că aș putea fi copleșită de îndoieli.

– Înainte de toate, sunt aici pentru tine. Am fost atât de îngrijorată că ai ales pe cineva care n-a fost blând, pe cineva căruia nu i-a păsat decât de nevoile lui. N-am vrut să ai parte de un amant egoist.

Nu credea că Ashebury ar fi fost egoist. Dacă se putea lua după sărut, ar fi dăruit mai mult decât ar fi primit.

– Haide, Minnie, nu fi rea! Satisfă-mi curiozitatea. Povestește-mi despre locul ăsta depravat de tot.

Ea fu cât pe ce să-i sugereze lui Grace să-și întrebe fratele, dar se simțea obligată să nu dezvăluie pe cine văzuse acolo, chiar dacă era cineva pe care-l considera ca parte din familie.

– N-a fost ceea ce mă așteptam. Totul a fost foarte cuviincios. Lumea stătea de vorbă. Doamnele purtau mască, pentru discreție. Bărbaților nu le păsa că ar putea afla oricine de prezența lor acolo.

– Cine era?

– Nu pot să spun.

– Pentru că nu-i cunoșteai?

– Am jurat să nu dezvălui identitatea nimănui. Femeia care se ocupă de acest loc purta o rochie de un verde smarald și o mască asortată, foarte bătătoare la ochi. Trebuie să-i spui cine ești, ca să știe identitatea tuturor celor prezenți. Te caută dacă află că ai rostit

numele cuiva dintre cei aflați acolo. Nu știu cum de reușește să descopere, dar am crezut-o.

– Dar mie poți să-mi spui, n-o să zic altcuiva.

– Chiar nu pot.

– Ce să zic, n-ai nici un haz.

– Asta mi-au spus mai mulți bărbați.

– Minerva, n-am vrut să...

Ea îi strânse mâna lui Grace.

– Știu. Sunt doar complicată. Și adevărul este că nu mă deranjează nenumăratele lipsuri, în diverse sfere, constatate de bărbați. Nu contează ce crede fiecare, atâta vreme cât sunt credincioasă mie însămi – așa cum mama, săraca de ea, nu conține să-mi amintească. Aseară, pentru prima dată, efectiv am crezut în asta. A fost eliberator.

În vreme ce tot ce se petrecuse acolo nu era de povestit, în fața ei era totuși Grace, cea mai dragă prietenă a ei.

– Am atras atenția unui bărbat foarte bine.

Grace făcu ochii mari, aplecându-se spre ea.

– Cine?

Minerva pufni.

– Bine, bine. Nu poți să-mi spui. Era chipeș?

– De ce tuturor le pasă de înfățișare? Dar da, extraordinar de chipeș.

– Fermecător?

– Foarte.

– Era aristocrat?

– Da.

– Păr negru?

Râzând de încercarea evidentă a prietenei ei de a deduce cine ar fi putut fi, scutură din cap.

– Destul, Grace! N-o să intru în micul tău joc. Oricum, n-o să ghicești niciodată. Dar o să-ți spun că era extraordinar de fascinant. Vorbea despre frumusețea trupului omenesc, în special despre picioarele mele.

– Ți-a văzut picioarele?

– Păi, nu tot piciorul. Doar până la pulpă. Dar, când am ajuns, a trebuit să mă schimb într-un fel de *nimic* din mătase, foarte asemănător cu ceea ce se vede în picturile ce înfățișează femeile din Roma.

E foarte ușor de îmbrăcat și, presupun, extrem de ușor de dat jos de către un bărbat. Cu toate că eram aproape complet acoperită, cu excepția brațelor și a decolteului, asta nu ascundea aproape nimic. Fără corset, fără jupoane. De fapt, chiar mi-a plăcut. Era ușor ca o pană. Dar presupun că scopul lui era să ofere o imagine mai precisă a siluetei fiecăreia.

– Bărbații cum erau îmbrăcați?

Minerva pufni.

– Asta a fost partea care m-a enervat – erau complet îmbrăcați. N-o să înțeleg niciodată de ce bărbații și femeile trebuie să aibă reguli diferite. Zâmbi. Dar și-a scos cizmele, ca eu să mă simt mai în largul meu. Cu toate astea, n-am putut să mă simt îndeajuns de bine încât să mă culc cu el.

– Și ce-ai făcut?

– O să sune ciudat, dar am discutat. Se dădu mai aproape. Uite ce e – se uita direct în ochii mei când discutam. Atât de intens, încât părea că era cu adevărat interesat. Am stat în salon cu bărbați care păreau hipnotizați de modelul ceștilor lor de ceai. Îi întrebam ceva, ei răspundeau monosilabic. Încercam să încep o discuție, și ei nici nu se oboseau să o ducă mai departe. Nu sunt interesantă. Încearcă să mă impresioneze făcându-și doar apariția. Bărbatul de aseară era atent. Mi-a pus întrebări. Mi-a povestit ceva din trecutul lui. Oftă. A fost dulce-amar, Grace. Să trăiesc experiența de a avea atenția unui bărbat care era intrigat de mine. După ce am ajuns acasă, mi-aș fi dorit să nu fi plecat de la club.

– N-a fost ceva autentic, Minnie.

– Să aibă încredere în tine încât să fie așa onest și direct. Cu toate astea, am simțit că a fost autentic. Sunt convinsă că nu toată lumea se duce acolo doar pentru ce se întâmplă în pat.

– Atunci de ce?

– Nu sunt sigură. Mă așteptam să văd lumea cum se sărută cu foc sau chiar cum se împerechează pe o masă sau un fotoliu – dar n-a fost deloc așa. Scutură ușor din cap, ridică din umeri. Oh, stăteau apropiați unii de alții, și am văzut pe ici, pe colo câte o mână pe o coapsă sau un șold, dar nu se rușinau de ceea ce făceau.

– Cum de puteai să-ți dai seama? Purtau măști.

– Nu și bărbații.

– Dar bărbații nu sunt niciodată jenați.

Minerva zâmbi.

– Presupun că are sens ce spui. Totuși, ar fi bine dacă am putea fi ceva mai sinceri în legătură cu chestiile astea.

– Așadar, tu ai fost sinceră cu părinții tăi și le-ai spus unde te duci?

– Sub nici o formă! O înghionti în glumă pe Grace. N-am vrut să spun că ar trebui să fim chiar *atât* de sinceri cu lucrurile astea. Nu, am așteptat până când s-au dus la culcare. M-am strecurat afară și am găsit o birjă. Apoi domnul meu a insistat ca vizitiul lui să mă aducă acasă – doar că eu l-am dus la Dragons. N-am putut risca să descopere cine îmi sunt părinții. Nu cred că îi stă în caracter să șantajeze, dar îl știi pe tata. M-ar proteja pe mine – și reputația mea – cu orice preț.

– Ei bine, ce grozav din partea domnului tău să nu te lase să colinzi străzile în căutarea unei birje la orele alea din noapte. Dacă te vei decide vreodată să te duci acolo din nou, trebuie să-mi spui, și o să trimit una dintre trăsurile noastre să te aștepte în capul străzii. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta înainte. Eram însă atât de zăpăcită că tu efectiv urma să faci asta, încât nu m-am gândit.

– Și cum o să explici trăsura față de fratele meu?

Grace zâmbi viclean.

– Nu-ți face griji! Mă descurc eu cu Lovingdon.

– Ești o scumpă, dar mă îndoiesc că o să mă întorc acolo. Deși am impresia că nu mă pot stăpâni să nu mă gândesc la ce ar fi putut fi.

– Încă poate să fie, dar nu acolo, o asigură Grace. Mama era deja fată bătrână când s-a îndrăgostit de tata.

– Nu sunt sigură că putea fi considerată fată bătrână când, de fapt, nu participase încă la nici un sezon. Era o fată simplă, o contabilă. Nu cred că oamenii simpli își fac griji în privința căsătoriei, așa ca noi.

– Bănuiesc că are sens și ce spui tu.

– În plus, am fost o gazdă groaznică. Să sun după ceai?

– Nu pot să rămân. Mă întâlnesc cu mama peste puțin timp și o să mergem pe la orfelinate. Ar trebui să vii și tu cu noi.

– E drăguț din partea ta că mă inviți, însă m-am culcat cam târziu noaptea trecută și probabil o să trag un pui de somn. Apropo, ai primit o invitație la serata lui Lady Greyling din seara asta?

– Cea de bun venit în cinstea întoarcerii zurbagiilor în Londra? Își dădu ochii peste cap. Nu știu de ce întoarcerea lor e onorată cu surle și trâmbițe.

– Au fost într-un safari. Cred că toată lumea vrea să afle despre asta.

– Atunci, tu mergi?

– Mă gândeam să merg, da. În special că Ashebury avea, cu siguranță, să fie acolo. Știa că era o prostie să manifeste vreun interes pentru el, să spere că avea să-i apară în cale atât de curând după seara trecută, dar o intriga. În afară de asta, era puțin probabil să o abordeze și să-și dea seama că ea era Lady V., dar urma să aibă totuși ocazia să-l privească – și să-și imagineze ce ar fi putut fi între ei.

– Să mergem împreună? întrebă Grace. Eu și Lovingdon am putea trece să te luăm pe la șapte și jumătate.

– Ar fi nemaipomenit.

– Excelent! Atunci, ne vedem diseară. Ridicându-se, Grace se aplecă și o sărută pe Minerva pe obraz. Îmi pare bine că nu s-a întâmplat nimic nelalocul lui aseară.

– Și mie, minți ea.

Capitolul 5

Salonul contesei de Greyling era înțesat de doamne așezate pe canapele și fotolii, în vreme ce domnii stăteau cam pe oriunde puteau găsi un loc liber. Minerva și Grace reușiseră să-și asigure niște locuri apropiate în partea centrală a încăperii, împărțind o canapea cu Lady Sarah și Lady Honoria.

Sprijinindu-se de perete lângă șemineu, ducele de Ashebury radia încredere și flirta fățiș cu doamnele din apropierea lui, în vreme ce le arunca altora o privire discretă ce o făcea pe fiecare în parte să creadă că avea parte de completul lui devotament. Nu că și-ar fi îndreptat ochii protejați de pleoape lenește spre Minerva. Străduindu-se ca mândria să nu-i fie rănită de lipsa lui de atenție, era incredibil de recunoscătoare că nu-i permisese să se culce cu ea. Ar fi fost o durere fără seamăn să-l vadă revărsându-și atenția

asupra altora, în vreme ce ea nu avea parte nici măcar de un dram de interes din partea lui – chiar dacă scopul vizitei ei la clubul Nightingale fusese să-și asigure anonimatul. Cu greu s-ar fi putut plânge că el nu se repezise s-o salute, când faptul că nici măcar nu clipise la venirea ei dovedea că n-o recunoscuse după seara precedentă.

Toată bătaia de cap pentru a-și ascunde identitatea funcționase. Succesul ei ar trebui întâmpinat cu bucurie mai degrabă decât cu dezamăgire.

Stând în fața șemineului, domnul Edward Alcott încântase, în ultima jumătate de oră, audiența cu povești ale aventurilor lor în Africa. Era însuflețit, folosindu-și permanent mâinile pentru a adăuga veridicitate diferitelor relatări ale isprăvilor lor.

Minerva fusese atât de prinsă urmărindu-l pe Ashebury, sperând în zadar că i-ar putea arunca cel puțin o privire în treacăt, că abia dacă îl asculta pe domnul Alcott, dar gestul lui Lady Honoria, care-și apăsă gâtul cu o mână, icnind speriată, o făcu pe Minerva să-și îndrepte din nou atenția spre orator.

– Așadar, iată-ne în savana africană, stând pe loc pentru aproape o jumătate de oră în vreme ce Ashe își instala echipamentul de fotografiat, continuă domnul Alcott într-un ritm fascinant ce le făcu pe doamnele cu care Minerva împărțea canapeaua să se miște spre marginea acesteia. Când, deodată – domnul Alcott făcu rapid un mic pas înainte și își mișcă brațele într-un gest dramatic –, de nicăieri, apăru leul.

Doamnele respirară șuierător, trăgându-se înapoi de parcă exact această creatură sărise din vârfurile degetelor lui. Mâini înmănușate acoperiră gurile. Ochii se măriră. Minerva simți o oarecare satisfacție pentru că nu reacționase vizibil – nu putea suferi femeile care se prefăceau mult prea delicate pentru realitățile vieții – deși inima i se zbătea nebunește în piept.

– Era o priveliște incredibil de spectaculoasă. Cu mușchii încordați, tendoanele întinse, un muget ce răsuna...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Edward, continuă, îl îndemnă Ashebury din poziția lui mult prea relaxată, cu brațele încrucișate peste piept. La lumina lămpilor de gaz, mai puternică decât lumina unor lumânări pâlpâitoare, părul lui negru, neelegant de lung,

nu făcea decât să-i pună și mai mult în evidență albastrul ochilor. Părea plictisit. Ea își dori să-l fi putut vedea mai bine cu o seară în urmă, când păruse mai interesat, își dori să nu-și fi închis ochii atunci când el o sărutase. El și-i închisese pe ai lui, oare?

Domnul Alcott își îndreptă ținuta.

– Să urzesc o poveste care să fascineze e talentul meu. Dacă ești așa bun să ai răbdare – mai ales că tu ești pe post de erou al poveștii. Se întoarse spre ascultătoarele sale. Așa cum vă spuneam, leul sărise atât de magnific din iarba înaltă. Eu și Locksley rămaseserăm înlemniți la vederea naturii în cea mai primitivă și mai sălbatică manifestare a ei. Îndrăznesc să spun că ne-au trebuit câteva secunde să conștientizăm faptul că *un leu îl atacase* într-adevăr pe Ashe, îl doborâse la pământ. Că ducele era prada creaturii aceleia uriașe, că, de fapt, urma să-l mănânce.

– Oh, Dumnezeule mare, ați fi putut fi mâncat! exclamă Lady Honoria. Ce mod înfiorător de-a muri!

Ashebury ridică scurt dintr-un umăr și își înclină capul într-o manieră ce implica faptul că nu se îndoise nici un moment că el avea să fie cel victorios. Arogant bărbat. Minerva nu știa de ce găsea asta atât de atractiv.

– Cu răgetul lui încă răsunând în jurul nostru, am trecut la acțiune și ne-am pregătit puștile. Domnul Alcott își ridică brațele, se aplecă ușor în față și își coborî atât brațele, cât și vocea. Pe neașteptate, uriașul animal a rămas complet nemișcat. S-a auzit un foșnet prin iarbă. Apoi am auzit un strigăt înăbușit. „Pentru Dumnezeu, luați-l de pe mine!" Eu și Locksley ne-am grăbit să înaintăm. Cumva, Ashe reușise să-și scoată cuțitul din teacă și să omoare creatura. Își îndreptă spatele. Nu înainte ca aceasta să-și înfigă dinții în umărul lui, din păcate.

Pe când doamnele care stăteau lângă Ashebury își fluturau mâinile și păreau a fi în pragul leșinului, el își frecă mâna de umărul stâng. Minerva se întrebă dacă era măcar conștient de ceea ce făcea. Apoi, un colț al gurii i se ridică.

– Dar mi-am obținut fotografia.

– Așa este, admise domnul Alcott. Și încă una superbă.

Ce mândrie se reflecta în tonul și în ținuta lui Ashebury. Minerva nu se putu abține să nu se întrebe dacă ar fi manifestat aceeași

mândrie în cazul când ar fi avut succes să o convingă să pozeze cu o seară în urmă. Dorise o poză cu ea la fel de mult ca aceea cu leul? Nu că ar fi fost în situația de a-și fi riscat viața, dar vorbise cu atâta pasiune despre trupul uman! Nu se putu abține să nu se întrebe acum dacă fusese îngrozitor de dezamăgit de refuzul ei de a-i accepta solicitarea. Sau acea seară fusese doar una ca oricare alta? O uitase deja pe Lady V.? Deși pretinsese că nu era în căutarea unei înlocuitoare, ea nu se putea abține să nu creadă că ar fi găsit pe cineva pentru a o înlocui destul de repede, o persoană mai aventuroasă, mai puțin pudică. Întotdeauna se mândrise cu dorința ei de a explora oportunități, de a se aventura în noi experiențe. Privind în urmă, nu putea fi mai dezamăgită de ea însăși.

– Cred că ați fost atât de înfricoșat, spuse Lady Sarah, cu ambele mâini apăsându-i pieptul, atrăgând privirea lui Ashebury asupra decolteului ei.

Ducele, naiba să-l ia, surâse răutăcios spre Lady Sarah, cu pieptul ei ridicat, și Minerva își înăbuși o scânteie de gelozie, întrebându-se dacă el ar fi dorit să fotografieze acele imense globuri.

– Înmărmurit, admise el arogant, dar mi-am dat seama că, dacă nu acționam într-un fel, nu mai apucam să mă întorc în Anglia și a devenit evident în scurt timp că nici Edward, nici Locke nu puteau să-mi fie de mare folos.

– Probabil ați fost incredibil de puternic de ați omorât animalul ăla fioros, spuse Lady Angela.

– Exact, incredibil. Poate ați vrea să-mi puneți la încercare mușchii mai târziu.

Lady Angela se făcu roșie ca focul, cu fața pătată, arătând de parcă ar fi făcut urticarie. Nu fusese niciodată genul care să roșească așa cum se cuvenea.

– Destul cu discuția asta necuvenită, îi certă Lady Greyling, ridicându-se. Întotdeauna o uimise pe Minerva cum de putea să-i controleze pe zurbagii atât de bine. Ne așteaptă bufetul în salonul principal, împreună cu o expoziție a fotografiilor lui Ashe. Haideți să mergem acolo, da?

Doamnele începură să se ridice și să se alăture domnilor. Ashebury se îndepărtă șovăielnic de la perete, atât de încet de parcă imita uriașa felină pe care o omorâse. Minerva văzuse lei la grădinile

zoologice, le cunoștea mișcările grațioase. Nu-și putea imagina groaza de a se afla față în față cu unul în sălbăticie.

– O să mă duc spre Lovingdon, spuse Grace atingându-i brațul, dorind evident să-i atragă atenția.

– Da, în regulă. O să te ajung din urmă într-o clipă.

Grace se îndepărtă. Minerva se gândi să se apropie de Ashebury și să-l felicite pentru iuțeala în judecată, capacitatea de a înfrunta moartea și de a o învinge, dar două doamne se apropiară de el, și el le oferi, cu eleganță, câte un braț, conducându-le apoi afară din cameră. Cu o seară în urmă, pentru câteva clipe trecătoare, fusese al ei.

– Mă întreb unde e Lord Locksley, cugetă Lady Sarah, reținând-o pe Minerva ca și cum ar fi știut răspunsul.

– Pentru el ești tu aici? întrebă Minerva.

Sarah oftă și clătină ușor din cap.

– Ei bine, da, trebuie să admit că sunt oarecum curioasă în legătură cu el. Întotdeauna e prezent în poveștile domnului Alcott, și cu toate astea ia rar parte la orice activități sociale.

– De ce ești interesată?

– Pentru că e misterios, și eu sunt fascinată de mistere. În afară de asta, nu ești și tu fascinată de lorzii Havisham? Sunt atât de aventuroși, de curajoși și...

– Sunt răsfățați, i-o tăie Minerva pe când se plimbau dintr-o încăpere în alta și pe hol. Lumea îi lasă să facă ce vor fără nici o consecință. În afară de Greyling, nu cred că vreunul din ei își îndeplinește datoria. Cum s-o facă, de vreme ce tot timpul cutreieră prin toată lumea?

– Dar părinții lor au fost omorâți în acel groaznic accident de tren.

– Mulți părinți au fost omorâți. Surori, frați, fii și fiice. Nu că Minerva și-ar mai fi amintit ceva din ceea ce se petrecuse. Fusese copil, și totuși, la atâția ani după aceea, lumea încă vorbea despre cât de groaznic fusese, în special când zurbagiii erau de față.

– Au fost lăsați să se descurce singuri, spuse Lady Sarah, ca și cum fuseseră abandonați pe străzi fără nici un mijloc de subzistență.

– Nu tocmai, afirmă Minerva. Au avut un acoperiș deasupra capului, mâncare în stomac, haine pe ei.

– Dar își făceau de cap prin câmpii. Nimănui nu-i păsa de ei.

Și Minerva auzise poveștile astea. Domnul Alcott avea o întreagă rezervă de nenorociri de împărtășit pe la dineuri.

– Cred că domnul Alcott le cam înflorește.

– N-ai nici un haz.

I se spuseseră lucruri mai rele. Intrară în salon.

– De ce? Pentru că vreau realitatea?

– Întocmai.

– Asta poate distruge o poveste bună, afirmă o voce gravă.

Minerva se întoarse și-l văzu pe domnul Alcott stând rezemat de perete, cu brațele încrucișate la piept, cu părul lui blond-închis tot numai bucle ce păreau să-i dea aerul de neîmblânzit. Singurul motiv pentru care știa că nu era Greyson era că acesta își părăsea rar soția. Se întrebă cât de mult auzise, cât de mult din discuția lor răsunase pe hol. Ochii lui, o nuanță de cacao fierbinte, întunecați și serioși, nu dezvăluiau mai nimic. Poate că Lady Sarah credea că Locksley era cel misterios, dar Minerva nu se putea abține să nu creadă că domnul Alcott avea propriile lui secrete.

– Ei bine, n-am vrea să se întâmple așa ceva acum, nu-i așa, domnule Alcott? întrebă ea, străduindu-se să nu lase să îi răzbată din voce prea mult sarcasm.

El își ridică un colț al gurii într-un zâmbet seducător ce, dacă era să ne luăm după zvonuri, le făcea pe doamne să se lase în voia oricărui moft al său.

– Vă rog, spuneți-mi Edward. Cât despre povești, ar trebui să fie menite a distra.

– N-ar trebui să fie prezentate drept adevărate când se abat de la realitate.

– Ashebury a omorât cu adevărat leul? întrebă Lady Sarah, admirația față de erou împrumutându-i vocii un ton visător.

– Da.

– Cu un cuțit? întrebă Minerva, fără a se obosi să-și ascundă neîncrederea.

– Avea o lamă al naibii de lungă și era incredibil de tăioasă. Își ridică un umăr lat într-o manieră pe jumătate relaxată. Deși e posibil să fi fost ajutat de câteva dintre călăuzele noastre care au intervenit în încăierare. Dar unde ar mai fi suspansul într-o poveste ca asta?

– Există frumusețe și în faptele reale.

– Domnișoara Dodger e teribil de realistă, spuse Lady Sarah pe același ton pe care cineva l-ar folosi referindu-se la o bătrână și excentrică mătușă care plictisea de moarte lumea în timpul unei cine.

– Așa se pare, spuse Edward. Dar întrebarea este dacă v-a plăcut povestea.

– Eu am adorat-o, răspunse Lady Sarah cu entuziasm.

Însă privirea lui rămăsese fixată asupra Minervei.

– Fără înfloriturі, domnișoară Dodger. Doar adevărul sau, dacă preferați, doar realitatea. V-a captivat?

„Naiba să-l ia!" Ea ținea însă prea mult la adevăr că să nu admită:

– Am găsit-o de-a dreptul fascinantă.

– O laudă serioasă, într-adevăr. Cred că seara a fost un succes.

El se îndepărtă fără grabă.

Fără îndoială, reușise cumva să-l insulte. Era o greșeală să prețuiești onestitatea?

– La naiba, murmură Lady Sarah. Ar fi trebuit să-l întreb de Lord Locksley.

– Sunt sigură că-l poți ajunge din urmă dacă vrei într-adevăr să știi.

– Urează-mi noroc!

Și, zicând asta, plecă, lăsând-o pe Minerva să se întrebe de ce era necesar norocul pentru a primi un răspuns la o simplă întrebare.

Scuturând din cap și minunându-se de exuberanța tinerească a fetei – Doamne, Dumnezeule, dar ce bătrână se simțea deodată –, își roti privirea prin salon. În centru, o masă era încărcată cu mâncare, o alta etala o ofertă generoasă de băuturi alcoolice. Lachei se mișcau de colo-colo prin salon oferind prăjiturele sau pahare de vin. De-a lungul pereților salonului erau expuse fotografii pe șevalete. Munca lui Ashebury.

O atrăgeau, o ispiteau să se apropie. Merse lângă fotografia unui leu ce se pregătea să sară, abia vizibil prin iarba înaltă, dar privirea lui era intensă, de vânător. Și regretă cu toată ființa ei că omorâseră o astfel de mândră creatură.

Ashe bănuia că oaspeții nu erau, de fapt, interesați de fotografii. Oh, le aruncau câte o privire în treacăt, în timp ce flirtau, își îndesau în gură plăcințele sau sorbeau din vin. Dar erau aici să se distreze, să savureze compania celorlalți, să flirteze. Toți, cu excepția ei.

Domnișoara Minerva Dodger.

Nu se grăbea, studiind fiecare fotografie pe care el o crease cu umbre și lumini, ca și cum o înțelegea, ca și cum îi vorbea. La un moment dat, chiar o văzu cum își ridică mâna de parcă voia să mângâie ființa pe care el o imortalizase. Fotografia era mai mult decât un hobby pentru el; era o pasiune. Cu toate astea, prea puțini apreciau asta. Nu că el ar fi făcut-o pentru răsplată publică. Totuși, dintr-un oarecare motiv, voia ca aceste imagini să fie admirate. Poate pentru că aproape că plătise cu viața pentru ele.

Așadar, când soția lui Grey își exprimase dorința de-a găzdui o mică petrecere pentru a le putea expune, el fusese cât se poate de bucuros să-i facă pe plac. Doar că acum se simțea destul de jenat și dorea să-i dea cu împrumut fotografiile și să evite toată povestea asta plictisitoare. Spre deosebire de Edward, nu tânjea după atenție, ba chiar o detesta. Ar fi făcut orice să scape de doamnele prezente aici care-și fluturau evantaiele și îi gângureau că fusese remarcabil de curajos și incredibil de puternic. O doamnă chiar reușise să-i prindă cu discreție antebrațul, pipăindu-i mușchii, cu ochii îmbietori lansând o invitație. Fără îndoială că putea găsi un loc izolat unde s-o ducă pentru a putea strânge după pofta inimii orice parte a lui ar fi dorit...

Doar că acum era intrigat de faptul că domnișoara Dodger îi cerceta lucrările. Ea zăbovea, poate pentru că disprețuia chestiunea. N-ar trebui să se simtă deranjat, n-ar trebui să-și facă griji de părerea ei. Fără îndoială că i-ar prezenta-o deschis dacă el i-ar cere-o. Asta era problema cu ea – întotdeauna era al naibii de directă. Nu că ar fi discutat de mai mult de șase ori, dacă discutaseră chiar și atât, dar cu siguranță nu era vreo prefăcută. Ceea ce era, fără îndoială, cauza pentru care încă nu se măritase. Banii nu reprezentau o problemă. Tatăl ei, fost proprietar de club pentru bărbați, o scăldase în bani, dar înclinația ei de a spune lucrurilor pe nume o făcuse să fie dificilă și aproape deloc o viitoare bună soție. Nu că el ar fi fost în căutare de soție sau că și-ar fi dorit una. Se bucura prea mult de libertate. Grey și-o pierduse complet pe a lui când se însurase cu Julia.

Da, Ashe ar fi trebuit pur și simplu să se scuze și să plece, să meargă la clubul Nightingale și să vadă dacă avea mai mult noroc în seara aceea să obțină fotografia pe care o dorea. În schimb...

– Scuzați-mă, dar trebuie să mă ocup de ceva, le spuse el celor trei doamne ce se luptau pentru atenția lui. Înainte ca ele să poată protesta sau să-i capteze mai mult atenția, se furișă de lângă ele și se apropie de domnișoara Dodger, pantofii săi abia scoțând vreun sunet pe când se apropia. Uitându-se pe deasupra umărului ei, zâmbi. Ah, cimpanzeii. Una dintre preferatele lui. Fusese foarte satisfăcut de felul în care ieșise. Vă place? întrebă el, apoi își dori să-și fi mușcat limba.

Se simțea ca și cum el era expus la fel de mult ca fotografiile.

Ea nici măcar nu-și întoarse capul când spuse:

– Foarte mult. E profund. Nu sunt sigură că am văzut fotografii care să reușească să surprindă atât de mult.

– Lumini și umbre, felul în care le folosesc. E o tehnică relativ nouă, aduce un aer artistic metodei, dacă vreți, ce înalță lucrarea spre ceva dincolo de o simplă fotografie.

– Sunt îndrăgostite, spuse ea cu profundă convingere.

– Maimuțele?

– Da. Se uită la el. El nu-și amintea ca ochii ei să fie atât de negri, de arzători. Și fu izbit de amintirea altor ochi negri, arzători. La acest gând, deveni conștient de mirosul de verbină ce-l învăluia. Îi trebui tot controlul pe care-l avea ca să nu reacționeze, să n-o întoarcă spre el, să n-o cerceteze și să nu catalogheze fiecare părticică din ea. Ar putea avea înălțimea corectă, asta depinzând de înălțimea tocurilor, corpul avea silueta potrivită, dacă înlătura toate căptușelile, jupoanele și corsetul. Își dori să-i poată vedea părul la lumina pâlpâindă a lumânărilor. Își amintea că era mai negru, fără șuvițe roșietice. Aici, în lumina mai puternică, era nuanța incorectă. Fără îndoială nu era femeia care trebuia. Era atât de disperat s-o găsească pe Lady V., că și-o imagina în fiecare femeie cu care vorbea. Dar de ce nu și-o imaginase ca fiind oricare dintre celelalte femei care-i dăduseră atenție până atunci în acea seară?

– Spuneți o poveste aici, zise ea. Sunt fideli unul altuia.

Nici vocea nu se potrivea. Nu era răgușită și aspră, semănând a șoaptă. Ar putea să și-o prefacă? Să nu greșească niciodată? Dar era mai mult decât timbrul vocii ce-l făcea să aibă îndoieli. Vorbea ca și cum erau doi străini în trecere, ca și cum n-ar fi petrecut o oră împreună, ca și cum nu s-ar fi sărutat niciodată.

– Sunt animale, domnișoară Dodger.

– Sunt suflete-pereche.

Ar fi putut să râdă, doar că ea era afurisit de serioasă. Și ar putea fi Lady V. Nu, era prea realistă pentru asta. Apoi îi trecu prin minte că poate era suficient de realistă pentru a voi să știe despre ce se făcea atâta caz. Suficient de îndrăzneață ca să afle. Deși nu petrecuse prea mult timp în compania ei, o știa după reputație, o observase de la distanță la baluri, dansând cu un bărbat sau cu altul, în ultimul timp părând a-și petrece mai mult timp stând cu fetele bătrâne, deși separat de ele. Niciodată nu avea să fie asemenea celorlalte. În vreme ce majoritatea doamnelor s-ar încrunta și ar bate în retragere dacă nu ar avea pe nimeni înscris în carnețelele lor de dansuri, ea îi lăsase întotdeauna impresia că nu-i păsa absolut deloc, că aștepta ca ea, personal, să lanseze o provocare dacă se ivea ocazia.

– Spuneți-mi că nu credeți în astfel de prostii.

– Spre deosebire de tovarășul Domniei Voastre într-ale poveștilor, eu nu sunt genul care minte, Excelență.

– Edward? Despre ce minciuni vorbiți?

Ea își arcui o sprânceană frumos formată.

– A mărturisit că n-ați învins leul fără ajutor. Făcu semn din cap spre altă fotografie. Acela e cel pe care l-ați omorât?

În vocea ei nu se putea auzi critică, ci o tristețe înăbușită. El își dori să nu fi adus acea fotografie. Fusese cât pe ce să nu o aducă. Îl întrista și pe el, dar totuși era remarcabil de mândru de ea.

– Da.

– S-a crezut egalul dumneavoastră. S-a înșelat.

– Mulți o fac.

Cu o grimasă, se întrebă de ce dracu' dezvăluise acea informație, în special ei. Nu-și putea aminti nici una dintre conversațiile lor anterioare. Cu toate astea, turna verzi și uscate ca și cum limba i s-ar fi separat de creier.

Înclinându-și puțin capul într-o parte, ea îl studie.

– Găsesc lucrările dumneavoastră absolut uimitoare.

– E pasiunea mea.

– Serios? Bazându-mă pe zvonuri, am fost convinsă să cred că femeile sunt.

Nici măcar nu roși. Majoritatea femeilor ar fi făcut-o. Nu, majoritatea nici n-ar fi rostit cuvintele astea. Nu era o domnișorică timidă, dar era ea oare suficient de îndrăzneață pentru clubul Nightingale? Era intrigat de această posibilitate.

– Una n-o exclude pe cealaltă, dar aveți dreptate. Femeile sunt în primul și în primul rând cea mai iubită pasiune a mea.

– Și, cu toate astea, aici n-aveți nici una în colecția dumneavoastră. Aveți doar bărbați și copii, dar nici o femeie.

– Destul de multe femei băștinașe și-au descoperit sânii. Spera s-o facă să se îmbujoreze cu franchețea lui, dar ea se uită drept la el, fără a roși, fără a-și feri privirea. Nici Lady V. nu-și ferise privirea.

– Mă tem că gazda noastră a fost mai degrabă ofensată de expunerea lor și a refuzat să mă lase să le las la vedere. N-am reușit s-o conving că frumusețea corpului uman nu e ceva ce trebuie ascuns. Poate că ați dori să le vedeți cândva.

Acum se îmbujoră, o culoare intensă ce-i cuprinse obrajii și cumva reuși să ajungă la sufletul lui. Roșise ea la posibilitatea de a vedea sâni goi, sau discuția lui despre frumusețea corpului uman îi stârnea amintiri din seara trecută?

– Nu cred că s-ar cuveni, spuse ea. Par destul de îndrăznețe.

– Nu se îmbracă așa cum o fac pentru a excita. Mai degrabă, ele au fost crescute în preaslăvita libertate de a nu simți rușine față de ceea ce le-a fost dăruit de la Dumnezeu. Le invidiez îmbrăcămintea simplă. Presupun, având în vedere cât de grele sunt probabil hainele dumneavoastră, că ați face la fel.

– Presupuneți prea multe. Se uită în jur. Unde e Lord Locksley?

Interesul ei față de prietenul lui îl lovi aproape fizic, ceea ce n-avea nici un sens, pentru că n-o dorea, nu voia s-o ia de aici și s-o ducă sus în pat – totuși, nu putea să nege că nici nu voia să plece.

– A plecat să lupte cu demonii lui.

Ea clipi, cu buzele ușor depărtate, și el se întrebă dacă, de ar săruta-o exact în acel moment, ar putea să-și dea seama dacă o sărutase cu o noapte înainte. Poate că era vorba despre dorință, la urma urmei.

– Nu vă uitați mirată. Cu toții avem demonii noștri, chiar și dumneavoastră, domnișoară Dodger. Poate că ăsta e motivul pentru care v-am văzut la Twin Dragons aseară, imediat după miezul nopții.

Capitolul 6

Oh, Dumnezeu s-o ajute, o descoperise!

Inima Minervei bătea atât de tare în piept, încât era sigură că auzise cum îi pârâiau coastele. Primul ei impuls fu să-l certe aspru pentru că nu-și ținuse promisiunea de a nu-l întreba pe vizitiu de adresa ei. Ăsta trebuia să fie motivul pentru care pomenise despre Twin Dragons. Știa unde fusese lăsată – și i se interzisese să menționeze clubul Nightingale.

Fiind crescută de cineva care primise educația străzii, era învățată să ia în considerare toate variantele înainte de a răspunde. Faptul că el se dusese la Twin Dragons putea fi o coincidență, dar se îndoia de asta. Vizitiul lui îl informase despre locul unde fusese lăsată. Sau el o urmărise.

Dar, chiar și așa, intrase în tripou și trecuse rapid în partea din spate a încăperilor separate și a birourilor. Intrarea acolo necesita o cheie, pe care ea o avea. Fugise prin interiorul localului și ajunsese la o altă ușă încuiată, iar o altă cheie îi facilitase accesul la strada din spate. Mersese puțin pe jos înainte de a o coti pe o stradă, unde angajase o birjă s-o ducă acasă.

În afară de cazul în care Ashebury fusese iute ca gândul, n-ar fi putut s-o vadă la Twin Dragons. Bănuind că ea ar putea fi Lady V., încerca să adune informații și voia o confirmare. Dar ce o dăduse de gol? Forma gurii? Doamne, Dumnezeule, era chiar atât de deosebită? Bărbia? Era mai pătrată decât i-ar fi plăcut ei, dar nu era prea neobișnuită. N-avea alunițe sau negi cu fire de păr crescute din ele ca să fie observate de cineva. Nu putea să știe cu certitudine că ea era femeia pe care o întâlnise la Nightingale. Poate că spunea aceleași cuvinte fiecărei femei cu care vorbise, în încercarea de a o găsi pe Lady V. Trebuia să admită că era flatată că el voia s-o găsească, dar nu era pe deplin sigură de motivul din spatele acestui efort. Ce voia? Ce spera să realizeze? Cocheta cu ideea de a intra în jocul lui, de a urmări să vadă unde ar conduce-o – dar nu intenționa să-i dea satisfacția de a o avea cu ceva la mână. Mai bine să înăbușe în față toată treaba, înainte de a scăpa de sub control. Trebuia să-și ticluiască răspunsurile pentru a-i spulbera bănuielile, pentru a se asigura că el se îndoia de ceea ce probabil suspecta.

– Nu văd cum ați fi putut, spuse ea calm. N-am fost acolo aseară.

– Dar aveți un card de membru.

Așa cum aveau și multe alte femei de când localul își deschisese ușile și pentru sexul frumos.

– Tata a fost proprietarul localului înainte de a-l vinde. O parte a condiției de vânzare a fost ca el și toți urmașii lui să fie membri pe viață. Deci, da, sunt membră și îl frecventez în multe ocazii. Dar nu aseară.

El își înclină capul gânditor.

– Aș fi putut jura că erați dumneavoastră.

– Ducesa de Lovingdon ar putea jura că luam cina la reședința ei, dacă s-ar ajunge să fie nevoie să dovedesc unde mă găseam. Deși trebuie să mărturisesc că mă simt mai degrabă ca un suspect de crimă într-unul dintre cazurile analizate atât de exagerat în ziare. Deși era deranjată de nevoia înaltei societăți de a ști în detaliu amănunte despre crime îngrozitoare, părea incapabilă să nu citească fascinată relatările.

– Scuzele mele, domnișoară Dodger, pentru că v-am pus într-o situație delicată. Privind în urmă, văd că am greșit. Femeii pe care o urmăream îi lipsea... hai să spunem... vivacitatea dumneavoastră?

– N-am vrut să vă ofensez, Excelență. Doar că știu unde am fost și unde n-am fost.

– O calitate admirabilă, fără îndoială.

Ea își mușcă limba pentru a se împiedica să reacționeze la tonul lui batjocoritor – nemernicul de el! Nu era nici pe departe atât de fermecător cum fusese cu o seară înainte, dar atunci, la Nightingale, flirta cu Lady V., nu cu Minerva Dodger. Fu surprinsă că o abordase. Sigur că sperase să găsească pe cineva mai ispititor, cu trăsături mai plăcute. Acum, avea să plece, era foarte sigură de asta. Se apropiase în încercarea de a-și da seama dacă ea era Lady V. Ea îi zădărnicise eforturile.

Fusese nebună să vină aici, să iasă în calea lui. Deși gândurile nu i se oglindeau pe față, el o sfredelea cu privirea ca și cum voia neapărat să știe la ce se gândea. În afară de seara trecută, bărbații n-o studiau cu atâta intensitate. Se sili din răsputeri să nu se simtă măgulită. El n-o abordase pentru că se simțea atras de ea, ci mai degrabă pentru că crezuse că-i descoperise misterul. Ceea ce o făcu să se întrebe cum ar fi folosit acea informație dacă ea i-ar fi confirmat bănuielile. Poate

că voia doar satisfacția de a fi rezolvat un mister. Regulile clubului Nightingale îi interziceau să declare că ea fusese acolo.

– Noi n-am discutat cu adevărat niciodată, nu-i așa? întrebă el încet.

– Nu. Oricum, nu într-o situație perfect acceptabilă.

– O omisiune pe care ar trebui...

– Duce?

Se întoarse la vocea pițigăiată nepoftită, una ce îi zgâria în mod deosebit urechile Minervei, deși poate doar pentru că doamna fusese în stare să-i atragă lui atenția atât de ușor. Minerva disprețuia păcatul invidiei, înăbușindu-și întotdeauna acest sentiment când își scotea capul hidos.

El zâmbi cu căldură, ca și cum imaginara femeie își făcuse brusc apariția în fața lui.

– Lady Hyacinth. Vai, dar sunteți întruchiparea drăgălășeniei, ce să zic?

Minerva simți nevoia să-i tragă un pumn în umăr. Ăsta era motivul pentru care nu discutaseră cu adevărat niciodată. Ea nu era întruchiparea drăgălășeniei. Da, să-l lase nemulțumit cu o seară în urmă fusese cea mai înțeleaptă decizie pe care o luase vreodată. Ce nesăbuit din partea ei să aibă regrete mai devreme. Nu se gândise cât de greu ar fi să vadă flirtând cu alte doamne un bărbat cu care ar fi putut să fi avut și ea relații intime. Cumva, crezuse că ar putea fi imună la astfel de accese de gelozie meschină, că ar putea să petreacă o noapte cu un bărbat și să meargă mai departe. Cum de bărbații reușesc să facă asta cu atâta ușurință?

Lady Hyacinth roși într-un mod cuvenit și flutură din gene înainte de a o băga în seamă pe Minerva cu un firav salut din cap, întorcându-și apoi privirea de smarald spre Ashebury.

– Speram să luați un aperitiv împreună cu mine dacă domnișoara Dodger a terminat să vă acapareze timpul.

Minerva își ținu gura, refuzând să se lase afectată de atitudinea răutăcioasă la care recurg adesea alte doamne. Era atât de nepotrivită, cel puțin pentru ea. Bărbații păreau s-o accepte nesătios.

– Mă tem că eu i-am acaparat timpul, spuse Ashebury, spre surprinderea Minervei. Nu-i de mirare că doamnele din Londra se călcau în picioare să-i atragă atenția. Reușise s-o apere cu atâta ușurință, fără a o ofensa totuși pe Lady Hyacinth. Dar aveți perfectă dreptate.

O să devenim subiect de bârfe dacă o să mai rămân multă vreme aici. Luă mâna înmănușată a Minervei, se aplecă peste ea ușor și depuse un sărut pe încheietură. Ea simți căldura gurii lui până în degetele de la picioare, acelea care-i atinseseră lui coapsa.

– Mulțumesc mult că mi-ați apreciat modestul efort, domnișoară Dodger. Dacă veți dori vreodată să vedeți fotografiile pe care Lady Greyling le-a considerat ofensatoare, trebuie doar să-mi dați de știre.

Dintr-odată, vocea o părăsi. Privirea lui deveni languroasă, ca și cum de abia se trezise. Ceva la ochii lui era cu siguranță senzual.

– Apoi mai este și colecția mea privată, murmură el pe un ton jos, pe care probabil că-l deprinsese de la vreo felină uriașă din sălbăticie.

După asta, se îndepărtă, însoțind-o pe Lady Hyacinth în mijlocul veseliei generale de lângă masa cu aperitive. Minerva ar fi trebuit să răspundă comentariului despre colecția lui privată, ar fi trebuit ca măcar să dea de înțeles că habar n-avea despre ce vorbea, chiar dacă înțelesese perfect la ce se referea. Știa el că ea știa? Fuseseră cuvintele lui de despărțire o ultimă încercare curajoasă de a se convinge dacă ea era femeia a cărei gleznă o ținuse în mâinile lui mari? Sau îi crezuse minciunile?

– Doamne, Dumnezeule, era Ashebury.

Auzind vocea familiară, Minerva se întoarse în loc întrebându-se când anume se apropiase Grace, de cât timp o observase și ce ar fi putut citi ea pe fața Minervei, ceva ce o persoană care n-o cunoștea cel puțin la fel de bine n-ar fi fost niciodată în stare să deslușească.

– Ce tot spui tu acolo? întrebă ea cât de arogant putu.

– Ai fost cu Ashebury la clubul Nightingale. El a fost cel care ți-a dat atenție.

Minerva înghiți cu greu, deloc încântată să o mintă pe iubita ei prietenă, dar existau câteva lucruri pe care o femeie le ținea pentru ea, fiindcă erau prea adorabile pentru a fi împărtășite. Momentele ei cu Ashebury, de exemplu.

– Nu fi ridicolă! Discutam doar despre fotografiile lui. Eu le găsesc absolut remarcabile.

– Am văzut cum te uitai la el. Ești mai mult decât topită după el.

– Poți să mă condamni? E un specimen foarte arătos, dar asta nu înseamnă că el era cel cu care am fost aseară. Să nu tragi concluzii pripite, Grace. E de prost gust.

– Protestezi prea mult. Se apropie și șopti: Dacă el era acela, ai fost înțeleaptă să nu permiți ca lucrurile să meargă mai departe decât era cazul. Nu s-ar fi purtat onorabil cu tine.

– Nu căutam un bărbat care să o facă, spuse ea cu voce joasă. Voia un bărbat care să-i ofere amintiri frumoase. Nu sunt nici momentul, nici locul potrivite pentru această discuție. Admiră fotografiile, Grace.

Cu îndoială în priviri, Grace se întoarse și dădu atenție lucrărilor lui Ashebury.

– Bazându-mă pe reputația lui, nu mă miră că e ceva senzual la ele.

Da, senzual. Lumina și umbrele ce se jucau împreună. Cum le-ar fi folosit el s-o imortalizeze pe ea? Încercând să-și abată gândurile, spuse:

– Sunt portrete de animale, bărbați muncind și copii jucându-se.

– Dar leul, spuse Grace cu voce joasă, plină de respect. E ca și cum se uită la femela pe care vrea s-o posede. Se pregătește s-o revendice, nu se grăbește, așteptând momentul perfect să-și declare intențiile.

– Cred că se gândea că o să-l aibă pe Ashebury drept cină.

– Oh, Minerva, nu fi naivă! Am văzut exact aceeași privire în ochii bărbaților, nu numai o singură dată. Crede-mă, e dorință.

Minerva văzuse acea privire doar o dată: cu o seară în urmă, într-un dormitor, cu Ashebury. Și o ignorase.

În ciuda tuturor motivelor de mai devreme, nu putea să nu simtă că fusese neghioabă că plecase.

În vreme ce doamnele, una după alta, se chinuiau să-i câștige atenția, Ashe nu știa de ce privirea îi rătăcea necontenit spre domnișoara Dodger, rotindu-se prin încăpere căutând-o dacă se mutase de unde fusese ultima dată. Domnii se apropiau de ea, dar era evident după mina lor plictisită că o făceau doar de politețe sau poate că interesul pentru zestrea ei îi împingea să îi dea târcoale. Era la fel de evident că ea nu era încântată de atenția lor. Nu scăpăra nici o scânteie, nu se schimbau priviri înflăcărate.

Nu-şi putea explica interesul neaşteptat în ce-o privea. Dacă ea chiar cinase la ducesa de Lovingdon, atunci nu putea fi Lady V. Pe de altă parte, cât de mult ar fi putut dura cina?

Roşise când el vorbise despre frumuseţea trupului uman, când o invitase să vadă ceea ce era interzis în lumea bună. Avusese impresia că ea ştia exact ce fel de fotografii îl interesau cel mai mult. Crezuse că o prinsese, crezuse că ea avea să-i dea un indiciu că într-adevăr fuseseră împreună cu o noapte înainte.

Era disperat să descopere identitatea lui Lady V. pentru că nu putea să şi-o scoată din minte. Nici chiar când una dintre cele mai frumoase debutante ale Londrei, Lady Regina, îi acorda întreaga ei atenţie, aşa cum o făcea în acel moment. El se străduia să fie atent la plictisitorul ei monolog despre privighetori...

Îi trecu prin minte ideea că ea făcea eforturi de a-i da indicii. O scrută cu privirea. Părul nu era cel potrivit. Nuanţele ochilor ei, forma prea suplă a trunchiului nu erau cele potrivite. Felul în care continuase cu micile aluzii şi îl privise cu un evident interes sexual îl făcuse să fie aproape sigur că o putea ispiti să-i pozeze. Dar pur şi simplu nu reuşise să nască nici un pic de entuziasm în el.

O voia pe cea care dispăruse.

Pentru că dispăruse? Sau aici se ascundea mai mult? N-avusese chef să-şi analizeze motivele. Era puţin probabil că aveau a se mai întâlni vreodată. Trăncănise verzi şi uscate cum că ea trebuia să nu-şi ofere virginitatea chiar oricui. Era puţin probabil să o revadă la Nightingale.

Speranţa lui cea mai mare s-o găsească era să meargă la Twin Dragons.

–Vezi ce-ai pierdut? îl întrebă Edward pe fratele lui pe când se uita peste fotografii.

–O experienţă în pragul morţii?

Moartea părinţilor lor îi afectase în mod deosebit. Pe Grey îl făcuse mai precaut, ca şi cum se temea că moartea bântuia la fiece colţ. Pe Edward îl încurajase, aproape până în punctul în care o provoca pe Doamna cu Coasa să-şi încerce puterile cu el. Dumnezeule, dacă era să moară de tânăr, avea să profite la maximum de anii ce i se dăduseră.

–Aventura, afirmă Edward scurt.

– Mi se pare că-mi amintesc de una dintre scrisorile tale în care bombăneai despre căldură și insecte, precum și despre lipsa unui scotch bun.

– Cred că la vremea aia aveam febră.

Își aminti frisoanele, căldura copleșitoare, durerea din tot corpul.

– În vreme ce eu savuram un scotch bun, confortul modern și o seară în compania soției mele.

Edward se abținu să-și dea ochii peste cap, dezgustat de plictiseala asigurată de asemenea lucruri.

– Nu vrei să-ți trăiești viața cu intensitate? Ai făcut-o cândva.

– Presupun că vrei să spui până la Julia. Dragostea îl schimbă pe om.

Edward bombăni încet.

– Te-a făcut un papă-lapte.

– Dar unul fericit. Este din nou însărcinată. Mă rog ca pe ăsta să nu-l piardă. Data trecută, am crezut c-o pierd și pe ea.

Deci poate că asta îl făcuse precaut. Se temea să nu-i supere pe zei. În răstimp de doi ani, soția lui pierduse trei bebeluși.

– Mi-ar plăcea doar să mergem undeva, să facem ceva aventuros împreună. Ca pe vremuri..

– Nu mai suntem copii, Edward. Trebuie să ne maturizăm.

– Vorbește pentru tine.

– Cred că exact asta fac.

– Îmi vine să-ți dau un pumn.

Grey rânji.

– Ai cel mai ciudat mod de a-mi arăta că mă iubești.

Edward se încruntă, dar nu-l contrazise. Chiar își iubea fratele mai mult decât iubise pe cineva vreodată. La șapte ani, ar fi putut să nu mai existe dacă n-ar fi fost Albert care să-l susțină când primiseră vestea că părinții lor muriseră, dacă ar fi fost lăsat complet singur. Nu-și putea imagina cum fusese pentru Ashe, care n-avea frați cu care să-și împărtășească supărarea și durerea.

– Apropo, spuse Grey, nu l-am văzut pe Locksley de când v-ați întors. E încă în Londra?

Edward scutură ușor din cap.

– A plecat să-și viziteze tatăl.

– O treabă urâtă acolo. Îți aduci aminte cum călărea prin conac?

Edward chicoti amintindu-și.

– Urca pe blestematele alea de scări în toiul nopții, urmărind fantoma soției lui. Când am plecat de la Havisham, mi-a trebuit o veșnicie să mă obișnuiesc cu ticăitul ceasurilor.

Marchizul de Marsden cel nebun oprise toate ceasurile din casă în așa fel încât să arate ora morții soției lui, ca și cum tot universul ar fi încetat să meargă înainte.

– Pe atunci nu înțelesesem, dar acum îi înțeleg intensitatea durerii. Cred că și eu aș înnebuni dacă aș pierde-o pe Julia. Știu că voi doi nu vă înțelegeți, dar e o femeie remarcabilă.

Remarcabilă în a înăbuși distracția.

– Te cred pe cuvânt.

– Ar trebui să încerci s-o cunoști mai bine.

– E cam greu s-o fac, când m-a dat afară.

– Cu binecuvântarea mea. Ești un bețiv insuportabil.

– N-ai băga de seamă dacă ai fi și tu pilit. E proastă creștere să nu mi te alături la un pahar sau două.

– Sunt mai multe decât două, și o știi al naibii de bine. În afară de asta, trebuie să mă ocup de moșie. Nu pot să mă răsfăț așa cum o faci tu. Își frecă urechea dreaptă. Vrea să-ți reduc alocația.

– Fă-o dacă asta îți păstrează armonia conjugală. Tai-o cu totul.

– Nu fi absurd! N-o să fac așa ceva. Nu sunt nici momentul, nici locul să discutăm despre asta. N-ar fi trebuit să aduc vorba.

Edward ura când se certau. Poate că ar trebui s-o lase mai moale cu băutura, dar în el avea un hău întunecat ce trebuia umplut și nu știa cu ce să-l umple. Totuși, recunoscu:

– Îmi pare bine că o ai pe ea, că o iubești.

– O iubesc. Foarte mult. E potrivită pentru mine.

Dar nepotrivită pentru Edward. Poate că n-ar fi trebuit să-i fure un sărut pretinzând că era Albert. Fusese doar o glumă nevinovată, dar ea se supărase atât de tare, că s-ar fi putut crede că-i ridicase fustele și îi văzuse gleznele. Singura consolare în ce-l privea pe Edward era că – din câte știa el – nu-i spusese niciodată lui Albert despre întâmplare.

– Domnilor, spuse Ashe pe când se apropia. Lady Greyling începe să poftească lumea spre ușă, așa că am plecat la Twin Dragons. Vii și tu?

– Absolut, răspunse iute Edward.

– Eu nu, spuse Grey.

– Da, ce mare surpriză, răspunse Edward.

– Într-o zi o să te însori și o să apreciezi timpul petrecut între patru ochi cu soția ta.

– Eu nu sunt conte. N-am nevoie să asigur un moștenitor. Nu văd nici un motiv să iau niște măsuri atât de drastice ca a mă însura.

– Dragostea e un motiv suficient. Nu ești de aceeași părere, Ashe?

– Găsesc că dragostea e schimbătoare. Iubesc o femeie cu care sunt până când ne despărțim. Încă aștept să întâlnesc una care să mă atragă într-atât încât să n-o părăsesc.

– N-o să renunț la nici unul din voi. Într-o zi, amândoi veți găsi o femeie care vă va schimba universul.

Capitolul 7

Minerva nu putea să spună de ce se hotărâse să meargă la Twin Dragons în seara aceea. Poate pentru că avea de gând să se ducă din nou la Nightingale, dar se temea că, dacă s-ar întâlni cu Ashebury acolo, bănuielile aveau să i se confirme. La naiba cu simțul lui ascuțit de observație! Văzându-i fotografiile, ea înțelesese că el era cea mai proastă alegere posibilă pentru un amant de o noapte. El era unul care studia, examina și se concentra prea intens asupra obiectelor, prea aproape de ea. Deși, după ce văzuse fotografiile, regreta întru câtva că plecase de lângă el cu o seară înainte. El încercase să-i explice ce era gata să facă, dar, până când nu văzuse dovada îndemânării lui, nu reușise să înțeleagă pe deplin nivelul talentului lui. Își imagină că stătea culcată pe pat cu umbrele și lumina jucându-se pe corpul ei, în vreme ce el se uita prin lentilă, stătea să aștepte imaginea perfectă pentru a o imortaliza. Să o studieze cu atâta intensitate...

Doar gândul la ochii lui albaștri ațintiți asupra ei o făcu să se încălzească.

Deși, dacă ar fi mers la Nightingale, nu s-ar fi întâlnit cu el, n-ar fi avut ocazia să fie fotografiată, pentru că el era aici, la Twin Dragons.

În vreme ce ea prefera un joc de cărți privat cu mize mai mari, după ce-l spionase, alesese o masă ce nu era chiar plină, în speranța că ducele i s-ar putea alătura.

El însă părea a prefera ruleta.

Minerva găsea jocul plictisitor, pentru că nu cerea vreo îndemânare, n-o punea față în față cu vreun adversar. Ei îi plăceau jocurile ce implicau mai mult decât noroc. Poate că asta mai mult decât orice o împinsese să ia decizia de a merge la Nightingale. Să fie acolo îi provocase o oarecare emoție, multe necunoscute și ceva pricepere pentru a se asigura că nu era descoperită.

Dar acum, că el era aici, ar fi fost nesăbuită dacă rămânea în zona obișnuită de joc, riscând ca el să-și dea seama că ea era Lady V. Ar putea s-o șantajeze, să amenințe că-i distruge reputația dacă ar refuza să pozeze pentru el, dacă n-ar face orice i-ar cere el. Ca și cum ea ar fi dat vreodată unui bărbat atâta putere asupra ei. Pur și simplu, ar pufni batjocoritor...

– Ce-ai spus? întrebă Lord Langdon.

Doamne, Dumnezeule, pufnise cu glas tare? Zâmbi spre domnii din jurul mesei.

– Cărțile nu sunt binevoitoare în seara asta. Cred că o să încerc la ruletă.

– Dar urăști ruleta, spuse Langdon, demonstrând dezavantajul de a avea de-a face cu prieteni din copilărie. Știau prea multe.

– Am chef de ceva diferit.

Ceva diferit, ceva cu mult mai incitant – un cu totul alt joc, diferit de cărți, zaruri sau rulete. Unul ce se baza pe istețimea ei. Poate că el o fi bănuit că ea era Lady V., dar reușise să-l deruteze. Ce era rău în a-l pune din nou pe urmele ei, în special fiindcă o intriga în așa măsură?

– Dacă vreți să mă scuzați, domnilor...

Lăsându-și cărțile – două dame și doi decari despre care era aproape sută la sută sigură că ar bate orice mână de la masă chiar și după ce domnii își schimbaseră cărțile rele –, chemă un băiat în livrea să-i adune ce-i mai rămăsese din jetoane. Urma să i le schimbe pentru ea și să-i aducă o chitanță, în vreme ce ea se îndreptă spre ruleta unde stătea Ashebury, părând extraordinar de plictisit, deși Lady Hyacinth era aproape înfășurată pe el.

N-o observase înainte, dar acum Minerva își regândi destinația și fu cât pe ce să treacă pe lângă ei, când privirea lui Ashebury se opri asupra ei, și brusc nu mai părea deloc plictisit. În ochii lui albaștri lucea interesul. Sau era doar o iluzie deșartă din partea ei?

Se strecură spre masă, până când ajunse față în față cu Ashebury. După ce-l salută dând ușor din cap, schimbă niște bani din poșetă pentru jetoane. Fără a ezita, plasă jumătate dintre ei pe douăzeci și cinci negru. Așteptă până când ceilalți își plasară pariurile. Așteptă până când crupierul anunță că jocurile erau făcute și cu o mișcare exersată din încheietură puse roata în mișcare și aruncă bila, iar aceasta sări, zornăi de jur împrejur, căzu...

În tot acest timp, privirea lui Ashebury rămăsese ațintită asupra ei, și ea nu putu decât să spere că el nu și-o imagina purtând o mască de domino albă cu pene și paiete. Poate că fusese totuși nesăbuită să-i ofere o altă ocazie s-o studieze. Nu era atât de vanitoasă încât să creadă că ea – Minerva Dodger – era în măsură să-i mențină interesul pentru prea mult timp, deși cu siguranță visase să facă asta.

– Douăzeci și cinci negru, anunță crupierul.

Ceilalți oameni de la masă mormăiră. Ashebury își mijì ochii.

– Stau aici de două ore și nici măcar o dată n-am nimerit corect.

– Am noroc extraordinar la jocuri, spuse ea cât de umil putea.

– Dar nu la bărbați, afirmă Lady Hyacinth, mai degrabă sarcastic.

Bărbații care stăteau în jurul mesei înghețară.

Unul dintre lucrurile la care Drake Darling nu se gândise atunci când deschisese ușile stabilimentului său pentru femei era că uneori cele răutăcioase își scoteau ghearele într-un mod extrem de nepotrivit.

– Nu, recunoscu Minerva, nu când e vorba despre bărbați. Deci cred că e bine că nu alerg de colo-colo înfășurându-mă în jurul lor ca și cum aș fi un obiect de îmbrăcăminte.

Lady Hyacinth clipi repetat, deschise gura, o închise, ca și cum avea dificultăți în a descifra cuvintele, dar bănuia că erau insultătoare.

– Cred că vorbele dumneavoastră au fost un afront direct la adresa mea.

– Doar o simplă observație. Totuși, ați vrea să mergem jos în sala de box?

– Oh, aș plăti să văd asta, spuse Edward Alcott, afișând un zâmbet larg.

– Îmi pun toți banii pe domnișoara Dodger, anunță Ashebury.

Trăgând șuierător aer în piept, Lady Hyacinth se depărtă de el, apoi se uită spre Minerva.

– Doamnele nu-și reglează problemele într-un ring de box. Ar fi trebuit să te naști bărbat, să porți pantaloni.

Încerca oare s-o jignească? Minerva ar trebui să înceteze s-o ia peste picior. În schimb, ea spuse:

– Cine spune că nu pot să-i port acum? Am două picioare. Și pantalonii au doi craci. Mi se pare că ar merge. Poate o să încerc. O să-ți spun.

– E cumva de mirare că ești fată bătrână, că nici un bărbat n-a vrut vreodată să se însoare cu dumneata?

În vreme ce Minerva cugeta dacă era ceva de câștigat subliniind că bărbații o ceruseră totuși în căsătorie, un tip solid se apropie și o înșfăcă pe Lady Hyacinth de braț cu o mână cărnoasă.

– Milady, trăsura dumneavoastră vă așteaptă.

– N-am trimis să-mi fie adusă trăsura.

– Cu toate astea, vă așteaptă.

– E în regulă, Greenaway, spuse Minerva, adresându-i-se paznicului. M-am plictisit de jocul ăsta.

Făcu semn băiatului care îi adunase jetoanele la masa de joc. El se apropie repede, îi întinse chitanța pe care o obținuse mai devreme și începu să-i pună jetoanele de la ruletă în cupa lui. Aplecându-se, ea șopti:

– Totul e al tău.

El făcu ochii mari.

– Mulțumesc, domnișoară Dodger.

Îndreptându-și spatele, ea zâmbi spre cei din jurul mesei.

– Domnilor, doamnă. Sper să aveți mai mult noroc.

După ce se îndepărtă vreo zece pași, lăsă jos garda și simți cum răutatea lui Lady Hyacinth o lovi profund. În ciuda ofertelor de căsătorie, știa că bărbații n-o doreau. Îi doreau banii. Majoritatea fuseseră politicoși. Unii chiar se prefăcuseră vag interesați. Alții fuseseră sinceri. Ea îi prefera pe cei sinceri, îi plăcea să știe unde se situa și asta îi ușura sarcina de a-i refuza, fără să jignească sau să se îngrijoreze că ar leza mândria cuiva.

Deși a ei era în prezent lezată. Ashebury se arătase oarecum interesat cu o seară în urmă, dar nu știuse cine era. Fusese misterioasă, provocatoare, interesantă. Poate că ar fi vrut să parieze pe ea în seara asta și, deși în primul moment se gândise că o făcuse ca s-o ajute, în următorul îl trimise direct la dracu'. El paria știind că sorții de izbândă erau în favoarea lui, că banala domnișoară Dodger avea o lovitură grozavă cu pumnul drept. De fapt, cu stângul, dar totuși. Odată îl doborâse la pământ pe fratele ei mai mic. Tatăl ei nu era nobil, ci fost proprietar de tripou, și ea știa toate dedesubturile acelei vieți ca pe propriul buzunar.

– N-aș crede că te îndreptai spre sala de bal, nu-i așa? o întrebă o voce familiară din spatele ei.

Oprindu-se brusc, ridică garda înainte de a se întoarce spre Ashebury.

– Excelență, nu m-am decis la ce joc de noroc să particip. Dar nici nu mă gândeam să mă duc în sala de bal.

– Mi-aș fi dorit să te duci, și, odată ajunsă acolo, să îmi acorzi onoarea unui dans.

Minerva rămase cu gura căscată.

– După ce m-am dat așa în spectacol? N-am nevoie de mila dumneavoastră.

– Nu e milă, ci admirație. Ea a băut prea mult și oricum nu-i prea isteață. Dumneata, pe de altă parte, ești isteață brici și ai fi putut s-o faci bucăți. Totuși, n-ai făcut-o.

Doamne, Dumnezeule, ce fel de femei răutăcioase seducea el? Deși era flatată că o considera inteligentă. Mintea ei îi intimida pe mai toți bărbații, dar, pe de altă parte, Ashebury nu era ca toți bărbații.

– Nu-i nimic de câștigat provocând o astfel de durere. Era sub demnitatea mea chiar și s-o iau peste picior.

– Aș spune că ea era cea care făcea asta.

– Oricum ar fi, de abia a fost prezentată reginei. E tânără. Eu sunt matură. Mi-ar fi fost mai de folos dacă mi-aș fi ținut gura.

– Chiar mă bucur că n-ai făcut-o. Cred că fiecare bărbat de la ruletă își imaginează acum doamne în pantaloni. Aruncă spre fustele ei o căutătură lungă și tacticoasă ce o făcu să i se usuce gura. El o făcea să se simtă ca și cum ar fi avut abilitatea de a vedea pe sub fuste

și știa precis cum îi arată picioarele. Nu doar gleznele și tălpile, ci și mai sus, până la șolduri.

– Ai purtat?

N-ar trebui să mărturisească, și totuși, în ce-l privea, ea se surprindea făcând lucruri pe care n-ar trebui să le facă.

– La moșia fratelui meu vitreg.

El se încruntă.

– Ducele de Lovingdon?

– Drăguț din partea dumneavoastră. Arborele genealogic al familiei noastre e puțin derutant.

– Poți să mi-l deslușești în timp ce dansăm.

I se umeziră brusc palmele, ceea ce nu i se întâmplase niciodată. Gândul de a valsa cu acest bărbat îi născu imagini cu ei făcând altceva împreună, lucruri pe care le-ar fi făcut dacă n-ar fi plecat cu o seară în urmă.

– Bănuiesc că m-aș putea îndrepta spre sala de bal.

– Permite-mi să te însoțesc.

Așa cum făcuse și în noaptea trecută, îi oferi brațul și ea îl găsi la fel de ferm și de musculos. Doar că acum și-l imagina chinuindu-se să înainteze prin junglă, bătându-se cu un leu.

– Ce umăr? întrebă ea.

El își întoarse privirea spre ea și, cu toate că era cu mult mai înalt, nici măcar nu se uită în jos spre ea, cât reuși s-o examineze. O făcea să se simtă delicată când, de fapt, era probabil cea mai puțin delicată lady din Londra. Cu toate astea, îi plăcea senzația pe care el i-o provoca, una pe care nici un alt bărbat nu reușise să i-o provoace.

– Poftim?

– Leul. În ce umăr și-a înfipt dinții?

– Aha. În cel stâng. Mai mult o zgârietură decât o mușcătură. Edward are tendința de a fi dramatic. Îl face să fie atât atrăgător, cât și enervant, asta dacă e să judecăm după starea de spirit a celor care-l aud când le înflorește.

– Totuși, e prietenul dumneavoastră.

El îi aruncă o privire autocritică.

– Necazul te face să-ți găsești tovarăși mai ciudați.

„La fel și a fi fată bătrână" – deși ea nu-și exprimă acest gând cu voce tare.

– Masa de ruletă e măsluită? întrebă el.

– Poftim?

– După cum am mai spus, am petrecut două ore pierzându-mi banii. Vii dumneata la masă, pariezi și câștigi. Pare puțin dubios, având în vedere legătura dumitale cu acel local.

Intrară în sala de bal cu pereții acoperiți de oglinzi. Minerva crezuse întotdeauna că era un spațiu inutil, pentru că acolo era puțină lume și pentru că nu aducea bani. Moștenise flerul tatălui ei la afaceri și tendința de a analiza fiecare situație – fiecare domn care manifesta interes. Nu se lua niciodată după aparențe, nu se lăsa pradă flirtului și lingușelilor.

– Nu prea știu cum ar putea s-o măsluiască. În afară de asta, n-are sens să mă lase în mod deliberat să câștig când locul ăsta l-a îmbogățit pe tata.

– Poate din sentimentalism?

– Nu. Drake Darling se pricepe bine la afaceri și nu și-ar permite așa ceva. Ăsta e motivul pentru care tata i-a vândut localul. I l-a încredințat, știa că o să-l mențină profitabil. În plus, personalul mă cunoaște destul de bine ca să știe că n-aș fi deloc bucuroasă dacă mi-ar fi aranjat să câștig. Îmi place o provocare bună. N-are sens să joci dacă lucrurile sunt măsluite în favoarea ta.

Spunând astea, îi trecu prin minte că poate de asta hotărâse să renunțe la încă un sezon. Cu zestrea ei, șansele de a găsi un soț erau măsluite în favoarea ei. Dar nu un soț voia ea. Voia un bărbat care s-o iubească.

– Erai pur și simplu atât de sigură jucând, spuse el. N-ai ezitat deloc când ți-ai plasat pariul.

– La ruletă, merg după instinct, nu mă gândesc deloc unde îmi pun pariul. Totul ține de noroc.

– În cazul ăsta, stai cot la cot cu bărbații, nu te sclifosești și nu ceri sfaturi.

– Practic, eu am fost crescută între aceste ziduri. Ar fi foarte nesincer să pretind că nu știu nici cum funcționează jocurile și nici propria mea minte. Cred că o persoană trebuie să-și asume responsabilitatea pentru acțiunile ei. Aș fi acceptat cu eleganță o pierdere.

– Dar întotdeauna e mai distractiv să câștigi. Ah, începe valsul. Să mergem, da?

Abia dacă încuviințase din cap, când el o atrase în zona de dans, ținând-o scandalos de aproape, provocând-o cu privirea lui intensă

să protesteze. Erau într-un loc al viciului și al păcatelor. Nu avea de gând să fie ipocrită în legătură cu asta. Pe deasupra, îi plăcea să fie atât de aproape de el, să-i miroasă parfumul de santal ce se amesteca cu aroma de scotch.

– Nu v-am observat niciodată la masa de joc de cărți, Excelență.

– Cărțile sunt prea complicate. Trebuie să te gândești fără încetare, să încerci mereu să-i păcălești pe ceilalți. Îmi place ruleta pentru că e un joc simplu ce îmi dă libertatea de a mă concentra asupra unor lucruri mai *interesante*.

Atenția lui nu se abătea nici un moment de la ea, și ea era tentată să creadă că o găsea interesantă.

– Cum ar fi Lady Hyacinth?

– Nu. Cum ai fi dumneata.

Domnișoara Minerva Dodger intrase de ceva vreme în sfera de interes a lui Ashe, dar, până când Lady Hyacinth nu o catalogase drept fată bătrână, el nu băgase de seamă de cât timp intrase ea acolo. Se considera matură, și o femeie matură fără perspective de măritiș și-ar asuma, probabil, responsabilitatea de a se duce la clubul Nightingale.

Dacă ar întreba-o direct, ar nega. Era convins de asta. Era la fel de convins că ea *era* Lady V.

Sala de bal de aici nu era la fel de bine luminată ca salonul lui Lady Greyling, și flăcările pâlpâitoare din candelabre evidențiau părul domnișoarei Dodger într-un fel ce îl făcea să fie foarte asemănător cu al lui Lady V. Cu ea în brațele lui, putea să-și dea mai bine seama de silueta ei. Deși, la naiba, visa la pantalonii aceia la care ea făcuse aluzie pe când erau la ruletă. Atunci, n-ar mai fi existat nici un dubiu. Deși îndoiala pe care o simțea acum era minusculă. Încă o dată fu izbit de mireasma de verbină.

Se întrebă dacă exista vreo cât de mică șansă ca ea să se reîntoarcă la Nightingale și să permită altcuiva s-o conducă într-un dormitor...

Se încordă la acest gând, trebui să-și înfrâneze corpul să nu reacționeze și s-o strivească de el. Dacă un alt bărbat ar atinge-o, ar fi capabil de crimă. Nu știa să fi cunoscut vreodată o femeie așa îndrăzneață, puternică și care știa ce voia. Nu bătea în retragere. I-ar fi plăcut s-o privească luptându-se în ringul de box.

– Te-ai fi putut descurca de minune acolo, jos, nu-i așa? întrebă el.

– În ringul de box? Categoric. Tata nu era dintre aceia care să mă lase să cresc în ignoranță. De mică, m-a învățat cum să mă descurc. Cum să aplic o lovitură care să nu fie în zadar. M-a lăsat să exersez cu frații mei. Niciodată n-a trebuit să-i pedepsesc că mă tachinau, așa cum fac unii frați. Mai degrabă le era teamă de mine. Chiar și în ziua de azi, de fapt.

Unei femei cu astfel de talente nu i-ar fi frică să meargă la Nightingale. Și Lady V. menționase că ar prefera să-l omoare decât să-l lase pe tatăl ei s-o facă, dacă Ashe s-ar fi comportat urât. Era o luptătoare, și una care trebuia luată în serios, una care nu putea fi trecută cu vederea, deși părea că majoritatea bărbaților o făcuseră. El era printre aceștia.

– Îmi imaginez o fotografie a dumitale stând între corzi, cu pumnii ridicați, cu pielea lucind de transpirație.

– N-aș fi așa slab pregătită încât să nădușesc. Poate că aș fi doar ușor acoperită de picături de transpirație.

– Chiar mai bine. Părul în dezordine, cu șuvițe nelalocul lor. Ai roșu în păr?

– Depinde de lumină. Poate că e singurul lucru moștenit de la mama. Restul, mă tem, e în mare parte de la tata, ceea ce mă face o femeie chipeșă – așa cum a spus un domn care și-a dorit să-mi câștige interesul. N-am găsit termenul deosebit de măgulitor, probabil pentru că tonul lui arăta că nu voia să sugereze asta. Părea a spera ca Dumnezeu să fie milostiv când avea să se ajungă la înfățișarea copiilor noștri. Și nici măcar nu știu de ce v-am spus toate astea.

– Pare să fi fost un tâmpit.

Zâmbetul îi făcu chipul să pară de-a dreptul extraordinar. Își dorea să imortalizeze asta într-un amestec de umbre și lumini.

– Îndrăznesc să spun că așa am considerat și eu, spuse ea. Poate că am trăsăturile banale, dar nu sunt oribilă.

– Nu ești banală.

– Sunteți amabil că spuneți asta.

Dar nu-l credea. El găsi asta interesant.

– Dacă discutai despre copii cu tâmpiții, atunci presupun că era un pretendent serios.

– Era. Cu toate astea, când i-am refuzat cererea în căsătorie, m-a avertizat că o să rămân toată viața fată bătrână. La care eu am răspuns că prefer să fiu fată bătrână decât soția lui. Evident că nu stăpânesc arta pretențioasă de a flirta.

Poate că nu, dar totuși el se trezi fascinat de ea. Îi plăcea că nu recurgea la nici un artificiu. Era cinstită, într-un mod pe care el nu credea să-l mai fi întâlnit la vreo femeie. Era reconfortant. Provocator. Nu știa la ce să se aștepte de la ea.

– Nu arăți într-atât de în vârstă încât să fii catalogată drept fată bătrână.

– Ei bine, sunt. Mă îndoiesc că voi merge la multe baluri în sezonul ăsta.

– În acest caz, sunt recunoscător că am avut ocazia să dansez cu dumneata în seara asta.

– Îmi imaginez că Lady Hyacinth a regretat că ați părăsit-o.

– Fratele ei a apărut imediat ce ai plecat și a condus-o afară. Asta, își dădu el seama, însă abia după ce rostise cuvintele, era insultător pentru ea, în special pentru că văzuse o notă de dezamăgire înainte de a-și ridica privirea spre orchestra de la balcon. Dar aș fi părăsit-o oricum, adăugă el grăbit, atrăgându-i din nou atenția asupra lui. Nu prea îmi plac cei tineri, poate și pentru că m-am maturizat atât de repede.

– Știu că au trecut niște ani, dar regret că v-ați pierdut părinții. Nu-mi pot imagina suferința prin care voi trece când mă vor părăsi ai mei.

– Încă îi plâng. E ciudat să nu îi fi avut alături decât opt ani. Există aspecte în legătură cu ei de care abia dacă-mi amintesc și câteva lucruri care sunt atât de exacte, de clare, de parcă aș fi fost cu ei ieri. Dar nu mă întristează să vorbesc despre ei, așa că nu trebuie să-ți faci griji în această privință.

– E adevărat ce se spune despre marchiz?

– Că e nebun?

Ea încuviință din cap.

– Foarte adevărat.

O spuse atât de simplu. Fără prejudecăți, teamă sau dezaprobare.

– Trebuie să fi fost incredibil de dificil, zise Minerva.

– Nu neapărat. Nu era crud. Nu ne bucuram mereu de atenția lui, dar ne aveam unul pe celălalt, așa că nu ne păsa. Cred că pur și simplu s-a prăbușit atunci când i-a murit soția.

– Atât de mult a iubit-o, afirmă ea cu admirație, deși bănuia că oricare din părinții ei ar putea reacționa cam în același fel dacă unul din ei ar muri. Nici nu voia să se gândească la asta.

– Cred că da, spuse Ashebury.

– Asta v-a făcut să doriți a găsi o dragoste asemănătoare?

– Dimpotrivă. M-a determinat s-o evit.

Atunci, de ce o ținea aproape, făcând-o să lunece prin încăpere cu atâta ușurință? Din dorință, poate. Aproape că izbucni în râs. Când o mai dorise vreodată un bărbat?

Poate aseară, doar puțin. Sărutul lui sugerase, cu siguranță, măcar un strop de dorință.

El își coborî privirea spre buzele ei, care zvâcniră, ca și cum aveau puterea de a-și reaminti de apăsarea buzelor lui, de catifelarea limbii lui când le trasase conturul. Avea o gură atât de frumoasă. Mare și plină, menită pentru a păcătui, îndeajuns de pricepută cât să facă o femeie să-și piardă capul. Bănuia că nenumărate femei o făcuseră. Era cât pe ce să fie și ea una dintre ele.

Puțin alarmată, își dădu seama că privirea lui alunecase mai jos și părea a-i studia forma maxilarului. Era un bărbat care aprecia formele puternice, pline. Oare ar recunoaște-o? Cât de groaznic ar fi ca forma pătrată a bărbiei s-o dea de gol!

Dar apoi, ochii lui reveniră spre ai ei, și părea să nu știe nimic mai mult ca înainte, deși ea putea să jure că avea aceeași expresie de dorință ca a leului. Ce gânduri fanteziste!

Muzica se stinse. Ei se opriră, dar el o ținu încă strâns lângă el.

– Încă nu-mi vine a crede că n-am discutat cu adevărat cu dumneata până azi, spuse el.

– N-ați dus niciodată lipsă de femei lingușitoare.

– Dumneata nu lingușești, nu-i așa, domnișoară Dodger?

– N-am cunoscut niciodată vreun bărbat care să merite asta. Lăsă să-i scape un râs ușor. Poate că ăsta e motivul pentru care sunt fată bătrână.

– Sau poate e doar pentru că bărbații sunt niște idioți.

– Asta se înțelege de la sine, nu-i așa?

El chicoti încet.

– Ar trebui să mă simt insultat.

– Dar nu e așa.

– Nu. Își trecu degetul înmănușat de-a lungul maxilarului ei, și ea își dori al naibii de tare să nu existe nimic între pielea lui și a ei.

Oh, cât de nebună era să fie atrasă de el la fel de ușor ca oricare dintre femeile din Londra. Își drese glasul.

– Mulțumesc pentru dans, dar trebuie să plec. A fost o seară destul de lungă.

– Vei fi aici mâine?

Inima i se zbătu în piept auzind întrebarea; poate că exista un interes din partea lui.

– Nu, trebuie să fiu în altă parte.

– Poate că nu vei evita toate balurile sezonului și vom avea în curând ocazia unui alt dans.

– Poate. Noapte bună, Excelență!

Ducându-i mâna la buze, el se uită țintă în ochii ei.

– Noapte bună, domnișoară Dodger.

Apoi, câtă vreme o mai țineau genunchii, se îndepărtă pe cât de calm putea, deși în timpul acesta se imagina întinsă pe un pat, fiind fotografiată de el.

După ce domnișoara Dodger plecă, Twin Dragons își pierdură atracția. Ashe rătăci fără țintă prin sălile de joc pentru vreo jumătate de oră înainte de a se îndrepta spre salonul privat pentru domni și de a se așeza într-un fotoliu de lângă șemineu. După mai puțin de un minut de când ajunsese acolo, Thomas îi aduse două degete de scotch. Ashe nu-l recunoscu pe lacheu, căci pe toți îi chema Thomas – astfel îi scutea pe membrii clubului să-și bată capul cu învățarea numelor. Și se cunoștea și preferința în materie de băuturi a fiecărui membru al clubului, fără îndoială notată de lacheul-șef. Sorbind ușor din băutura fină, Ashe își lăsă gândurile să zboare înapoi spre domnișoara Dodger.

Mireasma ei de verbină încă zăbovea în jurul lui. Dacă ea nu era Lady V., să nu-i spună lui pe nume. Îi știa conturul trupului, își înfășurase degetele în jurul gleznei ei delicate, încă-i putea simți urma piciorului mic pe coapsă. Dar acum era fermecat de mai mult decât

ceea ce aflase cu o seară în urmă. De vină era ceea ce aflase despre ea în seara aceasta.

Să danseze cu ea fusese fermecător. Să discute cu ea se dovedise chiar mai fermecător. Se surprinse atras de ea în feluri în care nu mai fusese atras de nici o altă femeie.

– Domnișoara Minerva Dodger are cea mai neatractivă gură din Londra. Afirmația întru câtva îngânată stârni murmure de acceptare. Ashe își întoarse ușor capul spre un grup de fotolii ocupate de câțiva bărbați care, având în vedere roșeața de pe fețele pe care le putea vedea, erau amețiți bine de tot. Gură neatractivă? Nu știa dacă văzuse vreuna mai atractivă. Buzele ei perfect arcuite erau rotunde, pline. Își imagină cum erau seara trecută, evidențiate de blestemata de mască, felul în care le întâmpinase pe ale lui când își lipise gura de a ei, felul în care se despărțiseră într-un oftat...

– Ți-am spus că n-o să accepte să o curtezi, Sheridan, spuse Lord Tottenham. Acuma, onorează-ți pariul!

– Hai, cară-te de aici, Tottenham! Sunt încă în joc. Dar s-o ia naiba pe femeie pentru obrăzniciile pe care le debitează.

Așadar, nu forma acelor buze delicioase era ceea ce Sheridan găsea neatractiv, ci cuvintele ce ieșeau printre acele buze. Nici cu asta Ashe nu putu fi de acord; nu îi venea în minte o altă femeie cu care să fi avut o conversație mai interesantă. Își aminti concluzia fermă că cimpanzeii erau îndrăgostiți. În ciuda sincerității ei, avea și blândețe, și fantezie.

– Știai că fata a avut îndrăzneala să-mi spună că nu suntem potriviți? întrebă Sheridan.

Ashe aproape că strigă „Bravo ei!" Nu și-o putea imagina cu licheaua asta arogantă. Amândoi ar fi fost nefericiți. Apoi se gândi cum Sheridan s-ar strecura în pat cu ea și trebui să-și lase paharul deoparte, înainte de a-l strivi în mână, din cauza imaginii dezgustătoare ce-i apăru în minte și-l făcu să se crispeze.

Lacheul apăru deodată lângă el, reumplându-i paharul. Când băiatul se retrase, Ashe îl strigă încet:

– Thomas?

Când privi înapoi, Ashe bătu în pahar. Thomas îi mai turnă. Ashe bătu din nou în pahar.

– Până sus, băiete.

– Ar fi fost contesă, mult mai mult decât merită, având în vedere ce-i tatăl ei.

Remarca asta fu întâmpinată de o liniște apăsătoare și densă. Oamenii care voiau să ducă o viață lungă și sănătoasă nu-l vorbeau de rău pe Jack Dodger, cu atât mai puțin în tripoul care odată îi aparținuse. Sheridan nu era suficient de isteț pentru domnișoara Dodger. Respectul lui Ashe pentru ea crescu încă puțin. Multe femei erau interesate doar de titlu. Se părea că domnișoara Dodger era interesată de mai mult de atât.

– N-ar fi contat cine e tatăl ei, mormăi Sheridan în liniștea lăsată. N-are nici o fărâmă de blândețe în ea. Nimeni n-o s-o vrea. Practic, e fată bătrână, ar fi trebuit să-mi cerșească atenția femeiușca asta.

– N-o lua personal, Sheridan, spuse Lord Whittaker. Ne-a refuzat tuturor șansa la zestrea ei. Ea vrea dragoste.

– N-o s-o găsească scorpia asta mică, nu-i așa? De ce ar vrea vreun bărbat să fie împovărat cu o femeie care-și afirmă propria ei părere în fiecare chestiune, mai degrabă decât să fie de acord cu el? Asta o face al dracului de agasantă.

– Aici ai dreptate, spuse Tottenham. Când i-am făcut o vizită, a îndrăznit să mă contrazică la fiece vorbă pe care am spus-o. Însoară-te, culcă-te cu ea și expediaz-o la țară. Asta spun eu. Ăsta e singurul mod în care un bărbat o să aibă liniște dacă se însoară cu ea.

Ashe se ridică...

– N-am cunoscut niciodată vreo muiere mai respingătoare, spuse Sheridan.

... își luă paharul de pe masă...

– Așa-i trebuie, o să se vadă fată bătrână.

... făcu cinci pași mari până la grupul de bărbați.

– Blestemată să fie zestrea ei!

– E o zestre impresionantă, spuse Whittaker.

– În schimb, ea nu e nici pe departe impresionantă, comentă Sheridan. Nu-i vreo frumusețe. Și, după cum am spus, când deschide gura aia...

Ashe își azvârli tot paharul plin de scotch în mutra urâtă a lui Sheridan. Bărbatul se ridică din fotoliu, scuipând și peste poate de mânios.

– Ce dracu', Ashebury?

– Scuze, milord! Se pare că m-am împiedicat. Un lacheu luă discret paharul dintre degetele încleștate ale lui Ashe. Dacă o mai ponegrești pe domnișoara Dodger, mă tem că o să vezi cum mă împiedic din nou, doar că de data asta va țâșni pumnul, nu apa.

– De ce dracu' îți pasă? Muierușca aia...

Și veni pumnul. Direct în falca lui Sheridan. Capul bărbatului zvâcni spre spate, urmat de corp, pe când se împletici și căzu la podea. Pășind înainte, Ashe se aplecă asupra lui.

– E o *lady*.

Cu mâna la falcă, Sheridan îl privi.

– Nu-i nici o lady. Tatăl ei n-are vreun titlu.

– Chiar și așa, se comportă ca o lady, în vreme ce despre tine nu se poate spune că te comporți ca un gentleman. Mai degrabă, te porți ca o spălătoreasă clevetitoare. Dă dovadă de puțină demnitate, omule, și păstrează-ți eșecurile pentru tine.

Ashe se răsuci pe călcâie și ieși din încăpere. Nu știa de ce reacționase așa. Deși, dacă Lady V. era de fapt domnișoara Dodger, începea să înțeleagă care îi erau motivele pentru care aceasta se dusese la clubul Nightingale, în special dacă avusese de a face cu asemenea infatuați. Poate că se înfuriase pentru că simțise că Sheridan îi discreditase judecata.

În vreme ce dansa cu domnișoara Dodger, aproape că o ademenise în întuneric, o atrăsese într-un sărut, dar nu era sigur că ar fi avut puterea să se oprească la asta. Pe de altă parte, dacă avea dreptate în ce privea identitatea ei, ea ar fi putut dori să meargă mai departe. Poate că ar fi vrut să meargă mult mai departe, poate că ar fi plecat acasă cu el.

Ce aventurier mai era și el de nici măcar n-o întrebase! Dar instinctul îi spunea că n-ar fi mers precum își imagina el. Era prea devreme. Ea nu era pregătită pentru mai mult.

Dar, cu puțină muncă de convingere, ar fi. Și el, care jurase că urma să aibă doar o singură virgină în viața lui – femeia cu care avea să se însoare –, recunoscu acum că poate se cam grăbise cu jurământul acela.

Capitolul 8

– Ești tăcută în dimineața asta.

Lăsând jos ziarul, Minerva se uită la tatăl ei, care stătea lângă ea, ținând în mână propriul ziar. Din clipa în care copiii lui învățaseră să citească, el insistase ca majordomul să pregătească câte un exemplar al ziarului *Times* pentru fiecare din ei și să-l pună la locul lor de la masă, așa încât să fie gata de citit atunci când ei coborau la micul dejun. Trebuiau să știe ce se întâmpla în lume. Nu vremea sau ultimele bârfe mondene. Mai degrabă, se cerea de la ei să discute despre ce ar putea avea vreo influență asupra afacerilor, asupra economiei și asupra țării. Acest demers cerea să fie bine informați. Poate că el cucerise partea întunecată a Londrei, dar era hotărât ca progeniturile lui să se dezvolte și să cunoască succesul mai departe de acel mediu.

– Citesc ziarul, răspunse ea.

Regula lui de bază era să nu se vorbească în timp ce citeau.

– Nu, nu citești.

Nimic nu-i scăpa. Ăsta era motivul pentru care Jack Dodger supraviețuise pe străzi, își construise o afacere prosperă și se zvonea că era *cel mai* bogat om din toată Anglia. Nu că el ar confirma sau ar nega presupunerea. Tatăl ei era un om căruia îi plăceau secretele, avea multe și le păstra cu pricepere.

Acum avea și ea unul al ei, care fără doar și poate că rivaliza în indecență cu ale lui. Oh, mai avea și altele. Să-i șterpelească trabucurile și băutura. Să folosească obscenități – dar niciodată în fața părinților. Dar aceste secrete păreau copilărești și prostești în comparație cu ultimul dintre ele. Acela care o ținuse trează aproape toată noaptea, gândindu-se la Ashebury, întrebându-se ce s-ar întâmpla dacă ar îndrăzni să-și facă iar apariția la Nightingale. Dacă s-ar întâlni din nou cu Ashebury acolo, n-ar mai putea să dea înapoi și a doua oară. Mândria, mai mult decât orice altceva, nu i-ar îngădui asta.

Hârtia foșni când tatăl ei își închise ziarul și îl puse deoparte.

– Așadar, ce te supără?

Hotărârea lui stăruitoare ce îi fusese mereu de folos le permitea arareori copiilor să scape privirii lui cercetătoare când el bănuia

că ascundeau ceva. Cu toate că era o trăsătură admirabilă, când ea era cea luată în vizor, nu prea îi plăcea. Cu toate astea, știa că el nu renunța până când nu-și primea răspunsul.

– Cred că e timpul să admit că nu sunt genul cu care bărbații se însoară.

Cu privirea neclintită ațintită spre ea, stătu nemișcat și tăcut pentru o clipă.

– Să îți măresc zestrea?

Ea râse ușor.

– Dragă Doamne, nu, tati. E destul de mare ca să atragă vânători de zestre și de peste ocean. Nu, are mai mult de-a face cu mine. Nu sunt genul de care bărbații se îndrăgostesc nebunește. Nu mă găsesc foarte docilă.

– Dacă nu te apreciază, să-i ia dracu'! Să nu te schimbi pentru nici unul.

Și-ar apăra copiii până în pânzele albe. Îl iubea pentru asta.

– Nici n-aveam de gând. Iată un exemplu totuși. Aseară, la Twin Dragons, am provocat-o pe Lady Hyacinth la o rundă în ringul de box.

El ridică dintr-o sprânceană stufoasă și încuviință scurt din cap.

– Ai aduna lume acolo. Ce taxă aveai de gând să pui la intrare?

Oricare alt bărbat și-ar fi bătut joc de ea, dar Minerva îl cunoștea destul de bine ca să știe că vorba serios. Niciodată nu refuza o ocazie de a-și mări averea. Oricare alt tată ar fi fost scandalizat. Dar el aprecia puterea, curajul și tăria de caracter.

– N-aveam de gând să pun vreo taxă. Era o provocare iluzorie și n-aveam de gând s-o duc până la capăt. Ea a spus ceva răutăcios, iar eu am reacționat foarte prost.

– O să am o discuție cu tatăl ei în această dimineață. O să-ți ceară scuze în după-masa asta.

Influența lui era de așa manieră încât orice confruntare dădea rezultate. Pe unii îi înfricoșa când Jack Dodger le apărea la ușă.

– Nu e nevoie. Am rezolvat eu.

El o studie pentru un moment, încercând, fără îndoială, să înțeleagă dacă rezolvarea fusese una care să-l mulțumească.

– Ce a spus?

– Nu-mi aduc aminte exact. Ceva în legătură cu motivul pentru care sunt fată bătrână. N-are importanță. Ce contează e că doamnele

nu se angajează în dispute cu pumnii, și totuși eu am lansat această posibilitate acolo, ca și cum ar fi perfect normal și acceptabil. Am părut bărbătoasă, un băiețoi, nicidecum gingașă și feminină.

– Ai părut o femeie cu mijloacele necesare să-și poarte de grijă.

– Nu toată lumea apreciază asta la o lady.

– Nu vrei pe cineva care să nu aprecieze asta.

– Și aici e problema. Nu cred că există un bărbat care poate să mă accepte așa cum sunt. Cel puțin nu dintre aristocrați. Nu într-o lume în care se ține atât de mult cont de o comportare cuviincioasă și se așteaptă de la doamne să fie supuse soților în orice privință. N-am deloc talent la a fi supusă.

– Atunci, nu te mărita cu un nobil.

Până în acest moment, să se mărite cu un om de rând nu era ceva la care măcar să se fi gândit.

– Dar n-ai fi dezamăgit? Te-ai putea împăuna cu asta – un fiu al străzii a cărui fiică se mărită cu un aristocrat.

– Nu mi-au plăcut niciodată prea mult penele. Îi aruncă un surâs înțelegător. Mărită-te cu un măcelar, cu un brutar, cu un lumânărar. Nu te mărita deloc. Nu-mi pasă. Nici mamei tale nu-i păsa. Tot ce-am vrut noi vreodată pentru tine a fost să fii fericită.

Dacă n-ar fi fost atât de realistă, ar fi izbucnit în plâns. Cu toată grosolănia lui, erau momente în care zicea lucruri care, privite mai în profunzime, erau incredibil de sentimentale și de minunate.

– Și dacă fericirea mea stă în a face ceva ce n-ar trebui să fac?

– Ca, de exemplu, să-mi furi trabucurile?

Ea făcu ochii mari.

– Știai?

– Pot să număr.

– Ar fi putut fi frații mei.

El îi aruncă o privire severă.

– N-au fost niciodată așa îndrăzneți ca tine.

Asta era destul de adevărat, dar nici nu-l aveau pe tatăl lor la degetul mic, așa ca ea. Putea să scape cu mai mult de atât, și erau suficient de isteți să recunoască.

– Bine, atunci. M-ai prins. Dar să revenim la grija mea inițială despre a face ceva ce n-ar trebui să fac.

– Mama ta n-ar fi trebuit să se mărite cu mine. Își luă ziarul, îl scutură și își îngropă nasul în el. N-a ieșit prea rău.

Acesta, bănuia ea, era felul lui de a spune că ar susține-o indiferent în ce buclucuri s-ar băga.

– Fir-ar să fie, cum adică situația mea financiară e disperată? urlă Ashe luându-și ochii de la numerele din registrul pus în fața lui de către administrator.

– E vorba despre investiții, Excelență. După cum puteți vedea, bazându-ne pe ce am subliniat acolo, nu merg atât de bine pe cât am sperat.

Ce subliniase el nu era nimic altceva decât un talmeș-balmeș de cifre. Ashe nu fusese niciodată în stare să stăpânească cifrele, fapt ce avusese drept rezultat nenumărate bătăi peste degete de la preceptorul pe care îl angajase marchizul. Omul n-avea nimic împotrivă să predea unui singur băiat, dar patru erau peste puterile sale. La început, Ashe îl învinovățise pe bărbat pentru inabilitatea lui de a-l educa sau de a-l face să se descurce cu cifrele. Îndurase aceleași suferințe la Harrow, până când, în cele din urmă, învățase să trișeze pentru a evita notele mici. După ce mai crescuse, își dăduse seama că greșeala era la el, nu la profesori. Pur și simplu nu putea pricepe matematica. Latina, da. Foarte ușor. Excela la caligrafie. Era un cititor avid. Putea expune fapte din istoria Angliei, inclusiv numele fiecărui rege. Putea scrie o prezentare amănunțită a călătoriilor făcute, fără a scăpa o singură întâmplare. Stăpânea limbi străine. Servea drept interpret pe traseele lor prin străinătate. Dacă dădeau peste un popor a cărui limbă n-o auzise niciodată, nu-i trebuia prea mult timp pentru a o înțelege și a se face înțeles. Dar pune-i un șir de cifre în față, în speranța că le va înțelege, și creierul lui le va considera nimic mai mult decât niște biluțe cu care se jonglează.

Acesta era adevăratul motiv pentru care evita jocurile de cărți. Era un adevărat coșmar când trebuia să calculeze valorile asociate cărților de joc. Dar ruleta? Nu trebuia să priceapă nici un număr. Pur și simplu plasa pariul într-un pătrat sau pe o linie.

Sări din fotoliu și începu să se plimbe în sus și în jos.

– Cum de s-a putut întâmpla asta? Te plătesc cu un salariu princiar pentru recomandări corecte. Dumneata mi-ai recomandat acele investiții.

– Ați dorit profituri mari, ceea ce presupune asumarea unor riscuri mai mari. Desigur, ați analizat cifrele pe care vi le-am prezentat.

Putea cunoaște la perfecție silueta unei femei. Dar cifrele de unu, trei, opt, fiecare blestemat de număr care există îi scăpa înțelegerii dacă trebuia să facă mai mult decât să se uite la ele. Chiar și atunci, părea că-i joacă sub ochi la fel ca dansatoarele exotice pe care le văzuse în est. Și tocmai de asta insistase mereu ca Nesbitt să-i prezinte oral rapoartele. Nesbitt, fiind un om care iubea cifrele și care putea pălăvrăgi despre ele cu orele, îi dădea și informații scrise, pentru a-și susține afirmațiile. Nu că îi foloseau lui Ashe la ceva. În schimb, era silit să se concentreze asupra fiecărui cuvânt rostit de Nesbitt pentru a lua decizii. Înțelesese că venitul adus de cele trei moșii scăzuse, arendașii se mutau la oraș să muncească în fabrici, agricultura nemaifiind ce fusese cândva, acum când era mai ieftin să importe din America. Ashe înțelesese că trebuia să își diversifice activitățile. Investițiile păreau modul potrivit de a o face.

Ar fi trebuit să îi ceară sfatul lui Grey sau lui Locksley. Grey își administra moșiile destul de bine, în vreme ce Locksley preluase obligațiile tatălui său cu câtva timp în urmă. Dar ar fi fost îngrozit să recunoască faptul că nu putea să rezolve treburile de unul singur. Mândria. Blestemata de mândrie.

Putea escalada un munte, putea supraviețui traversând un deșert, putea conduce o barcă pe Nil. Era rapid într-o cursă, nu se dădea înapoi de la o luptă, își proteja ce era al lui. Moșiile erau ale lui. Avea de gând să îndrepte lucrurile, să facă orice era necesar pentru a fi stăpân pe situație.

Se opri din mers și se uită drept la bărbatul aflat în spatele biroului.

– Va trebui să vindem acțiunile noastre la aceste companii, cât se poate de repede.

– Nu veți obține prea mult pe ele. Poate ar fi mai bine să le lăsați, să vedeți dacă se schimbă lucrurile.

Niciodată să nu joci ce nu-ți dă mâna să pierzi. Cunoștea destul de bine această formulă sacră. Investițiile păruseră al naibii de promițătoare când îi vorbise Nesbitt despre ele.

– Nu sunteți complet fără fonduri, Excelență. Doar va trebui să strângeți băierile pungii.

Mai degrabă să le sugrume. Ashe știa prea bine cât de costisitor era să-și întrețină moșiile. Fuseseră profitabile pe vremea tatălui său, aduseseră venituri de-ajuns pentru a acoperi costurile. Dar acum lucrurile nu mai stăteau așa. Nu-și mai putea permite alte investiții, nu mai putea risca nici un ban. Avea nevoie de un lucru sigur, de un mod de a câștiga venituri care să-i garanteze un profit adecvat. Și asta curând.

După întâlnirea cu Nesbitt, Ashe era neliniștit. Se gândise să meargă la Twin Dragons, dar nu voia să vadă nici un număr în fața ochilor în seara asta, nici măcar la ruletă. Dacă devenea și mai încordat, risca să plesnească. Avea nevoie de ceva care să-i aducă o bucurie relaxată – iar asta îl lăsa cu doar două opțiuni: o femeie sau să facă fotografii. Fiindcă era un ticălos lacom, se dusese la clubul Nightingale, în speranța că le putea avea pe amândouă.

Sorbind din scotch și gândindu-se la alegerile pe care le avea de făcut, stătea cu un umăr sprijinit de perete. Studiase doamnele pentru mai bine de o oră, dar nu se putea hotărî asupra uneia care să se potrivească scopurilor lui. Una era prea înaltă. Una prea scundă. Alta prea durdulie. Prea slabă. Nu era bine proporționată. Nu avea mișcări prea elegante.

Ce naiba era cu el? De obicei, nu era atât de cusurgiu. Îi plăcea provocarea de a lua o imperfecțiune și de a o face perfectă. Era maestru la lumini și umbre, le controla după bunul lui plac, le stăpânea.

Ar trebui să renunțe la fotografiat, să se mulțumească cu sexul. Femeile îl abordaseră, dar dezinteresul lui fusese evident, și ele se retrăseseră rapid. Nici una nu se potrivea. Nici una...

Îl lovi cu puterea unui baros în creștetul capului. Avea nevoie ca *ea* să fie la Nightingale în seara asta. Nu știa de ce. Știa doar că era adevărat.

Cu sau fără mască. Nu-i păsa. O voia pe Lady V.

Știa că, alături de ea, pentru puțin timp, și-ar putea uita necazurile. Ar putea încerca să se pedepsească pentru că făcuse un pas greșit cu moștenirea, cu averea, cu administrarea. Încercase să se asigure că moșiile nu aveau să cadă în paragină, că arendașii rămași aveau să aibă mai puține griji, că urma să-și poată păstra personalul – nu atât pentru nevoile lui, cât mai degrabă pentru ale lor. Unii dintre ei erau acolo de ani buni. Pentru a-și arăta recunoștința față

de ei, intenționa să se asigure că nu aveau să ducă lipsă de nimic odată ce se pensionau. După aceea, mai era chestiunea de a avea o soție, un moștenitor și alți copii. Nu voia ca fiul lui să fie copil singur la părinți. Avusese opt ani de singurătate, pe nimeni cu care să se joace sau cu care să pună ceva la cale. Nu privea cu recunoștință moartea părinților săi, nu avea să fie niciodată recunoscător pentru asta, dar era bucuros că se alesese cu trei frați cu care putuse face obrăznicii. În mod normal, le-ar fi spus lor veștile proaste aduse de Nesbitt, dar mândria îl împiedica.

Ar fi trebuit să meargă la Twin Dragons, deși ea îi spusese că nu avea să fie acolo în seara aceea. Căutase printre invitații, dar nu era nici una pentru seara aceea. Așadar, unde era ea? La teatru, poate la o serată intimă. Dar el avea nevoie de ea aici.

– Excelență.

Își întoarse capul în silă la auzul vocii blânde. O doamnă purtând o mască de un roșu intens cu pietre negre și pene îi zâmbea. Întinzând mâna, îi atinse bărbia, urând faptul că doar o mică parte din pielea din jurul gurii era vizibilă. Măștile păreau tot mai mari și mai complicate. Creatorul lor probabil se îmbogățise.

– Scumpo.

Le spunea tuturor scumpo, cu excepția lui Lady V. De ce o întrebase numele? Cum de știuse din clipa în care o văzuse că avea să fie diferită de toate celelalte?

Femeia îl atinse cu degete fine pe mână.

– Te-am urmărit de ceva timp, am auzit că ești foarte priceput în a oferi plăcere. Își linse buzele, care însă nu-l ispiteau ca ale lui Lady V. Și eu sunt. Am fi o pereche minunată.

El nu se îndoia de asta. Ea era aproape tot atât de înaltă ca el, cu o siluetă care te ademenea. Și picioarele lungi, foarte lungi, dar nu erau cele pe care el le dorea înfășurate în jurul șoldurilor lui.

– Aștept pe cineva.

Bănuia că avea să aștepte toată noaptea. Ea nu avea să se întoarcă, și motivele lui pentru a fi aici aveau să rămână din nou nesatisfăcute.

Ea se bosumflă, vizibil nemulțumită. N-avea să fie amabilă, pentru că o refuzase. Femeile refuzate rareori erau. Totuși, se îndoia că Lady V. n-ar fi fost. Ea n-ar fi făcut mare caz. Înțelegea că anumite lucruri nu erau menite să se întâmple.

– N-o să-ți mai ofer o altă șansă să faci dragoste cu mine, spuse femeia, aruncându-i o privire tăioasă de care el n-ar fi avut niciodată parte dacă l-ar fi abordat înainte să știe de Lady V. N-ar fi trebuit s-o respingă pe această femeie. Totuși, în acest moment, nu se putea entuziasma la gândul de a fi cu ea și îl dezgusta să-și dea seama că înainte s-ar fi mulțumit cu contactul fizic.

– E pierderea mea, spuse el încet.

Ea își semeți bărbia.

– Într-adevăr. Mișcările nu-i erau în mod special grațioase în vreme ce se îndepărta nervoasă. Pe la mijlocul încăperii, deja mergea relaxat, și, în momentul în care ajunse la Rexton, deborda de seninătate și de siguranță. Sigur că nu era dintre cele care-și pierdeau vremea de pomană.

Ashe nu se supără. Unul dintre scopurile stabilimentului era să permită o varietate de parteneri. Nu voia să se gândească la faptul că Lady V., dacă dăduse de gustul plăcerilor trupești, și-ar lua o sumedenie de amanți. De ce nu și-o putea scoate pe vulpoaica aia din minte? Ar fi trebuit să se ducă la Dragons...

Atenția îi fu atrasă de o apariție angelică în alb, ce luneca prin salon ca și cum picioarele nu i-ar fi atins podeaua. Înălțimea perfectă, silueta perfectă, totul era perfect. Își puse paharul deoparte și se îndreptă spre ea înainte de a-și da seama ce se pregătea să facă. Undeva, în subconștient, în vreme ce tânjea ca ea să apară, spera totuși să nu vină, spera că era destul de isteață să evite acest dezmăț disimulat în ceva acceptabil. Un loc pentru cei care gândesc la fel, un cerc secret ce se revolta împotriva moravurilor și a regulilor morale ale înaltei societăți. Aici, nimic nu era sfânt, cu excepția privilegiului de a acționa după bunul-plac.

Adoptase ideea, o considera progresistă, dar nu voia ca ea să facă parte din ce se întâmpla aici. Totuși, se părea că nu putea să-și înăbușe bucuria la vederea ei. Incapabil să-și ia privirea de la ea, se strădui să n-o înșface cu o mână și s-o tragă lângă el atunci când fu destul de aproape pentru a-i inhala parfumul de verbină. Buzele, de cel mai pal roz, se arcuiră în sus foarte ușor atunci când el ajunse lângă ea.

– Lady V.

– Excelență.

Vocea ei era la fel de răgușită cum și-o amintea și îl învăluia la fel, cuibărindu-se undeva în adâncul sufletului său, umplând un gol pe care-l adăpostea de prea multă vreme. Acesta era singurul aspect al ei ce-l punea pe gânduri, făcându-l să creadă că se înșelase în ceea ce o privea, dar ea putea să-și prefacă timbrul vocii. Femeia isteață ce era ar fi procedat astfel, sperând ca acesta să fie încă un mijloc prin care să-și țină secretă vizita aici. Aici unde majoritatea bărbaților nu se oboseau să dezvăluie identitatea partenerei lor. Misterul era o mare parte din atracție.

– Trebuie să mărturisesc că sunt surprins să văd că ai revenit, spuse el.

– Nu e prima dată de la întâlnirea noastră.

El simți cum i se strânge stomacul și aproape se chirci.

– Ce ai spus?

Din nou zâmbetul, de data asta mai larg.

– Am fost aici și aseară.

– Serios?

– Da, dar doar până la miezul nopții.

Imposibil. Fusese cu el, dansând în brațele lui. Doar dacă el greșea *într-adevăr* în ceea ce privea identitatea ei. Ar putea să întrebe, dar nu voia să atragă atenția asupra ei. Era, de asemenea, posibil să născocească pur și simplu o poveste isteață în încercarea de a-l conduce pe o pistă greșită. Dar dacă spunea adevărul, dacă el greșea...

Ea nu-i luase în seamă sfatul; avusese un bărbat între coapsele ei...

Brusc, simți dorința irațională de a turti nasurile câtorva bărbați, de a pocni o falcă, de a învineți un ochi. Dar o dorea mai mult decât dorea orice altceva în viața lui.

– Am o cameră, spuse el.

Fără a mai aștepta ca ea să răspundă, o luă de mână și se îndreptă spre scări.

Minerva se gândi că ar trebui să obiecteze la forța și hotărârea lui. În schimb, se surprinse fiind mai degrabă flatată că el părea atât de nerăbdător să rămână singur cu ea.

Mințise, desigur. Nu fusese aici cu o seară în urmă, dar trebuia să înăbușe orice bănuială pe care ar fi putut-o avea el cum că Lady V. era domnișoara Dodger. Interogatoriul lui acasă la Greyling o lăsase

ceva mai neliniștită decât îi plăcea, în special după ce dansase cu ea la Dragons. Știa că juca un joc primejdios aici, că i-ar fi fost mai de folos să stea deoparte, dar voia să-i ofere fotografia și poate ceva mai mult.

În timp ce urcau scările, fu surprinsă de cât de calmă era. O urmăreau fotografiile realizate de el în Africa. Frumusețea deplină din spatele lor, povestea pe care o spuneau. Erau imortalizate pentru eternitate. Chiar dacă nu se considerase niciodată înfumurată – pentru că n-avea cu ce să-și susțină înfumurarea –, îi plăcea ideea de a fi o femeie misterioasă contemplată de-a lungul veacurilor.

În capul scărilor, merseră pe același culoar, el ținând strâns mâna ei micuță cu mâna lui mare. Înainte ca noaptea să se sfârșească, poate că el avea să o atingă în altă parte, undeva mai intim. Încă nu se hotărâse dacă să meargă atât de departe. Venise aici doar cu intenția de a poza pentru el. Mai departe de asta, nu se hotărâse încă.

Nu putea nega atracția pe care o simțea față de el. Avea el o părere proastă despre femeile care-i pozau? Sau le admira? Ce avea să creadă despre ea după ce totul avea să se sfârșească?

O conduse spre aceeași cameră din colț, și deschise ușa cu cheia. După ce pași înăuntru, ea se opri chiar dincolo de pragul ușii, făcându-i loc să vină lângă ea. Ușa se închise cu un mic zgomot.

Fără vreo avertizare, se trezi lipită de ușă, cu gura ducelui prinzând-o lacom pe a ei. Ar fi trebuit să-l împingă deoparte. În schimb, îl luă de gât și, când el își folosi limba insistând să-i deschidă buzele, ea se conformă fără ezitare, acceptând adâncirea unui sărut atât de fierbinte și de intens, încât nu putu face nimic altceva decât să se piardă în el. După asta tânjise ea întotdeauna: pasiunea nestăvilită, nebunia, dorința arzătoare.

Ea simțea cum mâinile lui îi cuprindeau mijlocul, alunecând apoi repede în sus. Nu se opriră când ajunseră la brațele ei, ci continuară să alunece pe ele, până când i le ridică deasupra capului. Cu o mână puternică, el îi prinse încheieturile, înainte de a și-o strecura pe cealaltă în părul ei, luând-o de ceafă și acaparându-i și mai mult gura, ca și cum ar fi fost lordul și stăpânul ei, nelăsându-i nici o parte neexplorată.

Ei îi trecu prin minte un gând prostesc, cum că i-ar plăcea să călătorească prin lumea largă împreună cu el, să cunoască diversele

ei aspecte, în vreme ce s-ar bucura cu îndrăzneală de tot ce le-ar ieși în cale. Apoi se concentră din nou asupra prezentului, asupra lui. Gustă aroma intensă a scotch-ului de pe limba lui. Mireasma de santal îi invadă simțurile. Își dori libertatea de a-l atinge, dar încă nu-și putea refuza plăcerea de a fi prinsă așa cum era, cu trupul lui puternic turtindu-i sânii de pieptul lui. El gemu pe un ton jos și neîmblânzit, un animal sălbatic ce își prinsese prada și acum își îngăduia să se joace cu ea, s-o tachineze, s-o facă să fie recunoscătoare că fusese prinsă.

Gura lui alunecă peste bărbia ei, peste gât, înspre proeminența din mătase unde așteptau sânii.

– Cine? întrebă el cu voce aspră și în care se simțea o emoție pe care ea n-o putu identifica.

Cu răsuflarea întretăiată, ea abia putu vorbi:

– Cine ce?

– Aseară. Cu cine te-ai culcat?

Dacă n-ar fi știut care era realitatea, ar fi crezut că aude chinurile morții răsunând în vocea lui, ca și cum ar fi scos cuvintele printre dinții încleștați. De ce să riposteze cu atâta nervozitate? Totuși, nu putea nega că o încânta să-i vadă gelozia.

– Cu nimeni. N-am venit aici cu acel scop. Problema la o minciună era că trebuia refăcută în permanență, altfel fundația ei risca să se prăbușească. Oare de ce intrase în jocul ăsta? De ce nu putea fi complet sinceră cu el? Dansase cu ea. Totuși, și alți bărbați o făcuseră, și în cele din urmă totul nu fusese nimic altceva decât dezamăgire și durere.

Se străduise cu atâta înverșunare să ignore durerea respingerii, dar trecuse prin atâtea și aflase că aceasta refuza să fie ignorată – și la un moment dat avea să dea năvală cu un iureș asemănător unui val mare și copleșitor.

El își ridică iute capul. Ea simți, mai mult decât văzu, intensitatea privirii lui.

– Atunci, de ce ai venit aici?

– M-am răzgândit în legătură cu propunerea de a-ți poza. M-am gândit că poate nu mi-a fost prea mult de folos că am fost așa lașă. Dacă n-am putut să fiu de acord cu o simplă rugăminte a ta, atunci cum îmi imaginam eu că m-aș putea culca cu un străin?

– N-o s-o faci. Tu o să te culci doar cu mine.

Primul ei gând fu să obiecteze. Era prea independentă să i se spună ce să facă. Dar deja decisese că, atunci când avea să vină timpul, el era cel pe care-l voia. Faptul că el o dorea doar pe ea pecetluise lucrurile.

– Nu te culci cu virgine, îi reaminti ea.

– M-am hotărât să fac o excepție. Dumnezeu să mă ajute! N-am putut să-mi iau gândul de la tine. Apoi o sărută din nou, tare și insistent, ca și cum era pornit s-o devoreze centimetru cu centimetru.

Ce nebunie să se bucure că era dorită! Nu conta că tot ce dorea el, tot ce știa despre ea erau doar chestiuni de suprafață, trupul și picioarele. În sfârșit, un bărbat dorea să se culce cu ea. O dorea. Era disperat s-o aibă.

Nu era desăvârșit sau perfect și nici definitiv. Dar se rezuma la fierbințeală și la foc, la nevoie și la grabă. Avea să accepte.

Voia să-l îmbrățișeze, dar el n-o lăsă, menținând controlul, luând totul fără milă. Când, în cele din urmă întrerupse sărutul, respira la fel de greu ca ea.

– Scoate-ți masca! Arată-mi cine ești, îi porunci el.

Încet, ea scutură din cap în semn de negare. În definitiv, nu era complet stăpân pe situație.

– Nu.

– De ce?

„Pentru că iluzia perfecțiunii se va sfărâma și n-o să mă mai vrei."

– Nu trebuie să afli cine sunt. Asta-i magia acestui loc. Doamnele rămân anonime, așa încât să nu ne temem de o dezonoare publică sau de pătarea reputației noastre.

– Vreau să știu cine ești.

Ea scutură din cap.

– Nu voi putea face asta dacă o să știi. N-o să pot face nimic din toate astea. Nici măcar n-o să pot poza pentru tine.

– Ți-e teamă că te voi judeca?

– Nu. „Mi-e teamă că te vei răzgândi." Doar că mă simt mai confortabil la adăpostul măștii.

Ea își număra bătăile inimii, așteptând ca el să reacționeze, să spună ceva, orice.

– Atunci, păstreaz-o, spuse el încet și mâna lui îi eliberă încheieturile în vreme ce se îndepărtă de ea.

Ea își lăsă brațele în jos.

– Ești mânios?

– Dezamăgit. Dar cu toții avem secrete; cu toții avem dreptul să ni le păstrăm.

– Nu-mi pot imagina că ai vreunul.

El zâmbi strâmb.

– În cazul acesta, îți lipsește, din păcate, imaginația. Se duse spre masă. Scotch sau brandy?

– Brandy.

– Nu-mi păreai o domnișoară timidă, spuse el turnând lichidul de culoarea chihlimbarului în două pahărele.

– Ce facem noi aici... Mă tem să nu fiu expusă, când totul se va fi terminat. Nu-s chiar liniștită la gândul ăsta, dar nu știu dacă aș mai putea trăi împăcată cu mine însămi dacă mă dovedesc o mare lașă.

Întorcându-se spre ea, el îi întinse un pahar. Luând o înghițitură, ea savură căldura ce o cuprindea, dar rezultatul nu era nici pe departe la fel de fierbinte sau de plăcut ca sărutul lui.

– Așadar, în seara asta ai venit doar pentru a fi fotografiată? întrebă el.

– Așa mi-am propus. Pur și simplu nu știu dacă sunt pregătită să merg mai departe, ceea ce, îmi dau seama, îmi pune la îndoială decizia de a fi venit aici în prima seară, dar câteodată disperarea ne face să fim nesăbuiți. Știu că e frustrant...

– O să-mi obțin fotografia. O atinse cu degetul sub bărbie, îi ridică puțin capul și o sărută, nu cu focul de mai devreme, ci cu o intensitate mocnită. Trăgându-se înapoi, se uită țintă la ea și îi aruncă un surâs diabolic. Și poate că o să am parte și de ceva mai mult.

Când o privea așa, era imposibil să-i reziste. Era prostește să nege atracția, să se eschiveze, când ea venise aici în prima seară așteptându-se să se culce cu un bărbat.

El făcu semn din cap spre zona din spatele ei.

– Acum, du-te pe pat!

Și ea simți cum i se înmoaie picioarele.

Capitolul 9

Știa, desigur, că aici avea să se ajungă, dar acum, că momentul sosise, era puțin neliniștitor. Dintr-odată, patul părea masiv și la mare distanță de ea.

– Unde vrei să stau, mai exact? întrebă ea, aproape uitând să-și prefacă timbrul vocii pentru a obține acea răgușeală. Nu-i plăcea că nu deținea controlul, dar bănuia că în seara asta nu avea să fie decât o marionetă, marioneta lui. Ideea asta ar fi trebuit s-o umple de furie sau de teamă. Ar fi trebuit să-l informeze că nu era un pion și că putea pleca oricând dorea. El n-ar fi forțat-o și n-ar fi constrâns-o. Era aproape sigură de asta. Era pur și simplu un bărbat care știa ce voia. Găsea această trăsătură a lui foarte incitantă.

El îi cuprinse cu palmele ambele mâini ce țineau paharul. Ea se întrebă când i se răciseră mâinile și fu uimită de cât de repede i se încălziseră de la atingerea lui. I-ar fi plăcut să-l simtă lipit de ea pe timpul iernii, când ningea.

– Deocamdată, așază-te la picioarele patului.

El îi luă paharul și se întoarse să-l pună undeva, oferindu-i un moment de intimitate.

Ea traversă scurta distanță spre patul cu baldachin și se urcă pe marginea saltelei. Odată așezată cu picioarele atârnând peste margine, își ridică privirea și simți cum i se taie răsuflarea. Cu ochii ațintiți asupra ei, Ashebury stătea lângă șemineu, desfăcându-și încet lavaliera, jacheta fiindu-i așezată pe spatele canapelei. Își scoase lavaliera de la gât, o puse deoparte și începu să se ocupe de nasturii vestei.

– Lucrez cel mai bine dacă mă simt comod, spuse el, ca și cum înțelesese după mișcarea corpului ei că se simțea stânjenită și aștepta o explicație.

Nevrând să pară tulburată, se abținu să-l întrebe cât de comod intenționa să se facă. Pentru numele lui Dumnezeu, mersese neînsoțită prin mahalale și prin cartiere rău famate, să ajute săracii. Nu era o domniță sclifosită.

Totuși, i se făcu tot mai cald în vreme ce el își scoase vesta și desfăcu câțiva nasturi de la cămașă, până când prin deschizătura în formă de V îi văzu o mică parte din piept. Urmară manșetele. Începu

să-și suflece mânecile în vreme ce se uita la ea, fără a o slăbi din ochi. Ea avea ciudata impresie că el intenționa să se năpustească asupra ei și s-o devoreze cu sărutările lui fierbinți, revărsându-le asupra fiecărei părți a trupului ei.

Se opri doar când șoldurile îi ajunseră lângă genunchii ei.

– O să-ți scot agrafele din păr.

– O să se reverse pe umeri.

Un colț al gurii i se ridică pentru a forma acel zâmbet senzual ce aproape că-i opri inima în loc.

– Asta-i efectul dorit. O să-l folosesc pentru a acoperi masca.

– Pot și eu să-mi scot agrafele. Își ridică mâinile, și ale lui se încleștară peste ale ei, împiedicându-le să ajungă la destinație.

– O s-o fac eu.

Tonul lui era categoric, nelăsând loc de compromis.

Dar gândul că el urma să o ajute într-un mod atât de intim... Ce naiba era cu ea? La început, venise aici așteptându-se să găsească un bărbat cu care să se implice în ceva cu mult mai intim. Era ridicol să fie atât de temătoare acum.

– Da, în regulă.

Era nevoie de cuvinte, ca măcar să pretindă că avea ceva de spus în această privință.

Când el îi eliberă mâinile, ea le lăsă să cadă în poală, când de fapt ar fi preferat să le ducă la pieptul lui. Câtă vreme el era ocupat să-i caute agrafele, degetele lui abia atingându-i părul, ea își coborî privirea spre pieptul lui. Nu cunoștea nici un bărbat așa bronzat ca el. Fără îndoială că nu purtase nici măcar cămașă să-l apere de soare pe când cutreiera prin Africa, prin Orientul Îndepărtat sau pe oriunde se mai aventurase. Era tentată să-i sărute acea porțiune de piele, să-i simtă căldura și moliciunea buzelor, dar, înainte de a-și aduna curajul, auzi sunetul metalic al agrafelor care căzeau pe podea.

Îl luă de încheietura mâinii și fu străfulgerată de privirea lui.

– Dă-mi-le, în loc să le arunci pe jos; altfel va trebui să le căutăm ca să mi le pot pune în păr când vom fi gata.

– O să găsim o panglică să-l țină strâns. Presupun că nu mai mergi la vreo petrecere după ce pleci de aici.

– La orele acestea mici? Ceva respectabil? Puțin probabil.

– Atunci, nu văd care e problema. Cu excepția măștii. Șnururile ei mă încurcă.

– Nu mi-o scot.

– Atunci, ține-o în loc.

Ea își puse mâinile pe mască, desfăcându-și degetele, așa încât să nu-l piardă din ochi. Cu blândețe, el trase de fundă. Panglicile căzură în față, și masca alunecă puțin. Dacă n-ar fi prevenit-o, ar fi fost dată în vileag. Ceva ascuțit și dulce se născu în ea. Nu avea de gând să ia ceea ce ea nu era încă pregătită să-i dea. El își reluă munca cu agrafele ei. *Clic, clic, clic.* Ea simțea cum coafura i se desface, apoi cum greutatea părului i se revarsă peste umeri.

– Sublim, murmură el chiar înainte de a trage de panglicile măștii și de a le lega din nou.

Lăsând mâinile în jos, ea se uită la el prin micile fante ale măștii de care i se prindeau mereu genele. Poate că ar trebui să renunțe la chestia asta blestemată, dar ochii lui oglindeau atâta admirație, că, pentru o clipă nu-și putu găsi cuvintele, nu putu face nimic. Cu două degete, frecă câteva șuvițe între ele ca și cum n-ar mai fi atins niciodată părul unei femei.

– Ai fi putut descoperi cine sunt, spuse ea încet.

Atenția lui se îndreptă de la păr la ochii ei.

– Vrei să rămâi anonimă. Pot să respect această dorință. Dumnezeu știe că au existat momente în viața mea când am tânjit după așa ceva.

– Când?

– Când eram mai tânăr. N-am fost întotdeauna cel mai deștept dintre elevi. Când nu puteam găsi răspunsul corect, mi-aș fi dorit ca nimeni să nu știe cine eram. Pariez că ai fost o elevă strălucită.

– De ce crezi asta?

– Ai niște ochi inteligenți, expresivi. Întotdeauna ești atentă, observi, străduindu-te să apreciezi încotro ne îndreptăm, înainte să ajungem acolo.

– Ai dedus toate astea în scurtul timp petrecut împreună?

– Sunt un bun observator, Lady V. Iată de ce sunt atât de talentat la ceea ce fac. Privirea arzătoare din ochii lui îi dădea de înțeles că se referea la mult mai mult decât la fotografiere. Includea săruturi, atingeri și contacte mult mai intime. Înainte de final, sper că vei avea ocazia să-mi cunoști toate talentele.

– Nu ești genul îngrozitor de arogant, nu-i așa? În fiecare dată când am venit aici, te-am găsit de unul singur. Nici o femeie nu-ți dădea târcoale.

– Pentru că majoritatea știu că eu fac alegerea. Și o aleg pe fiecare doamnă doar o dată.

– Totuși pe mine m-ai ales de două ori.

– Se pare că, în ceea ce te privește, fac foarte multe excepții. Totodată, încă nu mi-am atins scopul și nici tu pe al tău. Așa că poate este doar o continuare a primei noastre întâlniri. Acum, întinde-te pe spate!

N-avea sens să vrea să vorbească mai mult cu el, să-l cunoască mai bine. Dar Grace, la naiba cu ea, avea dreptate. Cum ar putea să se culce cu un bărbat care era mai mult străin decât prieten? În vreme ce ea venise aici doar să-i pozeze, acum se gândea cum să-i pozeze și el ei, în vreme ce ea avea să...

– Te-ai răzgândit, Lady V.? întrebă el.

– Nu, eu... eram doar ușor agitată, dar mi-a trecut.

Se lăsă pe spate, își ridică privirea...

Se săltă brusc.

– Oh, Dumnezeule mare, acolo e o oglindă!

El râse, un hohot adânc, plin, care o făcu să zâmbească, încântată că avea puterea să nască acea reacție, chiar dacă el râdea pe seama ei.

– Bănuiesc că ar fi trebuit să te previn despre asta, spuse el.

– *De ce* e acolo?

– Unora le place să se privească în timp ce se... *împerechează*.

– Ah. Inițial, plănuise să facă dragoste cu ochii bine închiși, dar, dacă ar proceda așa, n-ar vedea frumusețea corpului lui. Totuși, nu voia să vadă efectiv actul împerecherii. Se gândi la ce știa despre asta.

– Doamnele, vrei să spui. Doamnelor le place să vadă.

– Și bărbaților în egală măsură.

– Se pare că ar fi destul de dificil, de vreme ce ești deasupra.

– Nu sunt întotdeauna deasupra.

– Nu ești?

– Nu. Câteodată sunt întins pe spate. Pe o parte. Sunt renumit pentru faptul că stau în picioare. Se prinse cu mâna lui mare de stâlpul patului. Câteodată îngenunchez. Sunt tot felul de poziții.

– Le știi pe toate?

– Mă îndoiesc. Dar știu multe. Pot să ți le împărtășesc și ție când vei fi pregătită.

Nu știa dacă avea să fie vreodată pregătită pentru toate astea, dar era intrigată de posibilități. Își imaginase că aveau să fie împreună doar o dată, dar acum se gândea că nu părea să se sature niciodată de săruturile lui, așa că poate existau la el și alte lucruri de care nu s-ar sătura vreodată.

Brusc, fără să-și dea seama că el se mișcase, se trezi în brațele lui.

– Ce faci?

– O să te pun acolo unde te vreau, înainte să-ți pierzi curajul. De obicei, subiectele mele nu vorbesc atât de mult. E mai bine să continuăm cu asta. O să te ating, dar poți să mă oprești dacă ceea ce-ți fac te incomodează.

Pe când ocolea colțul patului, ea se simți delicată, cum nu se simțise niciodată în toată viața. Moștenind trăsăturile tatălui ei, se considerase mereu lipsită de feminitate, aproape băiețoasă. Nu ajuta că îi plăcuse să se suie în copaci și că-i imitase pe frații ei.

El o așeză cu blândețe pe mijlocul saltelei, de parcă ar fi fost din sticlă. Cu mâinile pe umărul și pe șoldul ei, o învârti ușor.

– Pe burtă, dar nu de tot. Întinde-ți brațul stâng în sus! Poți să-ți pui capul pe el. Mâna dreaptă aici, lângă coaste, să te poți sprijini pe ea.

Ea făcu întocmai. Apoi, așa cum promisese, începu să-i aranjeze părul peste față, peste masca pe care ea ajunsese s-o urască. Dacă și-o scotea? Dacă el își dădea seama cine era? Avea să mai vrea să se culce cu ea sau urma să fie alungat de perspectiva de a fi cu o femeie pe care n-o iubise niciodată vreun bărbat? Destul de surprinzător, dorea cu disperare ca el să fie cel care îi va lua virginitatea. În picioare, în genunchi, pe o parte, lângă ea, peste ea. Voia să fie prima lui virgină. Voia ca el să fie primul ei iubit. Chiar și numai pentru o noapte, îl voia.

Prin perdeaua de păr, văzu cum el se duse înapoi la picioarele patului. O apucă de picioare și, total ilogic, ea le simți și pe acestea delicate.

– Piciorul stâng întins, dreptul ușor îndoit de la genunchi. Ținând-o de glezne, el îi dirijă piciorul. Așa. Perfect!

Un cuvânt ce nu îi fusese asociat până atunci. Îi plăcea.

– Acum, o să trag mătasea în sus, pentru că vreau ca în prim-plan să fie picioarele tale. Cea mai mare parte a ta va fi în umbră. Mă voi opri dacă îmi spui că te simți incomod. Dar sper că ești suficient de îndrăzneață pentru a mă lăsa să termin ce-am început. Va fi plăcut pentru amândoi.

Asta era o provocare, fără îndoială.

Ridică mătasea, iar mâinile lui rămăseseră în jurul picioarelor și le mișca ușor peste pulpe, peste genunchi...

O lăsă puțin, doar cât să ridice materialul prins sub picioare. Apoi își continuă periplul în sus spre coapse, încet, încet, dându-i timp să protesteze. Doar că ea nu avea de gând. Era fata tatălui ei, un bărbat etichetat drept hoț în tinerețe, care o învățase să nu dea înapoi niciodată.

Mâinile lui Ashebury ajunseră să stea chiar sub rotunjimea posteriorului ei.

– Bravo, murmură el, cu admirație în glas. Curajoasă fată!

Bucuria care o cuprindea la gândul că-l mulțumea era mai curând derutantă. Să-l facă fericit era fericirea ei.

Aranjă țesătura, ridicând-o mai sus pe o parte.

– Știi că ai un mic semn din naștere pe șold? Depuse un sărut respectuos acolo, ce îi arse carnea, îi marcă sufletul.

– Să nu miști un mușchi, îi ceru el.

Apoi plecă, și ea aproape că izbucni în plâns văzând că el se îndepărta.

Ashe avea o erecție ca de piatră. Trupul lui nu reacționa de obicei când aranja o femeie pentru pozat, pentru că era atât de concentrat asupra sarcinii sale, încât toată atenția era direcționată asupra găsirii celei mai bune poziții pentru a revela frumusețea trupului uman. Dar cu ea era altceva. Totul cu ea era diferit. Nu voise să se oprească la șoldul ei. Când descoperise micul semn din naștere, voise să continue cu explorarea, voise să descopere toate secretele ascunse ale corpului ei.

De abia putând să meargă, se plasă în spatele aparatului, se uită prin lentile. Splendoare, perfecțiune. Și asta era neobișnuit. În mod normal, trebuia să reașeze o femeie puțin, ici și colo. Dar avusese la dispoziție două zile pentru a visa la ea, pentru a se gândi pe îndelete la ceea ce ar face cu picioarele ei dacă ar avea vreodată șansa de a o fotografia. Tot ce avea de făcut acum era să potrivească lumina.

Aranjând fotolii și măsuțe, mișcă lămpile mai în față, le mări luminozitatea și zâmbi, devenind stăpânul umbrelor. Mergeau unde voia el.

Fusese de multe ori la un pas de a-și verifica teoria în ceea ce privea identitatea ei, aproape că o numise domnișoara Dodger. Dar nu voia să o facă să se simtă stânjenită, nu voia să rateze ocazia asta. Nu voia s-o piardă.

Avea de gând să se culce cu ea. Poate că nu în seara asta, dar foarte curând. Nu știa când devenise atât de sigur de asta, dar n-avea de gând să lase vreun alt bărbat s-o aibă. Nu aici, nicăieri altundeva, nu pentru prima dată. Cu îndrăzneala ei, cu dorința ei de a urmări neclintit ce voia, merita mai mult decât un bărbat care o voia doar ca să-și potolească dorința. Deși Ashe trebuia să recunoască faptul că o dorință mai mare decât simțise vreodată era un factor motivant pentru el. Voia ceea ce n-avea dreptul să aibă.

Ea era o contradicție. O femeie suficient de îndrăzneață încât să vină aici pentru a se culca cu cineva, dar destul de rezervată pentru a insista asupra ascunderii identității, ca însuși amantul ei să nu știe cine era. Pentru că n-avea încredere că el nu avea să îi facă rău? O rănise cineva? Altul decât netotul care sperase ca urmașii lui să nu semene cu ea? Dacă ea îi dezvăluia numele acestuia, ar putea să se asigure că bărbatul n-avea să aibă niciodată copii. Nu era înclinat spre violență, cu excepția momentelor când supraviețuirea era în joc, dar ea îl făcuse să se comporte așa cum nu-i stătea în caracter.

Totuși, avea suficientă încredere în el să fie împreună, să-l lase s-o atingă. Exista un alt motiv pentru reticența ei de a-și scoate masca. Era un mister pe care i-ar plăcea să-l dezlege. Încet, cu timpul, cu momente plăcute și sărutări pasionale. Se simțea foc dincolo de reținerea ei. El avea puterea de a dezlănțui focul.

Putea sta aici toată noaptea doar s-o privească întinsă acolo. Își dori să-i poată prinde toate nuanțele. Paloarea pielii, castaniul intens al părului. Felul în care umbrele o mângâiau așa cum el ar fi dorit s-o facă. Felul în care lumina o dezvăluia așa cum merita să fie văzută.

Dar numai de către el. Nu voia ca altcineva s-o vadă așa cum i se oferise lui șansa. Nu avea a împărtăși niciodată cu vreun om contururile fine ale picioarelor ei, curba spatelui, înclinarea șoldului, semnul din naștere. Nimeni nu avea să o cunoască vreodată așa cum o făcea el în această clipă.

Se îndepărtă de lângă aparat.

– Poți să te relaxezi. E gata.

Ea se ridică într-un cot, și el nu se putu abține să nu se gândească la faptul că asta era ocazia pentru o altă fotografie deosebită – numai dacă și-ar scoate masca.

– N-am auzit nimic.

– E ultimul model. Tăcut ca o șoaptă, minți el. Nu i-ar înțelege motivele pentru care n-o fotografia. Nu era sigur că le înțelegea nici măcar el însuși.

Ea dădu să se ridice și mai mult.

– Stai așa, îi ceru el.

Ea îngheță, și nici măcar detestabila mască din mătase și pene nu-i putu ascunde uimirea din ochi.

– N-am terminat cu tine încă, spuse el.

Minerva se strădui să rămână calmă atunci când unul din genunchii lui aterizâ între pulpele ei. Apoi și celălalt. Mâinile lui se așezară de-o parte și de alta a corpului ei; sprijinindu-se pe ele, aproape că n-o atingea pe când se strecura spre ea, până când ajunse cu fața exact deasupra feței ei. Asta era tot ce putea ea vedea. Maxilarul cu o umbră de barbă, intensitatea privirii, linia aspră a buzelor foarte ușor deschise. Nu-și putea vedea reflexia în oglinda de deasupra, nu putea vedea deloc oglinda. Îl putea vedea doar pe el.

Doar pe el, care o făcea să simtă lucruri pe care credea că nu le-ar putea simți. Doar pe el care o putea face să se simtă apreciată, în vreme ce îi dezvăluia ce ar fi putut avea dacă ar fi fost genul de femeie de care un bărbat s-ar putea îndrăgosti. Să știe cum ar fi fost dacă... să cunoască doar învelișul fără conținut... era mai bine decât să nu fi știut niciodată, mai bine decât nimic.

El își coborî gura peste a ei, stând suspendat, așa încât tot ce simțea ea era o ușoară atingere a pieptului lui de sânii ei. Sfârcurile se umflară dureros, se împinseră în țesătură. Voia să-l tragă peste ea. În schimb, își îngropă degetele în părul lui des și negru pe când îi cădea pradă. Capitularea era o victorie mult prea dulce.

Să fie dorită astfel era mai amețitor decât orice și-ar fi putut imagina. Toate reținerile ei în ceea ce privea venirea aici se risipiră. Nu mai era un străin. Știa că mirosea a santal. Îi cunoștea asprimea maxilarului nebărbierit frecându-se de bărbia ei în orele de dinainte de miezul nopții. Cunoștea sunetul adânc al hohotului său de râs,

felul în care îi putea face pielea să se înfioare doar când își ațintea privirea asupra ei de la câțiva pași distanță. Știa că aprecia frumusețea și că voia s-o imortalizeze. Când era cu el, știa cum era să se bucure de întreaga atenție a unui bărbat.

Își ridică gura de pe a ei.

– Scoate masca!

Cererea fu rostită într-o șoaptă tainică și plină de promisiuni. Dar ea nu putea să rupă vraja.

– Nu.

El o sărută sub bărbie. Cum de putea să fie atât de sensibilă pielea acolo?

– În cazul ăsta, n-o să-ți iau fecioria, dar o să-ți dăruiesc plăcere, drept mulțumire că mi-ai pozat.

Depuse sărutări pe gât, apoi în jos, peste claviculă, apoi pe lângă mătasea ce acoperea sânii tari. Aruncându-i o privire senzuală pe sub pleoapele grele, ce o făcu să-și strângă degetele de la picioare, zâmbi ca și cum înțelegea pe deplin cât de ușor ar putea să-i dezlege misterul. Peste mătase, îi luă sfârcul întărit în gură, născându-i valuri de senzații de pură desfătare. Apoi prinse în dinți micul vârf și, cu cea mai blândă mușcătură, o făcu să-și ridice șoldurile de pe pat spre el, căutând ridicătura tare ce i se vedea prin pantaloni.

– Nu încă, insistă el. Nu încă!

Încet, provocator, alunecă în josul corpului ei, doar apăsând-o suficient pentru a o înnebuni, pentru a o avertiza că avea nevoie de mai mult, că descătușarea depindea de ceva mai mult de atât. În cele din urmă, stând la picioarele patului, o apucă de șolduri și o trase la marginea saltelei. Se lăsă în jos.

– Acum o să înveți ce se întâmplă când sunt în genunchi.

Cu privirea într-a ei, îi puse picioarele pe umerii lui, îi ridică veșmântul de mătase până când îi dezgoli ceea ce ea ținuse întotdeauna acoperit. Nici nu se gândi să obiecteze. Când un bărbat se uita la o femeie ca și cum ar fi fost luna și stelele de pe cer, cum ar putea aceasta să protesteze? Când ochii unui bărbat promiteau plăcere dincolo de cele mai sălbatice visuri ale ei...

Întorcându-și capul, depuse o sărutare ușoară ca un fulg pe interiorul unei coapse, chiar deasupra genunchiului. Era atât de minunat, de desfrânat. Își îndreptă atenția spre cealaltă coapsă, doar că puțin mai sus. De data asta, limba lui lăsă un mic cerc de salivă

pe piele. O incredibilă senzație de uimire o străbătu, din sânii întăriți până în degetele strânse ale picioarelor. El se mișca înainte și înapoi ca și cum ar urca o scară, luând-o cu el în paradis. Când ajunse sus, la încheietură, o fixă cu privirea lui arzătoare. Stătu așa preț de câteva secunde.

Apoi își coborî gura pe esența feminității ei. Ah, sfinte Dumnezeule! Uitându-se în sus la reflexia în oglindă, se văzu întinsă în fața lui ca o pradă, capul lui brunet cuibărit între coapsele ei, degetele lui apăsând-o pe șolduri pe când lua și dădea și o făcu să se simtă cotropită de cea mai minunată și mai intensă senzație. Totul era atât de depravat, de magnific.

Își răsuci limba mușcând-o cu dinții de mugure așa cum făcuse cu sfârcul. Căldura lui o ardea și o fermeca în egală măsură. El sugea, mușca, lingea și o apăsa atunci când avea nevoie, acolo unde avea nevoie. Ca și cum era una cu ea, ca și cum putea să simtă ce simțea ea. Dar asta era imposibil. Nu știa dacă cineva putea supraviețui după ce simțea așa ceva.

Plăcerea îi cuprinse corpul atât de tare, încât crezu că avea să se sfărâme. Și apoi se sfărâmă. Se împrăștie în fărâme de plăcere atât de intense, atât de sublime, încât se gândi că asta trebuia să fie moartea. Strigătele ei răsunară în jur, spatele i se arcui, corpul i se cutremură. Respirând greu, abia dacă îl văzu cum se așează pe pat și o ia în brațe, întorcând-o spre pieptul lui, ținând-o strâns în vreme ce își revenea încet.

– Dacă vom continua așa, spuse el după o vreme, va trebui să renunți la pene. Mă gâdilă la nas.

Râzând ușor, ea se ridică și îl văzu tolănit pe pat ca o uriașă și leneșă felină. Întinzându-se, își înfășură șuvițe din părul ei mătăsos în jurul degetelor, le studie. Oare nuanța de păr o dădea de gol? Nu era neobișnuită. Era doar păr.

– Vreau să-mi pozezi din nou.

– Acum?

Lăsându-i părul, se dădu jos din pat.

– Nu, în altă noapte.

Încheindu-se la cămașă, pe când se îndepărta, se duse spre canapea. Acolo își puse vesta, își închise nasturii. Își legă lavaliera în jurul gâtului și începu să îi facă un nod complicat.

Alunecând din pat, ea se duse spre el. Îi dădu mâinile la o parte.

– O să-l fac eu.

– O femeie neatinsă, pricepută să lege lavaliera unui bărbat?

– Nu sunt sigură dacă mai intru în categoria celor neatinse, spuse ea, descoperind că îi era greu să se concentreze când el era aproape și mirosul lui o copleșea. Dar am un frate pe care mereu trebuie să-l ajut.

– Câți frați ai?

Fără a se gândi la urmări, îi vorbise unui bărbat cu care se simțea incredibil de confortabil. Acest gând era primejdios. Trebuia să fie atentă să nu-i ofere prea multe indicii referitoare la identitatea ei. Reputația ei și cea a familiei ei ar putea fi compromise.

– Doar unul demn de a fi menționat acum.

Punându-i mâna pe obraz, îi ridică fața.

– Îmi vei încredința trupul tău, dar nu și identitatea.

– Am îndrăznit să vin aici pentru că am crezut că ar putea rămâne secretă.

– Nimic în lumea asta nu rămâne secret o veșnicie.

Pieptul i se strânse la gândul că familia ei ar fi atât de dezamăgită dacă ar afla vreodată că venise aici. Cât de umilită ar fi de recunoașterea publică a deznădejdii ei. Era sora vitregă a unui duce. Pentru nimic în lume nu avea să-l facă de rușine.

– Identitatea mea trebuie să rămână, afirmă ea cu hotărâre, atingând cu degetele nodul de la gâtul lui, insistând.

– Te vreau... cu disperare. Dar vreau să te văd toată. Întorcându-se, își înșfăcă redingota, se îmbrăcă cu ea. Mâine-seară mă vei găsi aici dacă ai vreun interes să duci mai departe lucrurile. Dar trebuie să-ți scoți masca.

– Eu nu...

El o apăsă pe buze cu degetul.

– Nu-mi da un răspuns acum. Gândește-te peste noapte! Apoi, mâine-seară, la miezul nopții, în prezența sau în absența ta, îmi voi avea răspunsul.

Avea tot restul nopții pentru a se gândi la asta, pentru a visa la asta.

– Ei bine, atunci o să vedem.

– Așa să fie! O să-mi pun vizitiul să te ducă acasă.

El știa că nu avea să fie dusă acasă la ea, dar ea nu putea să-i destăinuie că era supărată pe el fiindcă Minerva era cea pe care el pretinsese că o văzuse la Dragons în seara aceea, și nu Lady V. Doamne,

Dumnezeule, urma să fie o provocare să facă o distincție între ele. Dar, după seara asta, se gândi că merita.

Ashe rămase pe stradă și se uită cum trăsura o ducea spre Twin Dragons. Se gândi să ia o birjă și să ajungă acolo imediat după ea. Data trecută fusese îmbrăcată în verde. Avea să descopere rochia și femeia înăuntru. Dacă era domnișoara Dodger, își afla răspunsul. Dacă nu era ea, avea să afle cine anume era. În ambele cazuri, și-ar putea prelungi timpul petrecut împreună. Îl intriga. Voia ca ea să revină aici, pentru a termina ce începuseră.

Oare l-ar urî dacă ar descoperi adevărul despre ea? Era o posibilitate. Așadar, rămase locului, neclintit.

Capitolul 10

A doua zi, dimineața târziu, Ashe stătea la masa de mic dejun citind *Times*, când intră Edward, arătând dezastruos, deși era îmbrăcat cum se cuvenea. Avea ochii înfundați în orbite și era cenușiu la față.

– Am nevoie de cafea neagră, mormăi el pe când se prăbușea într-un fotoliu.

Un lacheu se apropie cu o cafetieră de argint în mână și umplu ceașca din fața lui Edward.

– Adu-mi niște pâine prăjită, porunci Edward înainte de a se uita la Ashe. Doar atât pot mânca în dimineața asta.

– Ai băut prea mult azi-noapte? întrebă Ashe.

Edward duse ceașca la gură, inhală mireasma intensă, sorbi.

– Printre altele. Deci cine era lebăda albă?

Ashe deveni atent.

– Poftim?

– Am ajuns la Nightingale chiar atunci când aproape trăgeai după tine o doamnă pe scări. Mătase albă, mască albă. Păreai foarte posesiv cu ea. Sau erai doar obsedat?

La dracu'! În graba de a fi cu ea, aproape că uitase că alți bărbați priveau, alți bărbați care poate voiau să aibă o șansă cu ea. N-ar forța-o, dar ar încerca s-o ispitească.

– Crezi sau nu, habar n-am cine e.

Bănuia, dar nu putea afirma sigur. Și, în ambele cazuri, ea voia ca nimeni să nu știe, și el avea de gând să-i respecte dorința.

– Asta nu-ți stă în caracter. De obicei, poți să le convingi, cu șarmul tău, să-și dea jos masca.

Când erau mai tineri, se lăudau adesea cu femeile cucerite, dar acum Ashe n-avea nevoie s-o facă. Își avea propriile secrete când venea vorba despre Nightingale.

– Doamna nu este prima care să nu dorească a-și dezvălui identitatea.

– Nu-i prea corect din partea lor totuși când adoptă poziția asta. Vreau să știu cu a cui nevastă mă culc.

– După cum prea bine știi, și am mai discutat chestiunea asta, nu toate femeile de acolo sunt măritate.

Edward își ridică privirea, cu un evident interes.

– Lebăda ta nu e?

– Nu știu.

– Văduvă sau fată bătrână?

– Repet, nu știu.

– Sălbatică la pat sau doar stă întinsă acolo?

Sălbatică. Dezlănțuită. Cât își mai dorise să se afunde în ea când fusese prinsă în chinurile extazului, imaginându-și cum mușchii ei s-ar undui în jurul lui, storcându-l de puteri.

– Nu-i treaba ta.

– Măi, măi, ce protector ești! Pare ciudat să-ți pese, dacă nu știi cine este.

– Femeile se duc acolo așteptându-se ca bărbații să-și țină gura. Eu doar respect o regulă nescrisă.

– E aventuroasă?

– Nu discut despre ea când suntem împreună.

– Poate că ai dat greș. Poate nu ți s-a sculat.

Îi trebuise mai bine de o jumătate de oră să se calmeze după ce ea plecase.

– De ce ești interesat?

– Mă întrebam dacă s-o mai urmăresc, poate să încerc s-o iau și eu la o partidă.

Ashe simți cum ziarul i se mototolește în mâini.

– Dacă te apropii de ea la mai puțin de un metru, te fac una cu pământul.

Edward ridică dintr-o sprânceană.

– Pare într-adevăr specială. Nu-mi aduc aminte să fi fost vreodată atât de posesiv.

Nu mai fusese așa niciodată. Nu știa de ce era acum. Poate pentru că încă n-o cunoscuse pe deplin, încă n-o călărise, nu fusese încă învăluit de căldura ei feminină. Scuturându-și ziarul, Ashe încercă să abată discuția de la Lady V.

– Renunț să stau cu chirie aici.

– Ce? Stai așa! Din ce motiv?

– E ridicol să cheltuiesc bani pe casa asta când reședința părinților mei stă nefolosită. Era ultimul loc unde-i văzuse pe părinții lui. Mersese acolo doar o dată de când devenise major. Pereții încă răsunau de țipetele lui. Dar nu-și mai putea permite să abuzeze și să cheltuiască excesiv. O să mă mut în următoarele câteva zile. Dacă vrei să preiei tu contractul de închiriere, ești bine-venit să cumperi orice din mobila pe care o am aici. Nu-și folosise înțelept fondurile atunci când hotărâse să mobileze o a doua locuință, dar avusese speranțe mari că investițiile lui aveau să tripleze sumele inițiale.

– Fratele meu îmi pune la dispoziție o rentă generoasă, dar nu chiar *atât* de generoasă. Și diabolica lui soție îl bate la cap să strângă băierile pungii. Totuși, aș putea să mă bag la o închiriere. Se uită primprejur. E un loc destul de frumușel. Aș putea să aranjez să cumpăr mobila în timp?

Ashe își îndreptă atenția spre articolul pe care-l citea.

– De ce nu te decizi ce mobilier ai vrea cu adevărat, și o să vând restul?

– Totul e în regulă?

– Cum nu se poate mai bine.

– Ashe!

El își lăsă ziarul jos ca să vadă cum Edward se uita la el cu o privire serioasă. Cu toate aventurile, ciorovăielile bine intenționate și vremurile grozave petrecute împreună, fuseseră ca o familie din clipa în care fuseseră lăsați la moșia marchizului de Marsden. Chiar dacă era extrem de dificil și înfiorător să admită, se străduí să răspundă:

– Se prea poate s-o fi încurcat cu banii.

– Vorbește cu Grey sau chiar și cu Locke. Au o grămadă de bani. Sunt sigur că o să găsească ei cum să te ajute.

– N-am de gând să iau bani de la ei.

– Un împrumut. Îl poți înapoia când îți convine.

– Nimic nu strică o prietenie mai mult decât să împrumuți bani. În plus, am intrat în asta fără vreun ajutor din partea lor. Pot să ies și singur.

– Cum ai de gând să faci asta?

– O să mă însor.

Minerva ajunse la Grace acasă imediat după micul dejun. După ce-l salută pe fratele ei vitreg, o rugă pe Grace să meargă cu ea în grădină la o plimbare. Lovingdon doar îi zâmbi.

– Voi, doamnele, și secretele voastre.

Apoi își îndreptă atenția spre hârtiile care se adunaseră pe biroul lui.

Așteptând până când se apropiară de trandafiri, Minerva se confesă pe o voce joasă:

– Se prea poate să fi făcut ceva nebunesc.

– Ah, Doamne, Dumnezeule! Luând-o de braț, Grace o trase în spatele unui spalier și o studie de parcă orice ar fi făcut îi stătea scris pe frunte. Spune-mi!

Minerva trase adânc aer în piept.

– L-am lăsat pe Ashebury să-mi fotografieze gleznele descoperite.

– Ți-ai dezvelit gleznele pentru el? întrebă Grace, cu îndoială în glas, de parcă n-ar fi auzit bine.

Minerva încuviință din cap.

– Și poate și pulpele.

Grace făcu ochii mari.

– Nu ești sigură?

– Firește că sunt sigură. Așadar, da, cu siguranță pulpele. Se strâmbă. Coapsele. Chiar și o parte din fund.

– Minerva, ai înnebunit? șopti cu asprime Grace. I-ai permis să fotografieze chestiile astea? Cum de s-a ajuns la așa ceva?

– M-am dus din nou aseară la Nightingale.

Grace îi aruncă o privire tăioasă.

– Deci el era, în acea primă noapte.

Minerva oftă.

– El era. Și îi place... Scutură din cap. Nu trebuie să vorbesc despre ce se întâmplă acolo.

– Știi doar că secretele tale sunt în siguranță cu mine.

– Da, dar astea sunt ale lui.

Grace se uită înspre cer, înspre copaci, în încercarea de a se calma.

– Și pe astea o să le păstrez.

Poate că el n-avea s-o ierte niciodată dacă afla că spusese cuiva. Pe de altă parte, nu fusese prima pe care o luase în acea cameră, așa că știau și alte doamne. Avea încredere oarbă în Grace când venea vorba despre secretele ei.

– Îi place să facă fotografii ale doamnelor care merg cu el în dormitor.

Grace deschise gura. O închise iute. Se încruntă.

– Asta pare obscen și scandalos.

– Și eu am crezut așa în prima noapte. Atunci n-am acceptat, dar după ce i-am văzut fotografiile din Africa... nu am mai putut să îmi iau gândul de la ele. Nu erau la fel cu pozele pe care le-am făcut când eram copii și pur și simplu stăteam puțin locului. Aseară... Ah, Grace, a fost atât de atent, atât de respectuos. Am putut vedea în ochii lui, în concentrarea de pe față, că asta era atât de important pentru el. Și m-a asigurat că eram etalată estetic.

– Etalată estetic? Nu sunt sigură că e foarte reconfortant, la fel cum nu pricep cum cineva care e dezbrăcat poate fi etalat estetic.

– Era întuneric, așa întuneric încât m-am simțit... aproape acoperită. Dacă cineva ar vedea fotografia, n-ar ști că sunt eu.

– Ești sigură?

– Aveam mască. Deși am un mic semn din naștere. La vremea aceea nici nu m-am gândit, dar acum – cred că n-o va arăta nimănui.

– Cine știe de semnul ăsta?

– Mama, cu siguranță. Probabil și tata. Există o foarte mică șansă ca frații mei să știe, dar e puțin probabil. Știu că făceam baie împreună atunci când eram copii, dar ei n-ar fi băgat de seamă. Cu siguranță.

– Chiar și așa... Unde plănuiește să expună chestiile astea?

– Nu plănuiește. Sunt doar pentru el. Nu asta e grija mea.

Grace o luă de mâini și i le strânse să o liniștească.

– Atunci care este?

– Cred că bănuiește că aș putea fi Lady V.

Grace clipi și se încruntă.

– Cine e Lady V.?

Hohotul de râs al Minervei răsună în jur.

– Hmm, asta aș fi eu. A trebuit să-i spun un nume în acea primă noapte, așa că m-am gândit la Lady Virgina.

Grace zâmbi.

– Lady Virgina? Serios? Minerva, ești grozav de îndrăzneață!

– Nu chiar atât de îndrăzneață. Încă sunt virgină. Își împleti degetele, le strânse. S-a oferit să mă dezvirgineze în seara asta.

Zâmbetul lui Grace dispăru și în ochi i se oglindi preocuparea.

– Ai de gând s-o faci?

– El știe ce face. Cred că ar fi un amant desăvârșit. Dar nu-mi prea place să afle că sunt eu. E intrigat de misterul meu. Ar fi dezamăgit.

– Dar dacă bănuiește... Sincer, Minerva, nu poți crede că o să ții așa ceva secret. Masca ta e destul de mică.

– De fapt, e destul de mare, lasă foarte puțin la vedere.

– Dar o să vadă... Grace își privi degetele de la picioare, ridică privirea spre ochii ei. Totul.

– Nu se poate face dragoste pe întuneric?

– Păi, da, cred că da. Dar nu vrei să-l vezi? Își apăsă mâna pe gură. Ce vorbesc eu aici? Nu vreau să te încurajez. Îmi doresc să nu-ți fi dat niciodată adresa.

– Oricum, de unde o ai?

– De la fratele meu. Sunt destul de sigură că Rexton se întâlnește acolo cu amanta lui.

– N-aș putea să spun.

Grace făcu o grimasă de nemulțumire.

– Toate secretele astea. Nu cred că o să iasă ceva bun din asta.

– O să mă mai iubești dacă o să merg până la capăt cu asta?

– Firește, dar, dacă el bănuiește, de ce să nu-i confirmi identitatea ta și să vezi cum merg lucrurile?

– Nu mă aștept să înțelegi ce lovituri încasează stima de sine după șase ani în care le-am privit pe altele cum se îndrăgostesc sau încheie mariaje bune, ce nu sunt bazate numai pe zestrea lor. Vreau un bărbat care să se uite la mine la fel cum o privește tata pe mama, la fel cum Lovingdon se uită la tine. Ca și cum nimeni pe lume nu-i mai important, mai prețios. Fratele meu și-ar da viața pentru tine.

– Aproape că a făcut-o. Dar, în final, a trăit pentru mine, și asta-i cu mult mai bine, Minerva. Îți place de Ashebury?

– Foarte mult.

– Nu te-am considerat niciodată o mimoză pudică. Dacă-l vrei, pune mâna pe el. Zâmbi vesel. Așa m-am ales eu cu Lovingdon. Eu aș paria pe tine.

– Eu n-aș paria prea mult. Sorții îmi sunt potrivnici. El ar putea avea pe oricine. Dar cel puțin știu că-i plac picioarele mele.

Ashe stătea în capul scărilor uitându-se la ușa de mahon aflată la intrarea în reședința părinților săi. Era caraghios să se gândească așa la ea. Nimeni nu îi mai trecuse pragul de douăzeci de ani.

Cu un oftat, descuie ușa, lăsă jos zăvorul și împinse cu putere lemnul. Balamalele scârțâiră și gemură în timp ce prin deschizătura din ce în ce mai mare a ușii se văzu intrarea. Pășind dincolo de prag, Ashe închise ușa în urma lui, izolându-se de lume cu amintirile sale.

Fire de praf dansau în lumina blândă ce se furișa prin ferestrele cu menouri, de ambele părți ale ușii. Aerul era greu, mirosind a mucegai. Liniștea era densă – o casă abandonată, neiubită, nedorită.

Fusese mândria mamei, un simbol al bogăției și al poziției tatălui. Chiar și la opt ani, Ashe înțelesese ce exprima această clădire. Acum, fiecare mobilă era învelită în alb, conferindu-i o aparență fantomatică.

Pașii îi răsunau pe marmura neagră pe când se apropia de scări. Ca și cum avea nevoie de un sprijin, când se opri, se ținu de stâlpul scării și se uită la a șasea treaptă, cea pe care stătuse atunci când își văzuse pentru ultima oară părinții, cea de pe care țipase că îi ura și că spera să nu se mai întoarcă niciodată acasă.

Durerea amintirii îl înțepă în capul pieptului. Își imagină că încă putea să audă cuvintele pline de ură răsunând la intrare, lovindu-se de pereți și de tavanul pictat. Doar ele îi urmaseră pe părinții lui afară, înconjurându-i. În ochii albaștri ai mamei se putea vedea tristețea când se uitase înapoi peste umăr, înainte ca tatăl lui s-o conducă afară. Ce gândise mama despre el în acele momente? Probabil ceea ce gândea el însuși despre el acum.

„Moștenitor răsfățat, puști râzgâiat, copil detestabil."

Acestea fuseseră, cu siguranță, cuvintele dădacei lui, pe când îl trăgea înapoi spre camera copiilor.

Ar trebui să vândă casa, totul din ea. Doar că această atitudine echivala cu a se da bătut. Acum era bărbat, destul de puternic să înfrunte trecutul, să se descurce cu el, să meargă mai departe. Acest loc reprezenta o parte din moștenirea lui, din trecutul lui.

Ar trebui să fie recunoscător că tot ce refuzase să-și amintească se întâmplase aici și nu la reședința strămoșească. Deși părea ciudat acum să se gândească la ei fiind în Londra în noiembrie. Pufnetul lui batjocoritor tulbură liniștea. Ce mai conta după atâția ani?

Nu conta. Cu pasul mare și iute, ca și cum astfel ar putea scăpa de demonii amintirilor și ai regretelor, se duse înspre salon și fu întâmpinat de cearșafuri albe acoperite de un strat fin de praf. Aici, după-amiezile era adus în fața mamei sale, ca să-i poată povesti cum își petrecuse ziua. Ce făcuse în parc, la lecțiile de călărie sau ce avea de învățat. Încă putea auzi declarația profesorului că nu era un copil isteț, putea vedea dezamăgirea din ochii mamei sale. Dar era suficient de isteț să știe că cifrele nu se purtau frumos. Când încerca să explice cum îl păcăleau, ea își îndrepta atenția spre păsările ce zburau pe lângă fereastră. Așa că se învățase să-și țină gura, pentru a n-o mai dezamăgi, pentru a nu-i pierde iubirea.

Acum ar fi crunt dezamăgită de el, de nepriceperea lui de a supraveghea cum se cuvenea ceea ce îi fusese dat spre păstrare. La fel ar fi și tatăl lui. Când venea vorba despre fostul duce, își amintea cel mai bine rigiditatea lui, felul în care putea merge fără a-și mișca vreo parte a corpului, felul în care ridica dintr-o sprânceană dezaprobator. Ashe se temea întotdeauna când sprânceana se ducea în sus. De obicei, era urmată de cuvintele: „Găsește-mi o nuia".

Își amintea mușcătura ei pe spatele dezgolit și pe coapse. Totuși, cu toată răceala și rigiditatea părinților lui, se simțise pierdut când primise vestea morții lor. Țipase, plânsese și promisese să fie cuminte, numai să vină înapoi.

Dar cea mai bună comportare din lume nu putuse repara răul produs.

Oricât de mult se împotrivi, mintea îi zbură spre ultima dată când fusese în această cameră, priveghind sicriul părinților lui. Din ei rămăsese atât de puțin, încât fuseseră puși în același sicriu. Sau cel puțin așa i se spusese. Stătuse calm și tăcut în vreme ce rudele îndoliate le aduceau un ultim omagiu. Prea mic, prea amorțit să înțeleagă cu adevărat tot ce se întâmplase, toate consecințele, rămăsese orfan,

singur pe lume, fără familie. Cei care se recomandaseră drept rude îi erau necunoscuți. Nu îl mai văzuse pe nici unul după înmormântare. Nimeni nu venise să vadă dacă se îngrijea cineva de el. Nimeni nu-i trimisese vreo scrisoare, să vadă cum se descurca. Nimeni nu întrebase despre sănătatea, siguranța, bunăstarea lui. Nimănui nu-i păsase.

Gândurile posomorâte amenințau să-l mistuie. Ăsta era motivul pentru care nu locuise aici. Nu era un loc al amintirilor fericite. Da, ar trebui să-l vândă.

Dar știa că nu avea să o facă.

Era o zi minunată pentru o plimbare prin parc. Minerva era recunoscătoare că, atunci când Lord John Simpson, fratele ducelui de Kittingham, venise s-o viziteze, sugerase să meargă la plimbare. Era un fel mai plăcut de a petrece timpul decât să stea în salon, unde mintea îi era bombardată de îndoieli. Încă nu hotărâse ce să facă în legătură cu întâlnirea cu Ashebury din seara aceea. Dacă n-ar fi fost atrasă de el, n-ar fi avut nici o decizie de luat, dar, după seara trecută, aflase că voia să cunoască tot ce avea el de oferit. Deși el avea bănuieli în ce privește identitatea ei, nu știa cu certitudine. Ei îi plăcea acest mister.

– ... înțelegeți.

Se uită spre partenerul ei de plimbare care făcuse nouăsprezece ani. Era blond și înalt, cu favoriții ceva mai mult decât un puf de piersică.

– Îmi pare rău! Ce ai spus?

El îi aruncă un zâmbet indulgent.

– Eu și fratele meu nu ne-am împăcat niciodată prea bine. E egoist, răuvoitor. Mai degrabă josnic, dacă e să fiu sincer. O să-mi taie alocația când ajung la majorat, ceea ce îmi provoacă mari bătăi de cap.

– Înțeleg care ar fi necazul. Dar e destul de acceptabil pentru al doilea fiu să intre în rândul clerului.

El se strâmbă.

– Problema cu clerul e că trebuie să te interesezi mereu de necazurile oamenilor.

– Dar sunt sigură că oferă multe satisfacții să aduci alinare.

El scutură din cap.

– Nu e printre preferințele mele.

– Poate că ai putea să te alături unui regiment.

– Îngrozitor de multă muncă, marșuri, să primești ordine.

– E mai bine decât să fii silit să trăiești pe străzi.

El se opri și se uită la ea.

– Speram că-mi veți face onoarea de a vă mărita cu mine.

Ea își stăpâni un hohot de râs.

– Sunt cu mult mai în vârstă decât tine.

– Știu asta, dar v-ar da ocazia să nu mai fiți fată bătrână.

– N-am efectiv nici o problemă să fiu fată bătrână. La drept vorbind, îmi și place independența pe care mi-o oferă.

Ochii lui se luminară.

– Nu v-aș răpi asta. Ar fi o căsătorie pur formală. Fiind al doilea fiu, nu trebuie să asigur un moștenitor. Așa încât nu veți avea îndatoriri de soție.

– Nici acum n-am.

– Dar acum toată Londra știe că n-aveți. Când vom fi căsătoriți, va fi micul nostru secret.

Ofertele pe care le primea deveniseră din ce în ce mai ridicole. Trebuia să publice un anunț în ziarul *Times* în care să spună că nu era interesată să își găsească un soț.

– Dumneata câștigi zestrea mea. Eu nu câștig nimic.

– Nu veți fi fată bătrână. Veți fi *doamna mea*. Și veți avea protecția mea.

– Am și acum protecție.

– Tatăl dumneavoastră nu va trăi veșnic.

– În absența lui, am frați care se vor implica. În plus, am un croșeu de stânga puternic.

El clipi.

– V-ați angaja în bătăi cu pumnii dumneavoastră înșivă?

– Dacă e nevoie, da.

Cu un oftat, el ridică din umeri.

– Nu există nimic ce v-aș putea oferi astfel încât o căsătorie cu mine să pară atractivă?

– Dragoste.

El părea categoric învins.

– Iubesc o altă fată.

– Însoară-te cu ea!

– Zestrea ei e o bătaie de joc. Aveam de gând s-o folosesc pe a dumneavoastră pentru a-i oferi ei tot ce eu nu pot.

– Cred că ar trebui să ne oprim din discuție acum, înainte de a-ți face cunoștință cu pumnul meu stâng.

El îi aruncă un zâmbet pieziș.

– Am dat-o în bară.

Arăta atât de tânăr, și ea se simți deodată tare bătrână.

– Gândește-te la armată, milord! O să-ți dea tărie de caracter.

Răsucindu-se pe călcâie, purcese pe lungul drum spre casă.

Trecură câteva minute până când el o ajunse din urmă.

– N-o să spuneți nimănui despre oferta mea, nu-i așa?

– Absolut nimănui.

– Vă mulțumesc, domnișoară Dodger. Merseră în tăcere pentru un timp, înainte ca el să spună: Și dacă n-o să pot izbândi de unul singur?

– Am încredere în tine, milord. Nu va fi ușor, dar, dacă o iubești cu adevărat pe fata aceea, vei găsi o cale. Una care să nu implice zestrea altcuiva.

Pe când mergeau spre casă, ea se întrebă cum de viața ei ajunsese în acest punct. Seara trecută n-avusese nici o dezamăgire. Simțise doar bucurie și plăcere.

Mai voia încă o noapte cu Ashebury – în condițiile ei.

– Ați sunat, Excelență?

Stand lângă fereastra bibliotecii și sorbind din scotch, Ashe privea cum amurgul se insinua peste grădini. O să-i lipsească liniștea, dar n-avea să ducă lipsa amintirilor peste care dădea la fiecare colț. Timp de ore întregi, colindase pe holurile cunoscute ale tinereții lui, amintindu-și câteva ocazii ce meritau să fie păstrate în memorie. Cum îl stropea mama lui cu parfumul ei, gâdilându-l până când începea să râdă și o ruga să înceteze. Cum tatăl lui lega o ață în jurul primului dinte de lapte, prinzând un capăt de mânerul unei uși, apoi închizând-o brusc și scoțând astfel și dintele. Cum îl bătuse pe Ashe pe umăr. „Ce băiat cuminte! O să fii un bun duce."

Și cum Ashe nu-i mai spusese niciodată tatălui când i se mișcase un dinte. Nemaiavând o altă ocazie să-i spună.

– Ne mutăm la reședința Ashebury. Pune servitorii să se pregătească pentru sosirea noastră. Aș vrea să terminăm cu mutatul într-o săptămână.

– Prea bine, sir. Va trebui să angajăm personal suplimentar. Pentru că reședința Ashebury era de două ori cât casa asta.

– Pentru moment, va trebui să ne descurcăm cu ce avem.

– Cum doriți.

Nu era cum dorea el. Ca să spunem adevărul, avea să fie nevoit să mai concedieze din personal. Dar nu se putuse hotărî să-i dea afară când singura lor vină era că aveau un stăpân ce trecea printr-o criză financiară.

– Mai doriți altceva, Excelență?

– Nu, asta-i tot pentru moment, Wilson.

– Prea bine, sir.

Wilson plecă la fel de calm precum intrase.

Ashe își puse pumnul pe fereastră și își sprijini fruntea de el. Nu voia să retrăiască amintirile ce îl copleșiseră în acea zi, dar se simțea ca prins într-un butoi ce se rostogolea în josul dealului. Pentru prima dată în acea zi, zâmbi. La Havisham, odată se băgaseră pe rând într-un butoi și se rostogoliseră de colo-colo, așa că era familiarizat cu senzația. Se mândrea că fusese singurul care nu-și dăduse afară micul dejun.

Gândul la mândrie îl conduse la fotografiile lui, ce îi aduceau mare satisfacție. După acest gând, urmă o imagine a lui Lady V. stând culcată pe pat, cu picioarele dezvelite, așteptându-l să i le desfacă, să se cufunde între ele.

Avea nevoie de ea în seara asta. Spera cu disperare că urma să fie acolo.

Capitolul 11

Întârziase trei minute, o sută optzeci de secunde peste ultimul gong ce anunțase ora vrăjitoarelor, și deja găsise o înlocuitoare pentru ea. Cu inima protestând și cu o amară dezamăgire ce-și făcea loc în piept, stătea încremenită în ușa ce dădea în salonul clubului

Nightingale și îl privea pe Ashebury în timp ce dădea din cap și îi zâmbea unei femei care purta o mască de un intens purpuriu și o rochie elegantă de seară. Nici nu-i trecu prin minte să se întrebe de ce infama femeie nu era îmbrăcată în ținuta simplă a oricărei alte femei din încăpere.

În schimb, era mai preocupată să-și dea seama de ce crezuse că însemna ceva pentru el, de ce dăduse curs invitației lui, atrasă de plăcerea pe care i-o oferise, de excepția pe care el pretinsese că o făcea în ceea ce o privea pe ea. Minciuni ieșite din gura aceea senzuală înșelătoare ca a fiecărui bărbat care se obosise vreodată să-i acorde atenție. Ochii care nu se văd se uită. Ai ei. Ai lui Lady V.

Se dojeni cu asprime. Crezuse oare cu adevărat că o femeie care venea într-un astfel de loc avea să fie adorată și avea să obțină afecțiunea unui bărbat pentru mai mult decât timpul necesar pentru a se culca cu ea?

Apoi el se îndreptă spre ea zâmbind tot mai larg, și ei îi trecu prin minte că zâmbetul nu fusese nici o clipă adresat femeii în purpuriu. Că îi fusese adresat ei din secunda în care intrase pe ușă și o văzuse.

Întârziase trei minute. Nu trecu un minut, că el și ajunse lângă ea.

– Se pare că nu vrei o parteneră în seara asta, spuse ea, urând tonul vulgar, străduindu-se să nu își trădeze iritarea și dezamăgirea, scuturându-se de mâna mare și caldă cu care el o luase pe după umeri, oferindu-i atingerea pe care ea plănuise s-o accepte cu toată ființa ei.

Zâmbetul lui se stinse încet, și el își ațintì ochii în ochii ei, nelăsând-o să-și ferească privirea.

– Lady Eliza e patroana. Mă asigura că totul e așa cum am cerut.

– Ce ai cerut?

El își trecu mâna pe brațul ei, o luă de mână și îi ridică degetele la buze. Ea simțea căldura răsuflării lui, moliciunea buzelor.

– Vrei să stric surpriza pe care am plănuit-o pentru tine?

Tensiunea din piept se desfăcu pe dată, ca un trandafir ce înflorea la primele raze de lumină.

– Și dacă nu veneam?

– Aș fi fost un bărbat distrus.

Ea strâmbă din gură.

– Mă îndoiesc.

– Ei bine, poate că nu distrus, dar foarte dezamăgit. Să mergem sus?

Sosise clipa. În vreme ce nervii amenințau s-o ia razna, ea trase adânc aer în piept să se calmeze. Nu avea să dea înapoi, nu putea. Hotărâse să vină aici, să se întâlnească cu el în seara asta, pentru că voise să fie în brațele lui. El era cel după care tânjise, cel pe care îl dorea pentru a o conduce mai departe pe tărâmul plăcerii. Avea încredere în el. Ar fi putut să profite mai înainte, s-o preseze, să fie mânios când ea se răzgândise. Dar se arătase mereu răbdător, înțelegător, blând – chiar dacă-i spusese că îi plăcea stilul brutal și dur. Sărutul de lângă ușă fusese, fără îndoială, o mostră.

Atunci n-o înspăimântase; gândul la asta n-o înspăimânta nici acum. Voia să fie cu el. Pentru această seară, se delecta cu fantezia că el tânjea să fie cu ea.

Încuviință din cap. Ținând-o ușor, o întoarse spre scări, apoi o trase mai aproape de el pe când urcau. Când ajunseră sus, o însoți de-a lungul unui alt hol, la capătul căruia erau alte scări. O conduse în sus. Sus nu era decât o ușă.

Ea tremura de nerăbdare în vreme ce el descuie ușa și o deschise brusc. De data asta, după ce ea trecu pragul, nu fu surprinsă auzind cum ușa se trântește în spatele ei și se trezi lipită de ea, cu mâinile ridicate deasupra capului, gura lui devorând-o flămând și lacom pe a ei. De data asta ea îl primi fără ezitare, fără rezerve.

– Ai întârziat, mormăi el.

Ea râse.

– Doar trei minute.

Aproape că nu voise să vină. Urcase în trăsură, coborâse. Urcase din nou. Apoi îl pusese pe vizitiu s-o lase la câteva străzi distanță de club, îl trimisese acasă și îl rugase să nu-i spună nimic tatălui ei. Dar de ce ar face-o? Nu știa unde se ducea ea de fapt sau buclucul în care se băga.

– Fiecare dintre ele a fost o eternitate de agonie, scrâșni Ashebury.

Bucuria din ea spori atunci când el începu din nou s-o sărute. O voia, tânjea după ea, o dorea. O făcea să se simtă frumoasă și elegantă. O făcea să se simtă ca și cum conta pentru el.

– Scoate-ți masca, ceru el, cu gura fierbinte pe gâtul ei.

– Nu. Seara asta era pentru fantezie, pentru visurile unei fete obișnuite care nu cunoscuse niciodată focul pasiunii, care nu simțise niciodată cum era să fie dorită. Care crezuse că era destinată unei căsătorii lipsite de sentimente, până când hotărâse că mai degrabă își purta cu mândrie statutul de fată bătrână decât să se supună unui bărbat care n-o iubea.

Lăsându-se ușor pe spate, el o privi în ochi prin micile fante ale măștii, își încleștă mâinile pe gâtul ei și își plimbă degetul mare pe bărbia ei.

– După câte am împărtășit până acum, de ce nu te dezvălui în fața mea?

– Pentru că va schimba totul.

– Schimbarea ar putea fi în bine.

– Nu cred. Aș deveni conștientă de mine însămi, m-aș simți incomod. Probabil n-aș merge până la capăt. Dar vreau foarte mult să fiu cu tine. Își puse mâna pe obrazul lui. Am nevoie, totuși, de mister.

Punându-și mâna peste a ei, o țintui locului în vreme ce-și întoarse ușor capul și o sărută.

– Cum vei explica în noaptea nunții că nu mai ești neprihănită?

– N-o să mă mărit.

El o țintui cu privirea.

– Și dacă primești o cerere?

– N-am încredere în sinceritatea nici unui bărbat care afirmă că mă dorește. Nici unul n-a spus vreodată că mă iubește. Își duse mâna spre reverul lui și îl strânse. Să nu-mi zici aceste cuvinte în seara asta. N-am nevoie de ele. Între noi, vreau sinceritate.

– Spune femeia cu masca aurită.

– Faptul că nu dezvălui cine sunt nu e o dovadă a lipsei de sinceritate, nu atunci când asta e caracteristica locului acestuia. N-ai acceptat aceste condiții cu alte femei?

– Dar nici una nu m-a intrigat ca tine. Cu toate astea, dacă am de ales între a-ți accepta condițiile și a nu te avea... ți le voi accepta. Îi dădu drumul, apoi se îndepărtă. Acum, hai să savurăm ce ne-a pregătit Lady Eliza!

Ea se uită mai atent prin cameră, dându-și seama că era mai mare decât cealaltă. Baldachinul patului era din catifea groasă de culoare roșie, în contrast puternic cu cearșafurile de satin alb ce luceau în lumina lumânărilor ca un loc al decadenței. În mijloc ardea un foc

mocnit în șemineu. Lângă fereastră era o sticlă de vin. Ashebury turnă lichidul roșu în pahare.

Mergând într-acolo, ea spuse:

– Nu sunt sigură că pot mânca.

El se uită la ea.

– Dacă nu acum, mai târziu. Trebuie să-ți menții puterea. Avem toată noaptea înaintea noastră.

Ea fu cât pe ce să spună că trebuia să fie acasă înainte de a se trezi părinții ei, iar tatăl ei era matinal. Dar avea să vadă mai târziu cum putea să treacă peste această provocare. După ce luă cupa oferită de el, sorbi din vin și zâmbi.

– Foarte bun.

– Mă bucur că-ți place.

Ea se uită în jur.

– De ce camera asta?

– E folosită doar de elită, pentru ocazii speciale. Nu pare atât de bătătoare la ochi. E izolată, și m-am gândit că ar putea să te facă mai puțin timidă dacă ți-ar veni să țipi de plăcere.

După seara trecută, ea bănuia că el ar putea foarte ușor s-o facă să țipe. Mai sorbi o dată și își linse buzele, observând cum ochii lui se întunecară.

– Nu ți-ai pregătit aparatul de fotografiat.

– În seara asta nu sunt aici pentru fotografii.

– A ieșit cea pe care mi-ai făcut-o mie?

– E, fără îndoială, cea mai bună lucrare a mea.

– Speram s-o aduci și să mi-o arăți.

Încet, el scutură din cap.

– N-o voi arăta nimănui, nici măcar ție.

– Asta nu-i prea corect. Poate mă înveți cum să folosesc aparatul de fotografiat și o să-ți fac și eu o fotografie.

El luă o căpșună și i-o apăsă ușor de buze.

– Voi fi fericit să adaug asta pe lista lucrurilor pe care intenționez să te învăț.

Mușcând din căpșună, savură dulceața suculentă, apoi se uită cum el mâncă restul fructului. Totul era atât de lent, mai lent decât anticipase ea.

– Credeam că trecem direct la fapte.

– Ți-am spus în acea primă noapte că o seducție lentă sporește anticiparea și în cele din urmă plăcerea.

– Seducția lentă a început cu două vizite în urmă, nu crezi?

Zâmbetul senzual pe care i-l aruncă îi permise să vadă un strop din firea lui perversă.

– Prima dată e doar o singură dată, V.

Brusc, i se uscă gura.

– Văd că te-ai decis să renunți la etichetă. Să-ți spun și eu A.?

– Ashe. Ai vrea să-ți zic altcumva? Iubito, poate?

– Nu vreau cuvinte de alint false.

– Dacă o să le spun, crede-mă că n-o să fie false. Eu nu mă joc. Când mă culc cu o femeie, iau totul în serios. Punându-și paharul deoparte, se apropie cu un pas de ea și o sfredeli cu privirea. Și o să-ți scoți masca. Dacă vrei să-ți fac chestii necuviincioase, o s-o dai jos. Urmări cu degetul pe piele marginea de jos a măștii. O să-ți scot hainele și apoi o să sting lumânările, o să trag perdelele în jurul patului ca să fie complet întuneric. O să te bagi în pat și o să-ți scoți masca. Când ești gata, o să vin și eu. Se aplecă mai aproape și șopti: Și, când vom fi amândoi pregătiți, o să alunec în tine.

Ea tremură de dorință pe când imaginile o copleșeau. Într-adevăr, o seducție lentă. Bău tot vinul, sperând să-i potolească bătăile nebunești ale inimii.

– Dar, mai întâi, spuse el îndreptându-și spatele, am ceva de îmbrăcat pentru tine, ca să nu te mai simți atât de expusă. După ce căută în buzunarul redingotei, deschise mâna și îi arătă un lănțișor cu mici verigi de aur de care atârnau ciucurei aurii ce se loveau unii de alții.

– Ce brățară superbă! O studie. Doar nu vrei să spui că mi-o dai mie.

– Nu e chiar o brățară. Îngenunche, se bătu peste coapsă și se uită spre ea. Se pune în jurul gleznei. Am cumpărat-o în timpul unei călătorii în India. N-am înțeles de ce am simțit că trebuie s-o am, dar știu că ție îți e menită.

– Sincer, nu pot accepta un astfel de dar.

– Peste puțin timp, o să-ți răpesc ceva. Ar trebui să-ți dau ceva în schimb. Se bătu din nou peste coapsă. Haide! Știi că o vrei, și va fi secretul nostru. Poți s-o porți, și nimeni nu va vedea pe sub fustele tale.

Ea își aminti de vorbele lui cum că ar trebui să fie puțin îndrăgostită de persoana cu care se culca întâia oară. Se străduia el oare să se asigure că așa era? Pentru că simțea că începea să se îndrăgostească de el. Puse paharul pe masă, cu mâna pe umărul lui pentru echilibru și cu piciorul pe coapsa lui fermă, dându-le degetelor libertatea de a se strânge și de a se relaxa la atingerea familiară. El îi prinse lanțul de gleznă. Ea nu credea că arătase vreodată atât de delicată.

– Majoritatea bărbaților ar fi dăruit probabil o brățară, un colier sau cercei, spuse ea.

– Eu nu sunt ca majoritatea bărbaților. Își întinse acel magnific și musculos trup. Și tu nu ești cu siguranță ca majoritatea femeilor.

Cu ochii ațintiți asupra ei, își strecură câte un deget pe sub bretelele rochiei vaporoase și începu să le dea deoparte.

Răsuflarea ei se înteți. Momentul pe care-l așteptase îndelung sosise. Se întrebă dacă ar fi trebuit să fie speriată sau nervoasă. Dacă ar fi fost în noaptea nunții. Dar aproape că deborda de nerăbdare și de speranță.

Țesătura se lăsă puțin în jos, privirea lui coborî, apoi reveni la ea. Rămase acolo. Aștepta.

– O să alunece la podea, spuse el în cele din urmă. După aceea, o să te iau pe sus și o să te duc în pat.

– Nu înainte să te dezbrac și eu, spuse ea, cu ceva mai multă încredere decât simțea de fapt.

Zâmbetul lui deveni mai cald, ochii îi scânteiară de plăcere.

– Și eu care am crezut că virginele sunt timide.

– Eu nu sunt atunci când știu ce vreau. Și te vreau pe tine.

Cu un geamăt sălbatic, dădu jos bretelele, îi cuprinse fața în mâini și o sărută în timp ce mătasea se revărsa pe podea. Ar fi trebuit să se simtă expusă, dar nu era așa.

O luă în brațe, trăgând-o la pieptul lui în vreme ce îi acaparase gura. Dur și iute îi spusese cândva, și ea bănuia că el își domolise poftele de teamă să n-o sperie. Dar ea n-avea nici o neliniște, nici o presimțire, nici o îndoială. Avea nevoie de acest bărbat la fel cum avea nevoie să respire.

Întrerupând sărutul, o ridică și începu să meargă spre pat.

– Hainele tale, îl certă ea.

– Trebuie să te duc mai aproape de pat câtă vreme mai am putere. Tu mă secătuiești.

Râzând, ea îi cuprinse în mâini falca puternică. Probabil se bărbierise chiar înainte de a veni aici, pentru că nu simți nici urmă de barbă. N-ar fi deranjat-o, dar fu încântată să constate că el își dăduse osteneala. Mirosea a săpun și își dăduse de curând cu santal. Se pregătise pentru întâlnirea asta cu tot atâta grijă ca ea.

Așezând-o în picioare, se uită atent la ea.

– Ești superbă.

O afirmație simplă, dar care o făcu să se simtă fără de cusur, iubită, admirată. Îi trasă cu degetele cifra opt în jurul sânilor, care se strânseră, dând impresia că se îndreptau spre el.

– Lasă-ți părul în jos, îi ceru el.

– Am crezut că-ți place să-mi scoți agrafele.

– Vreau să-ți văd sânii cum se ridică atunci când îți înalți brațele. Întunericul o să mă împiedice să văd prea mult. Fă-mi pe plac acum.

Ea nu se gândise la asta. La tot ce nu avea să vadă.

– Asta nu se face de obicei pe întuneric?

Privirea lui galeșă zăbovea pe corpul ei.

– Nu întotdeauna. Câteodată, întunericul poate accentua senzualitatea actului. Alteori lumina îl poate face la fel de provocator. Depinde ce vrei. Mă descurc de minune în ambele situații.

L-ar fi acuzat că se lăuda, însă văzuse în fotografii adevărul din vorbele lui. Înghițind cu dificultate, își ridică brațele, văzu cum i se dilată nările, buzele i se întredeschiseră, ochii sclipiră de dorință. Pe când își căuta agrafele, aproape că regretă că ceruse să fie întuneric, că el voise ca ea să-și scoată masca. Dar o voia scoasă la fel de mult ca el. Nu dorea să-i împiedice.

Lăsă agrafele să cadă la podea fără să se gândească prea mult. Când simți cum șuvițele de păr i se mișcă, slăbind masca, se întoarse cu spatele la el în caz că aceasta ar aluneca prea jos înainte de a o putea prinde. Îi auzi icnetul respirației când părul i se revărsă pe spate. Prinzând bine masca, ținându-și mâinile neclintite, făcu o piruetă și se întoarse cu fața la el.

– Credeam că știu cum arăți, spuse el. Bazându-mă pe linia mătăsii cu care erai îmbrăcată. Am greșit. Ești cu mult mai frumoasă decât mi-am imaginat.

Ea nu știa cum să răspundă la complimente, laude. Încet, își lăsă brațele în jos, simțindu-se puternică și stăpână pe situație, pentru că vedea cum el o examina.

– Ce aștepți? întrebă el.

– Poftim?

– Hainele mele. Nu spuneai că o să mi le smulgi de pe mine?

– Ce ai purta acasă la tine dacă ai face asta? întrebă ea, strecurându-și mâinile în deschizătura redingotei și punându-le pe pieptul lui, extrem de mulțumită când simți cum lui i se tăie răsuflarea. Își ridică mâinile, făcându-le să alunece peste umeri, în josul brațelor, fără ca vreunul din ei să prindă redingota care căzu la podea.

Începu să-i desfacă nasturii de la vestă cu degete mai sigure decât s-ar fi așteptat.

– Nu ești nervoasă, spuse el. Așadar, observase.

Ridicându-și privirea spre el, ea îi adresă ceea ce spera să fie un zâmbet cochet.

– Vreau asta.

– Durează prea mult. În vreme ce ea îi desfăcea lavaliera, el începu să descheie nasturii cămășii. Apoi trase totul peste cap, arătându-și trunchiul bine proporționat.

Degetele ei tremurară, acum că atingea cicatricea oribilă și aspră de pe umăr.

– Domnul Alcott n-a exagerat.

– Poftim?

Ea își aruncă brusc privirea spre el, văzu întrebarea din ochii lui. Fără să se gândească, făcuse o greșeală; s-ar fi putut da de gol dacă ar fi spus mai mult.

– Am fost la Lady Greyling când a sărbătorit întoarcerea voastră. I-am auzit poveștile, am văzut fotografiile tale. Ele au fost motivul pentru care m-am răzgândit în legătură cu a-ți poza.

– N-am vorbit cu tine acolo. Mi-aș fi amintit. Vocea ta este deosebită.

Ea răsuflă ușurată.

– La astfel de evenimente stau deoparte.

– Din nefericire. Și se pare că cicatricile mele ți-au stricat dispoziția. Urcă-te în pat! O să mă ocup eu de restul.

– Nu le găsesc urâte. Sunt un simbol al curajului.

– Mai mult aroganță decât curaj. Când sunt captivat de frumusețea lor, mi se pare ușor să uit că animalele junglei sunt sălbăticiuni. O luă de bărbie și o sărută. Sunt nerăbdător să descopăr cât de sălbatică poți fi. Urcă-te în pat!

Nu atât de sălbatică, de vreme ce ezitase când se gândise să-i scoată pantalonii. Încuviință scurt din cap. Pe când se urca pe cearșafurile de satin, auzind clinchetul lănțișorului de la gleznă, el începu să dea ocol baldachinului, desfăcând legăturile. Catifeaua grea alunecă fără dificultate, închizând-o în întuneric.

Stând acolo, își ridică picioarele la piept, le înconjură cu brațele și ascultă zgomotul înăbușit al pașilor lui pe când mergea prin cameră, fără îndoială pentru a stinge lumânările. Auzi zgomotul scos de o cizmă care cădea, apoi și de la cealaltă. Încordându-și auzul, ascultă fâșâitul hainelor în vreme ce el se dezbrăca de pantaloni, dar dintr-odată totul deveni liniștit, se așternu tăcerea.

– Masca a dispărut?

Ea tresări la tonul grav al vocii lui, aflat chiar de partea cealaltă a draperiei.

– Și pantalonii tăi?

– Da.

Ar fi putut să jure că auzise o urmă de amuzament în vocea lui.

– Haide, V., de-abia aștept să te seduc.

Trăgând adânc aer în piept, își duse mâinile la spate și lărgi panglicile ce țineau masca legată. Ridicându-se în genunchi, o puse într-un colț, la picioarele patului. Sigur că avea să fie în siguranță acolo.

– Sunt gata, spuse ea încet.

Perdeaua de întuneric se dădu la o parte, dezvăluind umbre adânci. Abia dacă văzu silueta unui bărbat masiv. Patul gemu când el se urcă pe saltea, draperiile închizându-se în spatele lui.

Prinzând-o cu o mână, o trase năvalnic spre el, carne pe carne, de la umeri la călcâie, erecția lui fierbinte apăsată cu putere pe abdomenul ei. Cu precizie, gura lui o luă în stăpânire pe a ei și o prădui.

Ea fusese cât pe ce să se dea de gol. El aproape că-i spusese că știa cine era. Dar, dintr-un oarecare motiv, ea avea nevoie de discreție, n-avea încredere să-i spună adevărul. Deși, în acest moment, desfrânatul de el își dorea doar că ea să-i încredințeze trupul.

Ashe intenționa să se asigure că ea nu avea să aibă regrete în această privință.

Blestemă nenorocitul de întuneric. Voise să facă mai mult decât să treacă ușor un deget pe pielea ei când o avusese goală în fața lui, dar știuse că, dacă i-ar fi luat în palmă un sân de o formă perfectă, dacă ar fi ciupit un sfârc rozaliu, dacă și-ar fi afundat degetele în cârlionții dintre coapsele ei, nu s-ar mai fi putut înfrâna. Că ar fi azvârlit-o pe pat și ar fi făcut ce-ar fi vrut cu ea atunci și acolo.

Dar voia ca ea să-și scoată blestemata de mască.

Așadar, acum nu îl mai împiedica nimic să se bucure de ea în întregime. Afundându-și mâna în părul ei des și ondulat, îi țintui locului capul în vreme ce-i săruta fiecare colțișor al gurii. Avea gust de vin și căpșune, de decadență și dorință. Și nu se reținea. Îi explora gura în aceeași măsură, cu degetele plimbându-i-se pe umeri și pe spate. Era egala oricărui bărbat, și unii o criticau pentru asta. Ce proști erau! Entuziasmul ei era unic, nerăbdarea – incomparabilă. Și el care aproape că o respinsese pentru că era virgină.

Cât de nebun ar fi fost!

Dar, pe de altă parte, vorbise cu ea la serata familiei Greyling, fusese intrigat. O femeie care știa ce voia, o femeie cu îndrăzneală, curajoasă și sinceră. Ei bine, poate că nu chiar sinceră. Nu-și dezvăluise identitatea. Oricât de mult și-ar fi dorit ca ea să o facă, îi înțelegea ezitarea. Ce se întâmpla între ei acum ar fi displăcut înaltei societăți. Deși ea susținea că nu avea să se mărite, dacă vizitele ei la clubul Nightingale ar fi descoperite, căsătoria n-ar mai fi o posibilitate. Ar fi o paria, nici măcar bine-venită în sălile de bal sau în saloane.

Așadar, n-o învinuia pentru că era precaută. El i-ar păstra secretele. Toate. Fiecare dintre cele pe care le descoperea.

Moliciunea pielii ei pe când o mângâia pe spate. Rotunjimea fermă a posteriorului când îl lua în palme și îl strângea. Felul în care sânul ei i se cuibărea în căușul palmei. Sensibilitatea pielii chiar sub ureche atunci când o săruta. Geamătul ei dulce când se strângea mai aproape de el. Vârful întărit al sânului când i-l înconjură cu limba înainte de a-l săruta. Ecoul oftaturilor, atingerea călcâiului ei pe pulpa lui. Roua fierbinte ce-i acoperi degetele când verifică dacă era pregătită.

Sprijinindu-se cu mâinile de-o parte și de alta a ei, își îngropă fața între rotunjimile elastice ale sânilor. Avea oroare să-i pricinuiască vreo neplăcere.

Ea își trecu degetele prin părul lui.

– Ashe?

– Ești sigură că nu vei regreta?

– O să regret doar dacă te oprești. O auzi înghițind. Te vreau în mine.

În ciuda întunericului, el își strânse ochii și gemu încet. Cuvintele ei îl făcură să fie chiar mai excitat. Deja se protejase. Îi sărută un sân, apoi pe celălalt.

– Atunci, pregătește-te, iubito! Am de gând să te înnebunesc.

Avea de gând? Deja făcuse asta. Fiecare părticică a ei pe care o atinsese tânjea să fie atinsă din nou, fiecare terminație nervoasă era încordată la gândul a ceea ce ea știa că el îi putea oferi, la plăcerea ce o copleșise mai devreme. Îi plăcuse nespus să-l atingă, în locurile la care putea ajunge, să-i dezmierde mușchii.

El o tachina cu gura și cu degetele. Săruta, sugea, strângea. Până când ea se răsuci sub el, până când se strădui să devină una cu el, până când simți cum erecția lui împingea în feminitatea ei fierbinte. Se potoli.

– Nu fi încordată, îi porunci el, retrăgându-se. Nu te gândi la ce o să vină, ci doar la ce este.

Ea încuviință din cap, dar își dădu seama că el nu vedea ce făcea ea. Ridicându-și picioarele, și le încolăci în jurul șoldurilor lui, auzi clinchetul ciucureilor lovindu-se unul de altul.

– Bine. Dar sunt gata pentru tine. Știu că sunt.

– Știu și eu că ești. Dar nu-i nici o grabă.

– Credeam că-ți place dur și sălbatic. Sau era dur și iute?

– O să avem timp pentru asta mai târziu..

– Nu vreau să te dezamăgesc.

El lunecă peste ea și îi luă lobul urechii în dinți, iar ea gemu încet.

– Ești în brațele mele, șopti el răgușit. Cum să fiu dezamăgit?

Ea îl strânse în brațe. El spusese că n-avea să rostească minciuni, dar totuși ei îi venea greu să creadă aceste cuvinte chiar dacă el le rostea cu atâta convingere. De ce să nu le poată primi fără mască și întuneric?

Și ce femeie prostuță mai era să se plângă de ce n-avea și să nu se bucure de ceea ce avea acum: devotamentul lui, dorința lui.

Nu conta că erau doar pentru o seară. Amintirea urma a o însoți până la adânci bătrâneți.

Simți din nou apăsarea, intrarea și ieșirea ușoară. Cu gura pe a ei, răpind-o de la orice numai de la splendoarea momentului nu. Se gândi la vânătorii de avere. Ar fi fost atât de răbdători? Nu s-ar fi grăbit? Sau doar s-ar fi împins în ea pentru a-și face datoria?

El se ridică deasupra ei, cu șoldurile unduindu-se, fiecare mișcare purtându-l tot mai adânc. Ashe simți cum se întindea pentru a-l cuprinde, disconfortul ei fiind aproape de neremarcat. Răsuflarea lui deveni mai aspră, brațele îi tremurară ușor. Ea își duse mâinile pe pieptul lui, simțind mușchii fermi, încordarea.

O ultimă împingere ce merse mai adânc decât oricare alta. Rămase nemișcat. Sub degetele ei, simți cum o parte din tensiune dispărea. Îi acoperă gura într-un sărut apăsat, rapid.

– N-ai țipat.

Ea își strânse picioarele în jurul șoldurilor lui.

– N-a fost atât de rău.

– Un compliment pentru talentele mele.

Ea scoase un pufnet, se întinse și îi cuprinse fața în mâini.

– Îmi place să te simt adânc în mine.

Geamătul lui răsună în jurul lor; ea simțea cum îi tremura în gât.

– Pur și simplu ador sinceritatea ta.

Apoi gura lui o acoperi din nou pe a ei și începu să împingă din șolduri între coapsele ei, tare și repede. Senzațiile ce stăruiseră erupseră într-o izbucnire de simțăminte și plăcere. Totul din ea fremăta și se încorda.

El întrerupse sărutul, mișcările i se întețiră și ea se pierdu în extaz, dându-și doar vag seama că-i strigase numele pe când se lăsă purtată spre punctul culminant. El gemu cu un sunet jos, sălbatic și adânc, cu o ultimă împlântare, și apoi trupul i se cutremură. Respirând iute, își lipi fruntea de a ei.

– Nu-i corect, gâfâi ea somnoroasă. Tu nu mi-ai strigat numele.

– Pentru că m-ai lăsat fără suflu.

Rostogolindu-se de pe ea pe spate, o trase lângă el, cuibărindu-i fața în scobitura umărului și punându-i un picior peste coapsa lui. Ea se gândi că ar putea să mai spună ceva, să-i mulțumească. Dar nu putu decât să se cufunde în somn.

*

Nu știa cât timp dormise, dar se trezi cu brațul lui încă ținând-o strâns, cu mâna lui liberă jucându-se cu șuvițe din părul ei. Ea își dori să nu fi cerut să fie întuneric, dar nu voia ca realitatea să strice ceea ce abia se petrecuse între ei.

– A fost așa cum te-ai așteptat? întrebă el.

– Cum de ai știut că m-am trezit?

– Ți-ai fluturat genele pe pieptul meu. El îi dădu șuvița de păr după ureche. A fost bine?

– Chiar mai bine. Nu pare corect ca femeile să nu poată experimenta asta în afara căsătoriei.

– Evident că sunt femei care pot.

– Dar, dacă sunt prinse, există urmări.

Ea se relaxă, își puse bărbia pe pieptul lui și își mijì ochii, încercând să-i vadă silueta.

– Pentru cineva care are aversiune față de virgine, cu siguranță te-ai descurcat bine.

– Te doare?

– Puțin. Nimic deranjant. Dar cum de ai știut cel mai bun mod de a face să-mi fie mai ușor?

– Am un prieten care nu-mi împărtășește aversiunea. L-am întrebat despre experiența lui.

Ea înțepeni.

– Relaxează-te! Nu i-am spus de ce, și era beat. N-o să-și amintească discuția.

Fără îndoială că era vorba despre Edward Alcott.

– Dacă ți-e foame, o să aduc aici ceva de mâncare, spuse el.

– Nu, probabil că ar trebui să mă duc acasă. Tata se trezește devreme.

– Așadar, ai terminat cu mine? Sau ai mai vrea încă o noapte?

În glas i se auzi dezamăgirea. Ridicându-se până când ajunse să fie pe jumătate întinsă pe el, își puse palma pe obrazul lui. Acum se simțea barba.

– N-am crezut niciodată că o să mă simt atât de bine stând dezbrăcată în fața unui bărbat.

– Nu ești complet dezbrăcată.

Ridicându-și piciorul, ea îl scutură puțin, lăsând să răsune în jurul lor un clinchet al ciucurilor aurii.

– Nu știu dacă e înțelept să te mai văd. Există riscul să fiu prinsă. Întotdeauna m-am gândit la o singură noapte.

El o prinse ușor de păr și o trase spre el pentru un sărut.

– Și dacă eu vreau mai mult?

Nu era doar riscul de a fi prinsă. Ci și riscul de a rămâne însărcinată.

– Mi-ai spus că alegi aceeași femeie doar o singură dată.

– După cum am zis, fac excepții pentru tine. În afară de asta, nu ești proastă. Știi că nici un bărbat nu te-ar satisface așa ca mine.

Ea îl prinse de maxilarul aspru.

– Ești tare arogant. N-o să-mi mai placă să fiu cu nici un alt bărbat. N-o să mai fiu cu nici unul. Dar nici nu putea continua în felul acesta.

– Nu trebuie să ne întâlnim aici. Am putea să ne întâlnim acasă la mine. E mai retras. Dar vreau să știu cine ești.

Ea scutură din cap.

– Nu pot.

– Trimite-mi un bilet dacă te răzgândești. Știi unde mă găsești.

– Ești mânios?

– Dezamăgit; deși poate că ar trebui să învăț ceva din faptul că tu mă vrei doar pentru o noapte. Nu m-am gândit niciodată cum se simțeau după aceea doamnele pe care le alegeam, știind că timpul nostru împreună se scursese. Regret foarte tare că am fost așa un ticălos. Ridicându-se, o sărută repede pe buze. Pune-ți masca, iubito! Hai să te duc acasă!

Apoi plecă, strecurându-se prin deschizătura draperiilor. Ea se gândi pentru trei secunde să-l urmeze lăsându-și masca acolo. Dar, în cele din urmă, o luă și și-o prinse.

De data asta, el merse cu ea în trăsură, ținând-o cu brațul lipită de el, iar ea se cuibări mai bine. Nu-și vorbeau. Ea nu știa dacă mai era ceva de zis.

Când trăsura ajunse la Twin Dragons, el nu reacționă. Ea decise să profite. Ridicându-se ușor, așteptă ca lacheul să deschidă ușa și se uită peste umăr.

– Nu pari deloc surprins de destinația noastră. L-ai pus pe vizitiu să-ți spună adresa.

– Ți-am dat cuvântul meu că n-o s-o fac.

– Atunci, de ce nu te miri acum?

– Pentru că i-am cerut să mă aducă la adresa pe care tu i-ai dat-o. Jurământul meu a fost respectat.

Ușa se deschise.

– Văd că mintea ți-e la fel de abilă ca degetele. Când ea coborî, o urmă râsul lui, făcând-o să zâmbească. La jumătatea scărilor, ea își scoase masca. În vreme ce se apropia de ușă, era tentată să privească înapoi, dar știa că el o urmărea, îi putea simți privirea ațintită asupra ei, la fel cum i-ar simți o mângâiere. Fu cât pe ce să se întoarcă spre el.

În schimb, intră pe ușa deschisă, știind că, după seara asta, totul urma să se schimbe.

Capitolul 12

Când se trezi, Minerva simți o oarecare durere, dar nu așa nesuferită cum se așteptă. Pentru că Ashe nu se grăbise și o pregătise pentru a-l primi. Fusese un amant atent, perfect pentru o femeie care trăia prima experiență cu un bărbat. *Singura* experiență de acest gen, după cum crezuse ea. Dar acum știa cât de nesăbuit fusese acel gând. De ce să renunțe la plăcere când îi producea o asemenea încântare?

Totuși, voia să fie înțeleaptă. Și cu siguranță că nu voia să continue să-și facă griji că el urma să-și dea seama de identitatea ei. Era una să poarte mască în salonul de la Nightingale. Dar alta, atunci când erau singuri într-un dormitor, când trebuia să găsească curajul s-o dea la o parte. Odată ce el avea să afle cine era, s-ar putea întâlni acasă la el, așa cum sugerase. Nu plănuise niciodată ca acel club Nightingale să devină parte din viața ei. Doar voise să-i servească drept introducere către plăcere.

Cu siguranță că asta făcuse. Zâmbind, sună după cameristă.

Trebuia să stabilească rapid cum anume urma să trateze problema de aici încolo și să descopere cel mai bun mod în care să-i spună cine era. Evident, îi plăcuse să fie cu ea. Nu fusese o dezamăgire, ceea ce o făcea să se simtă înfierbântată și ametită, pierdută în amintirile cu el. Dacă trebuia să fie cinstită, era posibil să se fi îndrăgostit puțin de el.

Așa cum el o sfătuise în prima noapte. Să fie puțin îndrăgostită de acea primă persoană.

Se întrebă dacă era posibil ca în acea ultimă noapte el să se fi îndrăgostit puțin de Lady V. Amețeala se risipi și dezamăgirea îi luă locul. Voia ca el să fie puțin îndrăgostit de Minerva Dodger.

Ducea două vieți, și, dacă vreodată aveau să se intersecteze una cu alta, nimic nu avea să o mai poată salva. Nici banii tatălui, nici poziția familiei, nici rangul fratelui ei vitreg în înalta societate. Cea mai mare teamă a ei era că pur și simplu avea să-i târască în noroi odată cu ea.

Ashe era obișnuit cu balurile, dar niciodată nu participase la unul în căutarea unei soții. Venea să flirteze, să ofere atenție, să primească atenție, să se distreze. Un dans aici, un joc de cărți sau de biliard acolo, o discuție cu câțiva domni, conversații despre lucruri neimportante cu multe doamne – tinere, în vârstă și între două vârste.

Ca unul dintre zurbagii, trebuia să se îngrijească de asta. Oamenii erau fascinați de trecutul lor, de călătoriile și de aventurile lor. De îndată ce fură anunțați și coborâră scările înspre sala de bal de la reședința Lovingdon, era puțin probabil ca el și Edward să mai fie vreo clipă singuri. Așadar, în vreme ce alții erau prezentați, ei stăteau ceva mai retras, uitându-se la ce avea Londra mai elegant.

Deși domnișoara Dodger îi spusese că nu avea să ia parte la multe baluri în acel sezon, Ashe era aproape sigur că urma să apară la acesta. Prietenia ei strânsă cu ducesa de Lovingdon putea garanta acest lucru.

– Dacă vrei să nu mai ai în veci grija banilor, ar trebui să te însori cu domnișoara Dodger, spuse încet Edward, astfel încât să nu mai audă cineva.

Comentariul îl enervă. Poate pentru că Ashe încă o putea simți pe buzele lui, încă o putea simți tremurând în brațele lui.

– Măcar știi cum o cheamă?

– Ce contează? Știu ce zestre are. E substanțială. Merită să-i treci cu vederea imperfecțiunile.

– Și care ar fi acelea, mai exact?

Edward îi aruncă o privire mirată, fără îndoială pentru că întrebarea lui aducea mai degrabă cu un mârâit.

– Un tată care te-ar omorî încet și dureros, fără scrupule, la cea mai mică aluzie că ar fi nefericită. În plus, nu e deosebit de sfioasă, îi place să spună pe față ce gândește și discută subiecte ce ar trebui să fie abordate doar de bărbați.

Ceva foarte asemănător cu gelozia îi străpunse pieptul.

– Când ai vorbit tu cu ea?

– Ah, când și când de-a lungul anilor. La mica petrecere a Juliei, cu câteva seri în urmă. A avut curajul să pună la îndoială adevărul poveștii mele.

– Nici n-o pot învinui. Ai înflorit-o.

– În mare, povestea era adevărată. Poate că detaliile au depășit puțin realitatea. Totuși, a fost cam nepoliticos să sugereze că aș fi mincinos.

– E directă.

– Da, este. Știai că a scris o carte? *Ghidul doamnelor pentru descoperirea vânătorilor de avere.* A îngreunat teribil sarcina unui bărbat de-a face curte unei femei fără a depune mari eforturi, din ce am aflat. Am auzit mulți bărbați plângându-se de asta. Poate că ar trebui s-o citești. Pe de altă parte, dacă aș fi în locul tău, aș sta departe de ea. Ți-ar descoperi motivele cât ai clipi. E mult prea isteață pentru a fi o nevastă bună. În afară de asta, nu e chiar cea mai frumoasă din țară. Deși presupun că pe întuneric nu mai contează, nu-i așa?

Ashe își dădu seama că-și strânsese pumnul abia când simți durerea din mână. Voia tare mult să-i tragă lui Edward o lovitură direct în nas.

– Sunt momente, Edward, când ești un ticălos.

– Acuma vorbești exact precum cumnata mea. Că tot am pomenit de ea, uite-o! Dragă Doamne, presupun că va trebui să dansez cu ea, doar ca să fiu politicos și să nu dau impresia că aș vrea să dispară de pe fața pământului.

– E destul de agreabilă. Nu înțeleg de ce nu-ți place.

– Mi l-a luat pe fratele meu. Ca și cum ar fi fost incomodat de propriile cuvinte, Edward își schimbă poziția și își abătu privirea. Ar trebui să coborâm acolo. Am nevoie să beau niște scotch bun.

Când se făcu o întrerupere în prezentare, Ashe și Edward fură anunțați și începură să coboare în ceea ce Ashe spera cu ardoare să nu fie iadul.

*

Ea pendula între speranța că el urma să fie aici și dorința să nu apară, dar, când fu anunțat, simți un fermecător fior de bucurie, și imediat se dojeni pentru această reacție. Era ridicol să creadă că avea să-i dea atenție în seara aceea. Nu știa că ea era femeia pe care o ținuse în brațe cu o noapte în urmă. Nu că ar fi fost încântat dacă ar fi știut. Amândoi merseseră la club pentru o întâlnire fără obligații, nimic mai mult. Cu siguranță nu doriseră pe cineva cu care să-și petreacă timpul altundeva decât la Nightingale, pe cineva pe care să îl caute cu privirea în public. Chiar dacă se părea că ochii ei nu înțeleseseră mesajul și nu conteneau a-l urmări.

Doamnele se înghesuiau pe lângă el, fluturându-i prin față carnețelele de dans. Zâmbea larg și părea a se distra, atingând aici o bărbie, dincolo un obraz, flatând doamnele cu atenția lui. Încercă să nu fie geloasă. Încercă să nu fie rănită sau să se simtă jignită. Dar nu prea reușea. El era al ei doar la Nightingale. Dincolo de club, aparținea întregii Londre.

Se distrase și ea până când sosirea lui o tulburase. Stând cu fratele ei vitreg și cu alți doi domni pe care-i considera din familie, discutau meritele unei investiții într-o afacere cu vite în Texas.

– Îmi place ideea asta, spuse Lord Langdon, dar nu sunt prea tentat să investesc orbește. Cred că ar trebui cineva să se ducă acolo și să vadă cum stau lucrurile.

Drake Darling rânji.

– Ai avea măcar o idee despre ceea ce ai vedea acolo?

– N-am spus că m-aș duce eu.

Langdon îi aruncă ei o privire directă.

Ea râse.

– Eu? Vrei să mă duc eu?

– Are sens, spuse Lovingdon. Ești cea mai pricepută la a analiza lucrurile și deja ai întocmit o listă cu avantajele acestei afaceri. În afară de asta, am auzit că nu sunt multe femei acolo.

Știa că el vorbise cu cele mai bune intenții, dar totuși vorbele lui o răniră.

– Ca să-mi găsesc un soț printre bărbații aceia disperați? Asta insinuezi?

– Nu asta am vrut să zic.

– Păi, cu siguranță așa a sunat.

– Nu știu de ce te simți jignită, spuse Darling. Dacă mă iau după americanii pe care i-am cunoscut, se pare că le place ca femeile lor să fie încăpățânate și hotărâte.

– Nu ești de ajutor. Dacă a fi necăsătorit e o condiție eliminatorie, atunci Langdon poate al naibii de bine să meargă.

– Să meargă unde? întrebă o voce cunoscută, și ea simți un junghi în inimă ca reacție la sosirea neașteptată a lui Ashebury lângă ea.

Roși toată din pricina limbajului folosit mai devreme. Când era cu bărbații aceștia, nu se comporta întotdeauna că o lady. Ei puteau scoate la lumină ce era mai rău din ea. Nu știa de ce nu voia ca Ashebury să fie martor la așa ceva, de ce simțea nevoia ridicolă de a face o bună impresie. Poate pentru că o străfulgeră ideea că tânjea după atenția lui în afara clubului Nightingale. Voia ca el s-o găsească pe domnișoara Minerva Dodger la fel de interesantă precum o găsea pe Lady V.

Ashebury era minunat în seara aceea, absolut minunat în fracul lui negru, cămașa de un alb imaculat, lavaliera legată perfect. Nu se putu abține să nu-și amintească intimitatea de care avuseseră parte când ea îi desfăcuse lavaliera. Era proaspăt bărbierit, dar ea prefera umbra de barbă de-a lungul fălcii. Îl făcea să fie mai periculos, mai atrăgător, mai puțin respectabil. Până în acel moment, nu-și dăduse seama că prefera latura nestilată a unui bărbat.

– Iertați-mi amestecul, spuse el. A fost nepoliticos să trag cu urechea, dar călătoriile sunt una dintre pasiunile mele. Chiar și indirect, prin intermediul altcuiva. Unde vă gândiți să călătoriți?

Toată lumea părea a aștepta ca ea să spună ceva, dar cum să poată, când el stătea atât de aproape de ea, respirând același aer cu ea, căldura trupului lui ajungând până la ea? Și gura aceea, zâmbind ușor, acea gură frumos formată, perfectă, ce o atinsese în cele mai intime locuri până când ea țipase. Simți cum o năpădește căldura, amenințând s-o ardă complet. Trebui să-și amintească în sinea ei că el nu știa că ea era Lady V. Nu știa că ea era cea pe care o supsese, o mușcase și o mângâiase. Oh, Doamne, Dumnezeule, era o greșeală uriașă să fie aici. Dar nu se putea retrage și să-și păstreze totuși demnitatea.

Lovingdon își drese glasul.

– Ne gândeam la posibilitatea unei investiții în vite în Texas. Minerva a adunat câteva cifre ce indicau că am putea scoate profituri substanțiale.

„Ah, da, negreșit să-l informezi cât de pricepută sunt la cifre, pentru că bărbații găsesc acest talent atât de atractiv la femei."

– Dar ne gândeam că trebuie să meargă cineva acolo să evalueze situația, spuse Langdon. Ne certam în legătură cu meritele...

– Nu ne certam, i-o tăie Minerva, pentru că, din nou, bărbații găseau femeile certărețe atât de atrăgătoare. Începea să înțeleagă motivul pentru care era fată bătrână. Grupul ăsta nu-i susținea cauza. Nu că își mai căuta soț, dar avea nebunească dorință de a-l impresiona pe Ashebury. Discutam.

Buzele lui Ashebury se strânseră, și ea se gândi la ele lipite de pielea ei, zăbovind, explorând, alunecând peste trupul ei. Se gândi la el demonstrând atât de bine ce putea să înfăptuiască un bărbat atunci când stătea în genunchi. Nu o poziție de învins, ci una menită să cucerească. Se gândi la greutatea lui atunci când o luase complet în stăpânire. Nu fusese niciodată genul care să leșine, dar în acel moment găsea că era din ce în ce mai dificil să respire. Camerista ei îi strânsese probabil corsetul prea tare.

– Atunci, discutam, cedă Langdon. Dacă Minerva sau eu ar trebui să mergem.

– Dumneata, spuse Ashebury aspru și scurt. Domnișoara Dodger e mult prea delicată...

– Nu sunt prea delicată.

Încă unul dintre motivele pentru care era fată bătrână își scoase capul hidos. Nu-i plăcea să fie văzută drept incapabilă sau gata să leșine. Găsea ridicol că doamnele țineau întruniri pentru a exersa leșinul. O femeie ar trebui să fie capabilă să stea pe picioarele ei. Avea tendința să sublinieze asta în cele mai nepotrivite momente, cum ar fi acesta.

Ashebury ridică dintr-o sprânceană.

– Scuzele mele, dar păreați supărată la gândul de a pleca. Probabil am înțeles greșit ce am auzit.

– Nu eram supărată. Iritată. Nu vreau să mă duc, dar nu din pricină că nu cred că m-aș putea descurca. Poate ar fi fost bine să lase acum deoparte lopata, pentru că își săpase deja o groapă mare. Poate ar fi bine să schimbăm subiectul, pentru că sunt sigură că Ashebury nu e interesat de afacerile noastre.

Și doamnele de condiție bună nu discutau despre afaceri.

– Prefer Ashe, spuse el, cu privirea ațintită asupra ei. Și, deși sunt fascinat de acest subiect, sunt mai interesat de un dans cu domnișoara Dodger. Mă întreb dacă ar fi vreun loc pentru mine în carnețelul ei de dans.

Câteva poziții rămaseseră neocupate. Nu se întâmplase asta în timpul primelor ei sezoane, când bărbații se aliniaseră pentru o șansă la zestrea ei. Dar, când aflaseră că n-avea pic de îngăduință față de vânătorii de avere, solicitările pentru dansuri deveniseră tot mai rare.

– Sunt sigură că pot găsi un loc, dar, după atenția pe care ați primit-o din partea celorlalte doamne, sunt surprinsă că aveți un dans liber.

– Ați observat asta, nu-i așa?

– Era destul de greu să nu observ. Așadar, ce dansuri sunt disponibile?

– Toate.

Observase că fratele ei vitreg devenise deodată atent, privirea lui oscilând între ea și Ashe. Nici nu-l putea învinui. Răspunsul lui nu fusese nici pe departe cel la care se aștepta. Pentru o clipă, o luă amețeala, dar firea ei practică interveni – și, împreună cu ea, și bănuielile în legătură cu interesul lui. După câte știa, nu avea datorii.

– Sunt liberă următorul dans.

– Atunci, o să aștept aici, nu-i așa? Cu fratele dumitale drept însoțitor?

– De fapt, cred că toți acești domni plănuiau să plece în căutarea partenerelor lor de dans. Aruncă fiecăruia câte o privire încruntată. Nu-i așa?

După ce-și luară rămas-bun de la ea și de la duce, se îndepărtară, lăsând-o singură cu Ashe – sau pe cât de singuri puteau fi într-o sală de bal aglomerată. Ducele și ducesa de Lovingdon erau una dintre perechile cele mai populare și mai iubite din Anglia. Nimeni nu le refuza invitația.

– De ce nu v-ați angajat în alte dansuri? îl întrebă ea pe Ashe.

– Mi-a plăcut dansul nostru de la Twin Dragons de acum câteva seri. Am vrut să mă asigur că voi avea o altă ocazie să mă rotesc prin sală ținându-te pe dumneata în brațe. O să mai onorez câteva dansuri după ce vom fi dansat. Altminteri, s-ar putea ca lumea să clevetească.

– Probabil o va face oricum.

– Probabil.

– De ce mă bucur dintr-odată de atenția dumitale?

– Sunteți foarte directă.

– Este unul dintre multele mele defecte.

– Nu-mi aduc aminte să-l fi descris drept un defect.

– Alți bărbați au făcut-o.

– Cred că am stabilit deja că unii bărbați sunt măgari.

Ea nu putu decât să facă o grimasă.

– Da, cred că am stabilit.

Era simplu să se bucure de prezența lui când nu era împovărată de dorința pentru o cerere în căsătorie. Putea fi ea însăși, deși poate era de ajutor faptul că el părea să n-o judece, așa că ea se simțea mai liberă. Sau poate ajuta faptul că deja fuseseră intimi și astfel își dezvăluiseră adevăratele personalități. Nu că el știa asta – în schimb, ea știa. Influența felul în care se uita la el, liniștea pe care o simțea alături de el. Îi sărutase semnul din naștere, o sărutase în feluri și-n locuri unde nici nu se gândise că ar putea fi atinsă de un bărbat.

– Mi s-a dat de înțeles că ați scris o carte pentru identificarea vânătorilor de avere, spuse el.

– A fost mai mult o colaborare între mine și ducesa de Lovingdon, bazată pe căutarea soțului ei.

– Cum rămâne cu căutarea dumneavoastră?

– Nu caut nimic.

– Dar ați fost.

Ea se gândi...

– Nu cred. Nu la modul serios. Nu un soț, în orice caz. Unele doamne vor un soț mai presus de dragoste. Eu vreau dragoste mai presus de un soț. Nu sunt convinsă că e ceva după care să umbli. Cred că pur și simplu se întâmplă. Dacă ești norocos.

– Ați fost vreodată îndrăgostită?

Ar fi putut să-i spună că întrebarea era mult prea personală, dar el îi împărtășise povestea lui de dragoste. Chiar dacă nu era conștient de asta. Dar ce rău ar face dacă i-ar răspunde?

– Nu. E foarte posibil că despic prea mult firul în patru. Acum, de exemplu, nu sunt prea sigură de motivul pentru care îmi acordați atâta atenție.

– N-aveți încredere în bărbați.

O spusese mai degrabă ca pe o afirmație decât ca pe o întrebare.

– N-am încredere în motivele lor.

Muzica se topi într-o tăcere ce părea incredibil de nefirească, pe când ea aștepta ca el să-i dea vreo explicație, alta decât că i-ar plăcea un dans cu ea. De ce venise după ea de la bun început în acea noapte? De ce stătea aici acum?

– Atunci, va trebui să mă străduiesc mai mult ca să le credeți pe ale mele, spuse el în cele din urmă, pe când începură primele acorduri ale unui vals, iar el îi oferi brațul.

– Care e motivul dumneavoastră?

– V-am spus. Vă plac.

– Nu, ați spus că vă place să dansați cu mine. Astea sunt lucruri complet diferite.

– Sunteți foarte pedantă.

– Din nefericire, da, sunt.

– Atunci, haideți să revenim la răspunsul meu inițial și acordați-mi plăcerea unui dans.

Ea ezită preț de două secunde înainte de a-și pune mâna pe brațul lui și de a-i permite s-o conducă pe ringul de dans. De ce avea dorința nesățioasă de a justifica prezența lui aici? Era atrasă de el și, din nou, urma să se afle în brațele lui. De ce să nu fie mulțumită cu asta pentru moment?

Nu era unul dintre cei care acordă atenție doamnelor pentru prea mult timp. Ar trebui să se bucure de asta câtă vreme o avea.

O plăcea? Cu siguranță îi plăceau picioarele ei, felul în care pasiunea mocnea în ea, ecoul țipetelor ei în momentul extazului. Îi plăcea să danseze cu ea, s-o vadă cum se comporta într-o conversație sau într-o confruntare prost ascunsă. Apreciase felul în care îi studiase fotografiile. Dacă urma să se însoare pentru bani, n-ar fi o corvoadă s-o ia pe ea de soție. Venea și cu avantajul de a se putea culca cu ea fără blestemata de mască, fără acel întuneric absolut.

Dar o plăcea *pe ea*?

La naiba cu tot, merita pe cineva care să o placă. Ar putea să facă acea afirmație pentru că într-adevăr se bucurase de compania ei, dar mai știa și că voia să fie mai mult decât simpatizată. Voia să fie iubită.

„Fiecare femeie merită dragoste și ar trebui să nu accepte mai puțin de la bărbatul cu care e de acord să se mărite."

Cuvintele de la începutul blestematei ei cărți. Știuse de ea înainte ca Edward să o menționeze; de fapt mersese la o librărie și își rezervase un exemplar odată ce se decisese să o urmărească. Se simțise oarecum vinovat când afirmase că era disponibil pentru toate dansurile. Dacă n-ar fi citit *Ghidul doamnelor* – nu era deosebit de voluminos, se părea că vânătorii de averi puteau fi identificați numaidecât –, și-ar fi trecut numele pe câteva dintre carnețelele de dansuri care i se vârâseră sub nas mai devreme, și ei i-ar fi lăsat ce mai rămânea. Doar că, după cum spunea ea, „o doamnă merită mai mult decât resturi de la vreun domn hotărât să o curteze".

Dacă nu intenționa să-și dezvăluie identitatea la Nightingale, părea corect să nu-și dezvăluie nici el adevăratul motiv aici: să-și umple vistieria. Ea profitase de el în întuneric – nu că el s-ar plânge. El profita de ea la lumină. Deși, știind ce ființă incredibil de senzuală era, el știa că ar câștiga foarte mult ca soție a lui: el o putea satisface în pat cum n-ar putea nici un alt bărbat, cum n-ar dori nici un alt bărbat. Poate că n-o iubea, dar, în brațele lui, nu s-ar simți niciodată neglijată. Și s-ar găsi o bună bucată de timp în brațele lui.

În seara asta, era îmbrăcată într-o rochie lila garnisită cu purpuriu intens ce îi scotea în evidență căldura din ochii căprui, aproape negri. Avea brațele goale, cu excepția acelor mănuși ridicol de lungi ce îi treceau de coate. De ce înalta societate avea o asemenea aversiune față de expunerea pielii? Ei bine, nu orice expunere. Era perfect acceptabil să hărțuiești un bărbat expunându-ți decolteul. Corpul lui se încordă amintindu-și cum simțise sfârcul ei în gură. Veniră și alte gânduri la rând, ca niște soldăței hotărâți să-l conducă prin fiece minut în care se aflase în pat cu ea – și, dacă se întâmpla asta, abia dacă avea să se mai poată mișca pe suprafața de dans.

– Care era motivul? întrebă el.

Ea își încruntă ușor sprâncenele.

– Poftim?

– Motivul de a nu dori să mergeți în Texas. Care era?

Buzele ei se strânseră, nările se apropiară.

– Nu e că n-am vrut să mă duc. Dar n-am vrut să călătoresc acolo din motivul pentru care fratele meu a sugerat s-o fac.

Își linse acele buze pe care el simți nevoia arzătoare să le sărute.

– Femeile sunt puține, continuă ea. S-a gândit că aș avea mai mult noroc să-mi găsesc un soț. Știu că are intenții bune...

– A fost jignitor să creadă că nu puteți face față concurenței.

Capul ei se dădu ușor spre spate, ca și cum era surprinsă de concluzia lui.

– N-aș merge atât de departe încât să spun că era jignitor. Poate puțin dureros. Pur și simplu m-a enervat. Am participat la șase sezoane și, cu fiecare, tot mai multă lume bine intenționată îmi oferă sfaturi despre cum să obțin dragostea. Unele dintre ele sunt absolut ridicole.

– Ca de exemplu?

Ochii ei scânteiară.

– Chiar vreți să știți?

Ciudat, chiar voia.

– S-ar putea să am nevoie, pentru că înaintez în vârstă.

– Bărbații nu trebuie să se însoare de tineri. E o povară impusă doar femeilor, ca și cum la o anumită vârstă ne-am covăsi ca laptele. *Asta* găsesc eu insultător, dar nu vreți să-mi auziți criticile pe tema asta, sunt sigură. Cât despre ce aș putea face pentru a găsi dragostea: să atârn un iadeș la ușa dormitorului meu. Bucătăreasa chiar mi-a făcut rost de un os de pui când mi-a oferit acest sfat tentant.

El zâmbi.

– Și n-a funcționat?

Ea se încruntă către el.

– Nu l-am atârnat. Prietena mea îmi tot strecoară o oglinjoară sub pernă. Se pare că va face ca adevărata iubire să-mi apară în vise. Însă se întâmplă asta oricum, așa că o scot ori de câte ori o găsesc.

Din nou apăru acea încordare în stomac, acea senzație de gelozie pe care o avusese mai devreme cu Edward.

– Cine e? se auzi întrebând, străduindu-se să nu-și încleștеze dinții când puse întrebarea.

Ea scutură din cap.

– Nu e o persoană anume, ci mai degrabă un ideal. Blând, generos, fermecător. Ireal. Răsuflarea lui nu e niciodată respingătoare, trupul lui nu miroase niciodată urât. Picioarele lui nu duhnesc niciodată.

Ashe chicoti.

– Foarte asemănător cu femeile din visurile mele. Niciodată nu te cicălesc, nu sunt niciodată prost dispuse și tot ce vor să facă e... ei bine, hai să zicem că sunt foarte supuse.

Ea roși, iar el văzu cum roșeața i se răspândește pe față. Dacă avea s-o mai vadă cu mască, o să știe ce nuanță urma să apară în spatele măștii, cât de repede se răspândește roșeața și cum dispare.

– Nu pot crede că v-am spus toate astea, zise ea. Fetele bătrâne sunt avertizate să nu atragă atenția asupra celibatului lor.

– Îl purtați pe al dumneavoastră ca pe un simbol.

– Sunt realistă. Îi aruncă un zâmbet strengăresc. Ei bine, exceptând visurile.

Cu o oarecare doză de regret, el își dădu seama că muzica se stingea, iar dansul lor se apropia de sfârșit. Îi plăcuse să discute cu ea. Nu-l plictisea.

– Hai să mergem la o plimbare în grădină!

Ea îl studie ca și cum căuta ceva. Se mișca el, oare, prea repede? Urma să-și dea seama de motivele lui?

– Da, bine, spuse ea în cele din urmă. Nu văd nimic rău în asta.

Dacă nu vedea nici un rău însemna că nu cunoștea foarte bine bărbații.

Capitolul 13

Pe când colindau prin grădinile complicate ale fratelui ei, cu labirintul lor de poteci, Minerva nu se putu abține să nu se întrebe dacă el își dăduse seama cine e. Dar, dacă așa stăteau lucrurile, n-ar fi spus-o? N-ar fi spus oare: „Aha! Mi-am dat seama că ești Lady V."?

Dacă nu-și dăduse seama încă, atunci de ce erau aici? Bărbații bogați, puternici, diabolic de arătoși n-o însoțeau prin grădini.

Nu era obișnuită să aibă atenția unui bărbat în acest fel. Oh, firește că se plimbase destul, dar întotdeauna se întristase când partenerul ei poate neintenționat – sau în anumite cazuri intenționat – făcea remarci legate de zestrea ei „atractivă" ca și cum ar fi vrut să-i facă curte acesteia, nu ei. Nu voia ca același lucru să se întâmple și acum, nu voia să întineze amintirile ei din noaptea trecută.

– La Twin Dragons ați menționat o cerere în căsătorie, spuse el. Ați avut multe?

– Câteva.

– Nici una pe placul dumitale?

– Una din ele mi-a plăcut destul de mult, până când respectivul bărbat m-a informat că va trebui să mă asigur că voi rămâne însărcinată repede și că-i voi produce un fiu, fiindcă nu ar tolera nici o fiică. După ce își obținea urmașul, am fi isprăvit.

– Isprăvit?

Pentru că-l plăcuse, cuvintele lui fuseseră deosebit de greu de îndurat.

– Da. După asta, eram liberă să-mi iau un amant, așa cum și el intenționa să-și păstreze amanta. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie de mine sau de sentimentele mele în această privință.

– Măcar ar fi trebuit să se prefacă.

Cuvintele lui îi tăiară elanul. El se prefăcea? Când fuseseră la Nightingale, ceea ce se întâmplase între ei păruse mai cinstit decât ce întâmpina de obicei cu bărbații.

– Eu prefer sinceritatea. Am scris acel ghid pentru că unii bărbați sunt foarte pricepuți la prefăcătorii, dar e foarte dificil să continue așa toată viața. Când prefăcătoria dispare, o doamnă ar putea să fie surprinsă de ceea ce îi rămâne.

– Ei bine, pot cu siguranță să înțeleg precauția dumitale.

– Sunt fată bătrână cu bună-știință, pentru că refuz să fiu împovărată cu un bărbat care nu mă iubește. Sunt norocoasă să fiu binecuvântată cu părinți care nu cred că singurul meu scop în viață e să fiu soție.

– De asta căutați ocazii favorabile ca afacerile cu vite?

Ea râse ușor, încercând să nu-și scoată în evidență talentele.

– Mă pricep la afaceri și la finanțe. Prea mulți membri ai aristocrației nu reușesc să priceapă că se schimbă roata. Bărbații din cercul meu apropiat înțeleg asta și îmi apreciază perspicacitatea în afaceri. Din nefericire, unii bărbați se simt amenințați de asta. Și mă tem că acest lucru mă face un companion de plimbare îngrozitor de plicticos.

– Dimpotrivă. Mă fascinați, domnișoară Dodger.

Ea își înăbuși bucuria pe care i-o aduseseră cuvintele lui. Alți bărbați o învățaseră să fie precaută, să nu se lase amăgită de complimente. Totuși, pe el îl credea, își dorea asta cu disperare. Mai mult decât atât, voia ca el s-o sărute. Voia intimitatea pe care o împărtășiseră, dar cum putea să obțină asta fără a dezvălui că ea era Lady V.?

Poate că el îi simțise dorința. Începu s-o abată de la potecă. Cineva își drese aspru glasul și îl opri brusc. Se uită peste umăr.

– Oare nu cumva fratele dumneavoastră și soția lui sunt cei care se îndreaptă acum spre noi?

Minerva se uită și oftă.

– Da, e puțin cam protector cu reputația mea. Nu vrea să fiu împinsă într-o căsătorie din cauză că un bărbat a avut un comportament greșit.

– S-a întâmplat asta?

Întrebarea lui o surprinse, chiar mai mult tonul – ca și cum ar fi fost mânios la gândul acesta.

– Unul chiar mi-a rupt corsetul, gândindu-se că, dacă părea că aș fi compromisă, ne-am fi grăbit către altar.

– Doamne, Dumnezeule, doar nu vorbiți serios.

– Mă tem că da. Următoarea dată când l-am văzut, era bătut și plin de vânătăi. Nu știu sigur cine l-a pedepsit: tata sau unul din frații mei. De atunci, Lovingdon a fost precum o cloșcă. Întorcându-se ușor, ea strigă: Sunt bine.

– Grace avea nevoie de puțin aer, spuse Lovingdon pe când se apropiau.

– Sunt sigură că așa e, mormăi Minerva.

Perechea se opri, și ea văzu foarte clar cum Lovingdon îl măsura din cap până-n picioare pe Ashebury.

– Poate că ar fi bine să evitați întunericul, spuse fratele ei. Mi-e teamă să nu te lovești de un pumn.

– N-am nici un plan s-o compromit pe sora dumitale, spuse Ashebury, și Minerva se miră de cât era de dezamăgită. Dar nici nu-i scăpă ironia – deja o compromisese. Doar că nu știa.

– Planurile se pot duce câteodată pe apa sâmbetei, spuse Lovingdon categoric.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lovingdon, izbucni Minerva. N-o să se întâmple nimic din ceea ce nu vreau eu să se întâmple.

– Iubitule, spuse Grace, punându-și palma pe pieptul lui. Poate că ar trebui să ne întoarcem chiar acum la oaspeții noștri.

– Nu până când nu voi primi un răspuns.

– Sincer, nu e treaba noastră. El se uită la soția lui, ca și cum ea ar fi înnebunit. Ea îi cuprinse obrajii în mâini. E destul de matură să știe ce vrea. Haide acum!

Uitându-se la Ashebury, el mișcă încet din cap.

– Da, în regulă. Apoi își înclină capul spre Minerva. Amintește-ți ce te-am învățat!

– Bucurați-vă de grădini, spuse Grace înainte de a-l îndemna pe soțul ei înapoi spre casă.

– A fost interesant, spuse Ashe.

– Îmi pare rău. Câteodată e cam absurd.

– Nu-i nici o problemă. Dacă aș fi avut o soră, și eu probabil aș fi vrut să am grijă de ea.

Ea nu se putu abține să nu se gândească la faptul că sora lui ar fi fost o fată foarte norocoasă.

– Mergem mai departe? întrebă ea.

– Ce v-a învățat?

Obrajii i se îmbujorară de jenă.

– Cum să fac ca un bărbat să se îndoaie de mijloc lovind cu genunchiul.

El făcu ochii mari.

– Înțeleg. Lipsa de încredere în bărbați pare o trăsătură de familie.

– Repet, nu e că n-avem încredere în bărbați. Punem la îndoială motivele lor.

– Foarte corect. Îi oferi brațul, și ea îl luă. Abia făcuseră trei pași, când el spuse: Nu i-ați răspuns la întrebare.

– Și care era întrebarea?

– Ce anume vreți să se întâmple?

Era prea devreme. Știa asta. Dacă nu lua în considerație timpul petrecut la Nightingale, era prea devreme. Dar timpul acela conta, chiar dacă ea recunoștea sau nu. Urmele nopții trecute zăboveau, ascuțeau simțurile, îl făceau mai conștient de ea decât ar fi fost în alte condiții. Nu putea face altceva decât să creadă că și ea simțea aceleași dorințe, aceleași nevoi.

Aștepta, când de fapt tot ce voia să facă cu adevărat era s-o afunde în întuneric și s-o sărute nebunește. Să-i amintească de ce ar trebui să se întoarcă la Nightingale, ce o aștepta acolo alături de el. Ea se uită în jur, ca și cum ar fi căutat un răspuns.

– Nu-i o întrebare atât de dificilă, spuse el.

Ea se uită dincolo de el, și doar atunci își dădu el seama de pașii care se apropiau. O pereche, discutând pe un ton jos, trecu de ei și o luă pe potecă la stânga.

– Dacă mergem în direcția asta, spuse ea încet, o să ajungem la un podeț arcuit ce traversează un iaz puțin adânc. Aș vrea să merg acolo. Cred că l-ați găsi interesant.

El îi oferi brațul, încântat de atingerea degetelor ei înmănușate ce îl strângeau. Când începură să meargă mai departe, fu tentat să se uite în urmă peste umăr să se asigure că Lovingdon nu se strecurase în spatele lor.

– Am observat că ați venit cu domnul Alcott, spuse ea ca și cum simțea nevoia să umple tăcerea ce se lăsase între ei, și el se întrebă dacă nu cumva nu se simțea bine în compania lui. Bănuiesc că știți, vi se spune la toți „Zurbagiii din Havisham".

Gura lui se curbă ușor.

– Cunoaștem acest termen cu care suntem etichetați. Deși Grey nu mai e zurbagiul care era odinioară.

– Și dumneavoastră?

Nu-și dădea seama de ce se simțea de parcă ea îl supunea unui test, dar Minerva îl studia de parcă răspunsul era important.

– E foarte posibil să mă îmblânzesc în viitorul apropiat. Vă bate gândul să faceți ceva exerciții de îmblânzire, domnișoară Dodger?

Ea scutură ușor din cap.

– Nu v-aș vrea îmblânzit.

– Sunt extrem de fericit să aud asta.

– Așadar, pe unde vă vor duce aventurile în viitor? întrebă ea, schimbând subiectul, de parcă acela nu era unul comod.

– Într-un loc mai degrabă plictisitor, mă tem. Reședința părinților mei din Mayfair. Mă mut acolo în următoarele zile.

El vedea că ea îl studia, deși nu se putea hotărî să-i susțină privirea. Se întrebă cum ar reacționa dacă ar ști cum stăteau lucrurile cu afacerile lui. O femeie pricepută la afaceri care se informa cum să investească în vite în altă țară l-ar considera, fără îndoială, un idiot din cauza nepriceperii lui în a jongla cu cifrele. Pe de altă parte, ar fi în stare să înțeleagă ceea ce el nu putea – doar dacă el și-ar putea călca în picioare mândria. Ceea ce nu putea. Mai curând s-ar împiedica de ea.

– Bănuiesc că nu-i treaba mea, dar de ce nu locuiți deja acolo? întrebă ea.

– Nu eram pregătit să-mi înfrunt amintirile. E locul unde i-am văzut pentru ultima dată în viață. Abia atunci se uită la ea. Deși doar câteva lămpi cu gaz luminau poteca, dădeau destulă lumină pentru a-i vedea compasiunea oglindită pe față. Nu-și putea aduce aminte când mai vorbise cu vreo femeie despre părinții lui. Și, cu toate astea, cu ea vorbise de două ori. Ceva la ea îl făcea să se simtă la adăpost.

– Să sperăm că aveți câteva amintiri plăcute acolo pentru a le pune în umbră pe cele triste, spuse ea încet, cu degetele afundându-se în brațul lui în clipa când îl apucă mai strâns, dându-i un surprinzător sentiment de alinare.

– Nu m-am gândit atât de intens la timpul petrecut acolo înainte ca ei să moară. Cu excepția amintirilor care l-au invadat după ce trecuse pragul casei. Încă le purta cu el. Moartea lor a umbrit orice altceva, dar poate că aveți dreptate. Odată ce mă mut acolo, o să-mi aduc aminte de timpurile mai fericite. Dar acum era gata să părăsească trecutul și să se întoarcă în prezent. Ați călătorit, domnișoară Dodger?

– Când eram mică, am vizitat domeniul Lovingdon de câteva ori, dar, ca regulă, tatălui meu nu-i place să plece din Londra, așa că n-am deprins obiceiul de a călători. Nu-mi pot imagina toate lucrurile pe care le-ați văzut.

– Am foarte multe fotografii. Sunteți bine-venită să le vedeți, să vă uitați la ele.

I se păru că îi simte degetele tresărind.

– Faceți fotografii doar când călătoriți?

El îi aruncă o privire aproape malițioasă. Avea ea oare de gând să joace cartea inocenței când știa al naibii de bine ce fel de fotografii făcea el? Dar începuseră amândoi un joc. El nu știa sigur după ce reguli jucau, dar bănuia că ea avea câteva reguli clare.

– Fotografiez orice îmi face plăcere.

– Atunci, o să vă placă podețul.

Ajunseră la el. Era îngust, abia dacă încăpeau pe el două persoane una lângă alta. Oprindu-se pe la jumătate, ea își retrase mâna de pe brațul lui și apucă balustrada.

– Îmi place să vin aici și să arunc firimituri la pești și la lebede, spuse ea încet. Întotdeauna e așa pașnic. Tot frunzișul, tufișurile și gardurile vii par să împiedice zgomotul dinspre oraș.

El se mișcă până când aproape că-i atingea corpul cu al lui – aproape. Prudența era aliatul lui. Nu voia să înțeleagă greșit situația, motivul pentru care îl adusese în această parte retrasă a grădinilor.

– Aici nu e la fel de multă lumină, spuse el.

– Nu, nu este. Nu sunt sigură de ce Lovingdon n-a luminat mai bine zona asta.

– Îmi pare bine că n-a făcut-o. Îmi place întunericul.

Ea întoarse puțin capul până ajunse să se uite la el.

– Poate ascunde foarte multe păcate.

– Nu-mi păreți o păcătoasă sau cineva care ar avea ceva de ascuns.

– Într-un moment sau altul, cu toții păcătuim, cu toții avem ceva de ascuns.

Cuvintele ei fură rostite în șoaptă, și totuși își atinseră ținta cu o forță ce aproape că-l dădu jos de pe podeț. Era imposibil să îi cunoască situația financiară, faptul că era dispus să facă orice pentru a o îndrepta. Probabil se referea la fotografiile pe care le făcuse la Nightingale. Deși nu le arătase nimănui, știa că nu toate doamnele care îi pozaseră erau discrete. Dar nu-i păsa dacă lumea afla că le făcuse. Câțiva domni chiar ceruseră să le vadă și fuseseră dezamăgiți să afle că nu le făcea publice.

El știa ce avea ea de ascuns. Vizita ei la Nightingale. Dar faptul că ea își ascundea identitatea făcea să-i fie mai greu să o curteze. Exista o șansă să greșească, să facă un pas greșit. Nu le putea avea atât pe Lady V., cât și pe Minerva Dodger. Ar trebui să se mulțumească cu una. Minerva nu l-ar vrea dacă ar afla că avusese o aventură cu Lady V. la Nightingale. Chiar dacă erau una și aceeași femeie, n-ar ști că el știa asta. Trebuia ca ea să aibă deplină încredere în el, dacă voia să aibă vreo șansă de a o câștiga – fie ca amantă, fie ca soție.

– Ce vrei să se întâmple, Minerva? întrebă el.

Ochii ei se măriră ușor, buzele se întredeschiseră.

– Sunteți puțin cam familiar folosindu-mi numele de botez.

– M-ai dus departe de casă, undeva în întuneric. Ce vrei să se întâmple? repetă el.

– Vrei să mă faci să spun? Cu siguranță poți ghici.

– Ești fiica unui bărbat bogat și puternic, care n-ar ezita să mă înece în iazul ăsta dacă ar crede că am profitat de tine. Deci da, vreau să mă asigur că nu există vreo neînțelegere în ce privește dorințele tale.

În jurul lor se lăsă tăcerea, grea și densă, ținând la distanță chiar și muzica, și zgomotul din sala de bal. Liniștea fu întreruptă de un pleoscăit. Poate că era un pește. Sau una dintre lebede. Nu era important. Tot ce conta era că se găseau singuri, în întuneric.

– Vreau să mă săruți, spuse ea cu îndrăzneală.

La fel de bine ar fi putut să-și lipească gura de a lui. El fu cuprins de dorință auzindu-i îndrăzneala. Și apoi, poate pentru că n-o luase imediat în brațe, ea se pierdu cu firea, pe față începu să i se vadă îndoiala, și el îl blestemă pe fiecare bărbat care o făcuse vreodată să se simtă inferioară față de ceea ce era, pe fiecare bărbat care o privise și nu văzuse decât un sac de bani.

Întinzând mâna, o luă de umăr și o întoarse încet, până când ajunse cu fața direct spre el.

– Bine, pentru că mi-am dorit nespus să te sărut încă de când i-ai trimis pe fratele tău și pe prietenii lui în sala de bal.

Apoi își puse gura pe ai ei și i-o luă în stăpânire.

Minerva abia putea să-și închipuie că în întunericul din grădinile fratelui ei era sărutată cu atâta înflăcărare și pasiune, ca și cum ea era centrul universului, pentru ea începeau războaie și se năruiau regate. Mai adusese aici doar un singur bărbat, la care ținuse destul de mult. N-ar fi mers așa departe încât să afirme că-l iubise, dar crezuse că în timp sentimentele ei pentru el aveau să sporească. În vreme ce se uitau la lebede, el o ceruse de soție.

Fără stat în genunchi, fără să o privească în ochi, fără a-i lua mâna.

Tonul lui fusese asemănător cu cel folosit de ea când alegea un amestec de ceaiuri într-un magazin. Când ea propusese să nu se grăbească, el doar ridicase din umeri și plecase. O săptămână mai târziu, citise despre logodna lui cu altcineva.

Știa că mai târziu avea să analizeze acest moment și fiece moment de dinaintea lui. Șase sezoane o învățaseră că atențiile acordate de către un bărbat veneau cu un preț, și, când ea refuza să-l plătească, bărbații dispăreau ca și cum n-ar fi existat vreodată. Dar, pentru

moment, alungă toate îndoielile ce-i cereau să fie luate în seamă și le încuie bine. Pentru moment, își permise să creadă că era dorită. Că bărbatul acesta tânjea să fie cu ea la fel de mult cât tânjea și ea să fie cu el.

Aproape că plânse dezamăgită când gura lui o părăsi, înainte de a ofta de uimire când el îi cuprinse fața în mâini și o copleși cu sărutări pe fiecare centimetru al ei, ca și cum adora ceea ce ea nu învățase niciodată să aprecieze. Revenind cu gura la a ei, el n-o cruță, ci își adânci sărutul, și ea fu cuprinsă irevocabil de pasiunea intensă ce ardea în ea. El îi alimenta focul cu atât de puțin efort.

Retrăgându-se, el își trecu degetele mari peste pomeții ei. Surâsul lui luci alb în întuneric.

– Ei bine, salutare, Lady V.

Inima Minervei se zbătu în piept; i se tăie răsuflarea. Se gândi să nege, dar cum ar putea să facă asta și să fie și credibilă? Ce avea să spună? „N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești." Pe de altă parte, era oarecum ușurată că secretul îi fusese dezvăluit.

– Când ți-ai dat seama?

Cu un deget, urmări încet linia unde fusese masca, de-a lungul rădăcinilor părului, în josul obrazului, peste buza de sus.

– Am bănuit pe când vorbeam la petrecerea lui Lady Greyling. Statura și silueta ta păreau potrivite, dar pasiunea cu care vorbeai a fost un indiciu mai clar. Vocea ta și îmbrăcămintea m-au pus pe gânduri. Îmbrăcămintea femeilor poate fi groaznic de înșelătoare. Dar apoi am dansat cu tine la Twin Dragons, și convingerea mea a sporit. În plus, a mai fost și verbina.

Știa de atâta vreme și continuase s-o urmărească, s-o întâlnească la Nightingale?

– Nu e o mireasmă neobișnuită.

– Totuși, parfumul are o anumită aromă în funcție de pielea pe care e aplicată. Însă sărutul de acum a fost hotărâtor. Gustul tău, îndrăzneala ta, felul în care mi-ai răspuns la sărut. N-am mai putut ascunde adevărul în ceea ce te privește.

– Asta nu schimbă nimic între noi.

– Asta schimbă totul. Știind ce poate fi între noi, nu te poți aștepta să plec liniștit, în special când putem avea mult mai mult.

Și știu că mă placi enorm; altfel, nu mi-ai fi cerut să te sărut. Nici n-ai fi permis libertățile pe care mi le-am luat noaptea trecută.

– Șttt. Nu știi cine se furișează prin întuneric.

Îi puse două degete pe buze pentru a-l face să tacă. Acum, el îi luă mâna, i-o întoarse și îi depuse un sărut în mijlocul palmei, înainte de a-i îndoi degetele ca pentru a-l păstra.

– Nu erai prea preocupată de cine s-ar furișa când ne-am sărutat, spuse el.

– Un sărut e una. Cealaltă chestie e cu totul altceva.

– Amândouă te vor duce la altar la fel de repede dacă un tată află de vreuna din ele.

– Nu. Dacă tata află de cealaltă, asta o să te pună în sicriu.

El nu păru îngrijorat. Și încă îi ținea mâna într-a lui.

– Nu și dacă am intenții onorabile în ceea ce te privește, spuse el.

Ea îl țintui cu privirea.

– Vorbești despre... căsătorie?

– Așa s-ar părea.

– Chiar știind cine sunt?

– În special știind cine ești. Mă intrigi. Un trandafir, oricum i-ai spune[1] și toate prostiile alea. Ești o femeie care știe ce vrea și care face totul pentru a-și atinge scopul. Nu ești vreo domniță sclifosită care se smiorcăie într-un colț așteptând ca altcineva s-o facă fericită.

– Domnilor li se cam taie elanul pentru că nu mă smiorcăi, nu leșin și nu fac pe neajutorata.

– Eu nu sunt printre aceștia.

N-ar fi putut rosti vorbe mai adevărate. Ea se temea însă că s-ar putea foarte ușor îndrăgosti de el și nu credea că el era genul care să fie iubit. Chiar dacă ținuse la câțiva dintre pretendenții ei, nu fusese îndrăgostită nebunește de nici unul. Trebuia oare să iubești ca să fii iubit?

Făcând un pas înapoi, se sprijini de balustrada podețului, constatând că îi era mai ușor să gândească după ce el îi dădu drumul la mână, iar ea nu mai era învăluită de minunatul lui parfum bărbătesc.

[1] Citat din *Romeo și Julieta* de William Shakespeare, actul al II-lea, scena a II-a (n.tr.)

– De ce ai vrea să te însori cu mine?

El înaintă, și ea simți imediat apropierea lui, picioarele atingându-i fusta, pieptul lui aproape de al ei. Doar să respire mai adânc, și ar fi lipită de el.

– Între noi e pasiune. Ne simțim bine împreună.

Ea își mijì ochii.

– Care e situația ta financiară?

– Nu fiecare bărbat îți urmărește zestrea, spuse el tăios.

– Atunci, de ce îmi faci curte?

– Nu țipetele tale se auzeau lângă mine aseară?

– Și când flăcările pasiunii se vor stinge?

– Nu se vor stinge.

– Nu poți garanta asta. Îndepărtându-se de el, se uită spre partea cea mai întunecată a grădinilor. Să fie atracția fizică un motiv suficient pentru căsătorie? Ar putea o relație lipsită de iubire să fie de-ajuns pentru o viață întreagă?

Apropiindu-se în spatele ei, își lipi buzele de ceafa ei. O atât de simplă atingere ce făcea ca totul în ea să se topească.

– Te vreau în seara asta mai mult decât te-am vrut aseară, spuse el, vocea lui joasă provocând un fior cald asupra pielii ei.

– De ce nu mi-ai spus aseară că îmi cunoșteai identitatea?

– Părea să ai nevoie de anonimat. Poate că făcea parte din fantezia ta. Am vrut să-ți ofer ceea ce doreai. Dar vreau să-i fac curte Minervei Dodger. Nu cred că ar înțelege dacă aș avea o aventură cu Lady V. în timp ce o curtez pe ea.

De ce n-avea încredere în motivele lui? De ce nu putea să creadă că o dorea cu adevărat?

– Mă iubești?

– Tu mă iubești?

Ea se răsuci și simți gura lui pe a ei înainte de a mai putea rosti un cuvânt. Focul se aprinse aproape instantaneu. Ea se topi lipită de el și-l cuprinse cu brațele pe după gât. Era asta de-ajuns pentru a-i face fericiți pentru tot restul vieții?

El își plimbă gura de-a lungul gâtului ei.

– Permite-mi să te vizitez mâine. Dă-mi ocazia să îți arăt că poți fi fericită cu mine la lumina zilei, la fel cum ești în întuneric.

La așa o rugăminte simplă, ea nu putu face mai mult decât să încuviințeze din cap. El se depărtă de ea.

– Ai avut dreptate, spuse el încet, seducător, atingându-i ușor buzele. Mi-a plăcut foarte mult iazul fratelui tău.

Ea izbucni în râs, făcând-o să se simtă mai tânără decât se simțise de mult timp încoace.

– Nu sunt sigură că mi-a plăcut vreodată mai mult.

– E bine de știut. Am o latură competitivă. Nu vreau să te dăruiești nimănui altcuiva.

Nu se putea gândi la nici un bărbat care să concureze cu el, dar n-avea de gând să i-o spună. El chiar n-avea nevoie de și mai multă încredere în sine.

– Ar trebui să ne întoarcem în sala de bal, spuse el, înainte să ni se observe lipsa și să înceapă cleveteala.

Îi oferi brațul.

Ea avea o sută de întrebări, poate chiar o mie, dar nu voia ca văpaia să dispară.

Când ajunseră la terasă, el se îndepărtă de ea.

– Am lipsit cam mult. Pentru a-ți proteja reputația, ar trebui să intri fără mine.

– Ai mai fi cu mine acum dacă n-aș fi fost femeia... Se uită în jur, neștiind cum să-i pună întrebarea fără a dezvălui prea multe, în caz că cineva ar asculta. ... Femeia care credeai că eram?

– Dar ești, așa că asta iese din discuție.

– Înțelegi ce întreb. Nu mi se pare că-mi răspunzi la întrebare.

El o studie pentru o clipă.

– Nu știu. Știu doar că femeia pe care am cunoscut-o în acea primă noapte la Nightingale m-a intrigat și că eram disperat să aflu cine e. Discuția cu tine la Lady Greyling a fost la fel de năucitoare. Faptul că doamnele respective sunt una și aceeași e marele meu noroc.

– Cel puțin ești sincer.

Se gândi că, pentru o fracțiune de secundă, el ezitase, păruse vinovat. De ce trebuia ea să caute lucruri care probabil nici nu existau? Se auziră pași pe când alte perechi se apropiau.

– Vă mulțumesc pentru plăcerea de a vă avea drept companie, domnișoară Dodger. Abia aștept ziua de mâine.

– Excelență.

Ea urcă treptele și se îndreptă spre sala de bal. Nu se apropie nimeni de ea, nimeni n-o opri pe când parcurse încăperea și se apropie de scări. Merse în continuare până ajunse la intrarea ce dădea în balconul de pe care se vedea marele salon. Ashebury intrase

la un moment dat. Acum dansa cu Lady Honoria. Nu-i trebuise mult timp să-și îndrepte atenția în altă parte. Se strădui să nu se simtă geloasă. Era un bal. Lumea dansa.

Rămase unde era, privind în vreme ce el dansa cu Lady Julia și apoi cu Lady Regina. Nu se putu abține să nu se întrebe dacă le fotografiase și pe ele.

Simțind deodată o prezență impunătoare venind dinspre intrare, înțepeni. Fratele ei își rezemase brațele de balustradă.

– E un afemeiat, spuse el fără vreo introducere.

– Și tu nu erai? întrebă ea fără a se obosi să-și ascundă sarcasmul sau iritarea stârnită de faptul că el sublinia un lucru de care ea era perfect conștientă.

– Eu am avut motivele mele.

– Poate că și el are. Se întoarse să-l privească. Este de neînchipuit că un bărbat ar putea să mă dorească?

– Nu, bineînțeles că nu. Ca să fiu cinstit, nu mi-e clar de ce nu ești măritată încă. Și nu spun că nu te dorește, doar că nu cred că e genul care să se însoare.

– Eu nu caut acest gen de bărbați.

El își îndreptă atât de repede spatele, încât îi auzi șira spinării trosnind. Cu ochii mijiți, arăta înspăimântător.

– Ce vrei să spui?

– Că mi-a ajuns cu vânătorii de zestre. Că m-am săturat să fiu în grupa de măritat. Nu sunt aici să-mi găsesc un soț. Sunt aici pentru că Grace e o prietenă dragă mie, iar tu ești fratele meu și întotdeauna organizezi niște petreceri grozave.

– Atunci de ce accepți să te curteze?

– De ce nu? Faptul că nu mai am planuri de măritiș e o ușurare, sinceră să fiu, efectiv e o eliberare. Nu mai trebuie să-mi pese dacă un bărbat mă găsește atrăgătoare. Pot spune ce gândesc și știu că asta n-o să schimbe cu nimic lucrurile, că părerea lui despre mine nu e în măsură să îmi influențeze starea de bine.

– I-ai spus tatălui tău asta?

– E de acord.

Strânse din dinți, pentru că, evident, el nu era.

– Și mama?

– Ea vrea să mă vadă fericită. Sau așa îi spusese tatăl ei, și ea îl crezuse. Serios, e absurd ca țelul unei femei să fie acela de a căpăta un soț.

– Atunci, țelul tău care-i?

– Oricare vreau eu să fie.

N-avea sens să-l mai supere spunându-i că scopul ei era plăcerea.

Se auziră pași. Uitându-se peste umăr, îl văzu pe Edward stând în ușă. Se încruntă.

– Încetează să-mi mai arunci priviri otrăvite, Lovingdon. Am venit doar să obțin un dans cu sora ta.

Lovingdon încuviință din cap, după care se uită la ea.

– Amintește-ți ce te-am învățat.

Apoi plecă.

Ea oftă înainte de a-și îndrepta atenția spre Edward. În seara aceea, arăta deosebit de chipeș în frac. Îi zâmbi.

– Sper ca dansul următor să fie liber, spuse el.

– Întâmplător, chiar este. Mergem?

Ea făcu un pas spre ușă, dar el îi puse mâna pe braț, oprind-o în loc.

– Hai să dansăm aici! E mai puțin aglomerat.

– Va atrage atenția.

– Îmi place atenția.

– Încerci să faci pe cineva gelos?

El ridică un umăr, într-o mișcare nepăsătoare.

– *Ție* nu ți-ar plăcea?

Înghițind greu, ea își strânse mâinile.

– Sunt sigură că nu știu ce vrei să insinuezi.

– L-am văzut pe Ashe cum te ducea în grădini. Mai știu că doamnele n-o să-l lase în pace, și el e prea politicos să le refuze pe toate. Nu poate fi distractiv să-l vezi cum dansează.

– De obicei, nu te lasă pe tine în pace doamnele.

– Asta așa-i. N-am decât următorul dans liber. Îi întinse mâna înmănușată. Așadar, mergem?

– Bănuiesc că nu-i nimic rău în asta. Poate vom începe o nouă tradiție.

Începu un vals. Ea se aștepta ca el să profite, s-o țină mai aproape de el decât era necesar, dar el păstra o distanță respectabilă între ei.

– Te place, spuse Edward.

– Poftim?

– Ashe. Te place.

– Pentru că m-a dus la o plimbare prin grădini?

– Pentru că te privește ca și cum ești importantă pentru el. L-am văzut cu o grămadă de femei. Amândoi avem înclinația de a le folosi drept distracții. Scutură din cap. N-o să intru în detalii. Nu te vede în felul ăsta. Nu și-a luat ochii de la tine de când am ajuns aici. Chiar și acum ne privește.

Ea se sili să nu se uite spre balcon, să verifice dacă așa era.

– Poate că nu pare așa, dar el vede tot. Ăsta e motivul pentru care e așa de al naibii de bun la fotografiat.

– I-ai pozat?

– În multe ocazii. Se uită de jur împrejur, înainte de a se apleca și de a-i șopti: Cândva i-am pozat nud.

Ea își mijì ochii spre el.

– Cred că le înflorești.

– Păi, eram gol pe sub haine.

Ea râse.

– Ești groaznic!

El zâmbi larg.

– Ei bine, da, sunt. Și dansul nostru s-a sfârșit.

Abia atunci ea își dădu seama că melodia se sfârșise.

El îi luă mâna și îi sărută dosul încheieturii.

– Mulțumesc pentru vals, domnișoară Dodger.

– Mulțumesc, sir.

El îi dădu drumul mâinii, se îndepărtă cu un pas, se întoarse și o privi cu seriozitate.

– E un om bun. Să nu-i faci vină că mi-e prieten.

Apoi dispăru pe ușă, înainte ca ea să-i poată răspunde.

– Ți-am spus că, dacă te apropii la mai mult de un metru de ea, te fac una cu pământul, mormăi Ashe.

Edward își puse piciorul încălțat pe bancheta din față, pe când trăsura lui Ashe huruia pe străzi. Era surprins că prietenul lui așteptase atâta pentru a-l înfrunta. Pe de altă parte, locul strâmt l-ar face pe Ashe să-l burdușească mai ușor. Ashe avea cinci centimetri mai mult ca el, la dracu'.

– Nu, m-ai avertizat să stau departe de lebăda albă. Deci bănuiesc că domnișoara Dodger *este* lebăda albă. Așa am crezut și eu. Are statura potrivită.

– Edward...

– Calmează-te! N-o să spun nimic. Dar înțeleg că ea e cea cu care plănuiești să te însori.

– Dacă o pot convinge că nu mă însor cu ea pentru zestre.

– Dar de asta o faci.

Chiar și în întuneric, simți cum privirea lui Ashe îl străpunge.

– Oh, înțeleg. N-ar fi mai bine să fii cinstit cu ea?

– Fiecare bărbat care s-a apropiat de ea îi voia zestrea. Ea își dorește dragoste.

– Poți să-i dai asta?

Ashe oftă din greu.

– Nu știu. Văzând ce i-a făcut dragostea lui Marsden... Cum a trecut Albert peste asta?

– Să fiu al naibii dacă știu. Gândul să mă îndrăgostesc mă sperie de moarte. Așa că n-o s-o fac. Tu mă știi. Întotdeauna aleg calea lașului.

– Ăsta este motivul pentru care ai omorât un leu cu un blestemat de cuțit.

El ridică din umeri.

– Mi s-a blocat pușca.

– În treacăt fie zis, nu-mi place cum relatezi tu povestea aia. Dacă Locke ar fi fost la Lady Greyling, n-ar fi permis asta.

– Dar n-a fost, nu-i așa? Așa că am putut s-o înfloresc cât am poftit, pentru că ție îți plac poveștile mele. În afară de asta, și tu l-ai înjunghiat.

– Tu i-ai dat lovitura mortală.

– Nu putem ști sigur.

Ashe chicoti încet.

– Doamne, erai înnebunit. Mă mir că țipătul tău nu l-a pus pe fugă.

– N-am *țipat*. Am urlat. Ca un vechi războinic.

– Ca un nebun.

– Păi, când ești crescut de unul, la ce te poți aștepta?

Între ei se lăsă tăcerea, întreruptă doar de tropăitul monoton al potcoavelor cailor.

– De ce ai dansat cu ea? întrebă încet Ashe.

– Mi-am amintit cuvintele pe care le-a zis Lady Hyacinth la masa de ruletă. Îmi place să dansez cu fetele bătrâne. Întotdeauna se simt recunoscătoare când li se dă atenție.

– Ești un măgar, Edward!

Edward zâmbi. Da, era. Dar unul relativ inofensiv. Atâta vreme cât nu îi păștea un pericol pe cei pe care-i iubea.

Capitolul 14

Minerva acordase o grijă deosebită pregătirilor pentru acea zi; alesese o rochie de un roz pal ce reușise să sublinieze nuanța roșie a părului ei astfel încât să nu apară atât de negru. Camerista o coafase într-un stil delicat ce lăsa zulufii să se onduleze pe lângă obraji, scoțându-i în evidență ochii. Nu era într-atât de vanitoasă încât să creadă că arată drăguț, dar se considera mai mult decât acceptabilă.

Cu nervozitatea provocându-i fluturi în stomac, abia dacă se atinsese de micul dejun, incredibil de recunoscătoare că tatăl ei nu comentase despre asta. Nu era obișnuită să fie agitată în legătură cu vizita unui domn. Primise destui domni. Dar nici unul cu care se culcase. Îi știa fermitatea mușchilor, căldura pielii, felul în care se mișca deasupra ei...

Se temea că era ceva în neregulă cu moralitatea ei, pentru că nu simțea pic de rușine știind amănuntele acestea.

În vreme ce timpul se scurgea până la ora potrivită pentru vizita unui domn, ea stătea în salonul de dimineață încercând să citească. După ce se uită la aceeași frază pentru a nu știu câta oară, în cele din urmă închise cartea și începu să se plimbe prin cameră. Afară începuse să plouă ușor, așa că nu putea merge în grădină. Se gândi să trimită o scrisoare la ziarul *Times*, în ideea ca mai mulți oameni să se angajeze în opere de caritate, dar se îndoia că avea să fie în stare să se concentreze astfel încât să pară elocventă sau convingătoare.

Nervii îi erau întinși la maximum când majordomul intră în cele din urmă și o anunță că avea un vizitator. Cu toate astea, bucuria o luă prin surprindere...

– Lord Burleigh, continuă Dixon, cuvintele lui lovind-o pe Minerva și țintuind-o locului.

– Lord Burleigh? repetă ea, ca și cum își pierduse mințile. Bărbatul n-o mai vizitase niciodată până atunci, nu dansase niciodată cu ea. Vorbiseră în treacăt, dar cu siguranță nu își manifestase vreun interes față de ea.

– Da, domnișoară. L-am condus în salon. Mama dumneavoastră se ducea într-acolo.

Poate că trebuia să anunțe public că nu mai era în căutare de soț. Pe de altă parte, ar fi nesăbuită să nu țină cont de posibilitatea de a-și găsi dragostea mai târziu în viață. Desigur, orice bărbat ar trebui acum să accepte comportarea ei scandaloasă. Nu că Ashebury părea a avea vreo problemă cu asta.

– În regulă, atunci.

Lord Burleigh, al cărui fizic se potrivea numelui[1], sări de pe canapea imediat ce ea intră în încăpere.

– Domnișoară Dodger.

– Milord, ce amabil din partea dumneavoastră să mă vizitați. Am sunat pentru ceai.

– O să vă las pe voi, tinerii, să conversați, spuse mama ei, luându-și broderia și mutându-se într-un colț mai îndepărtat al camerei, pentru a le oferi puțină intimitate.

Minerva se așeză pe canapea. Lord Burleigh i se alătură, păstrând o distanță respectuoasă. Ea încercă să și-l imagineze pe Ashebury făcând la fel și descoperi că-i era imposibil.

– E o zi destul de mohorâtă, spuse Burleigh.

– Mie îmi place ploaia.

– Și mie. Multor oameni nu le place. E potrivită pentru meditație.

– Așa este.

– Îmi place zgomotul picăturilor ce bat în fereastră.

– Asta a fost o exprimare destul de poetică. Sunteți poet, milord?

Lui i se înroșiră obrajii.

– Mă ocup ocazional cu asta, ca amator.

– Felicitări!

El o privi cu ochii mijiți.

– Vă bateți joc de mine, domnișoară Dodger?

[1] Numele Burleigh se pronunță aproximativ la fel cu *burly* care înseamnă robust, voinic. (n.tr.)

– Nu, absolut deloc. Cred că orice strădanie creatoare merită aplaudată.

– Scuze! Am auzit... Își închise brusc gura, scoase ceasul de buzunar, se uită la oră, fără îndoială dezamăgit că nu trecuseră nici măcar două minute.

– Ce ați auzit, mai precis, milord?

Scuturând din cap, el își vârî ceasul înapoi în buzunar chiar când sosi ceaiul. Slavă Domnului! Minerva începu să-i pregătească o ceașcă.

– Trei cuburi de zahăr, spuse el. Puțină frișcă.

Ea îi înmână ceașca, pe care el o ținu cu deosebită pricepere în echilibru pe coapsă.

– Mamă? întrebă ea.

– Nu, mulțumesc, draga mea. Abia dacă-și ridică privirea de la broderia ei. Minerva n-ar fi putut să fie atât de absorbită împingând și trăgând ața printr-o țesătură, deși cu siguranță le invidia pe cele care fuseseră în stare să creeze astfel niște tapiserii incredibile.

După ce-și prepară și ceaiul pentru ea, Minerva se uită spre Burleigh și descoperi că acesta o studia. Ea îi aruncă ceea ce spera să fie un zâmbet de încurajare.

Încruntându-se, își drese glasul.

– V-am văzut aseară la balul Lovingdon.

Inima îi tresări puțin. Spera să n-o fi văzut în grădină.

– Ah?

– Mi-am dat seama că n-am ajuns să ne cunoaștem prea bine unul pe altul.

– Îmi doresc să mă fi invitat la un dans.

– Statura mea mă face oarecum stângaci în privința asta.

– Bănuiesc că sunteți prea critic cu dumneavoastră înșivă, dar, în orice caz, cred că ne-am fi putut descurca.

El clipi de câteva ori.

– Sunteți amabilă că spuneți asta.

– Afirmați asta ca și cum ați fi surprins de amabilitatea mea.

El abia atinse ceașca de ceai, că și renunță.

– Am auzit că ați fi...

Își drese glasul.

– O scorpie?

Încuviințând ușor din cap, el se încruntă și strâmbă din nas.

– Dificilă.

– Și, cu toate astea, ați venit în vizită.

– Tatăl meu a murit de puțin timp.

Ce-avea asta de-a face cu restul?

– Da, am auzit. Ar fi trebuit să vă transmit condoleanțele mele când v-am întâmpinat.

– Nu-i nevoie. Era înaintat în vârstă; a avut o viață bună. Dar acum trebuie să-mi văd de obligațiile mele. Sunt în căutarea unei soții, și m-am gândit să vă vizitez.

– Ce amabil din partea dumneavoastră!

– Sunt puțin mai în vârstă, așa că n-am prea multă răbdare pentru prostiile fetelor tinere.

Raționamentul acesta era unul pe care nu-l mai auzise până atunci. Deși era reconfortant, era totodată și puțin jignitor.

– Așadar, vârsta mea vă atrage?

– Nu chicotiți.

– Nu, de obicei, nu, deși în anumite ocazii am fost auzită chicotind.

– Nu tare, sper.

– Depinde, bănuiesc.

I se păru că aude pe cineva bătând în ușă. În acest moment, chiar și Lord Sheridan ar fi fost bine-venit.

Se uită spre ușă când Dixon intră, ținând o tavă de argint. I-o întinse. Ridicând cartea de vizită, citi și încercă să-și înăbușe bucuria.

– Te rog, invită-l pe ducele de Ashebury.

Minervei nu-i scăpă privirea întrebătoare a mamei ei când aceasta își ridică ochii de la broderia ei și nici dezamăgirea din ochii lui Burleigh. Toată lumea se ridică în clipa când Ashebury intră. Se îndreptă direct spre mama ei, îi luă mâna și i-o sărută.

– Doamnă, ce încântător arătați!

– Mulțumesc, Excelență. E o plăcere să vă avem în vizită.

– Plăcerea e în întregime de partea mea, vă asigur. Întorcându-se, își ținti privirea asupra Minervei, ignorându-l cu desăvârșire pe Burleigh, în timp ce traversa camera. Ea spera să-i sărute și ei mâna, dar el doar o salută înclinându-și capul.

– Domnișoară Dodger.

– Excelență.

Își mută ușor privirea.

– Burleigh.

– Ashebury.

– Sper că n-am întrerupt nimic.

– Nu sunteți niciodată în situația de a întrerupe ceva, spuse Minerva. Ați dori niște ceai?

– Mi-ar plăcea. Un cub de zahăr, fără frișcă. Mi-am pierdut atracția față de frișcă în numeroasele mele călătorii departe de civilizație. Aproape imposibil de transportat.

Minerva se așeză la loc, observând că Burleigh stătea o idee mai aproape de ea. Ashebury se așeză, de asemenea, pe scaunul cel mai apropiat de ea.

– Probabil vă lipsea ceaiul în călătoriile dumneavoastră.

– Dimpotrivă. Un gentleman își ia întotdeauna ceai cu el, chiar și în sălbăticie.

– Nu văd cum s-ar putea pregăti ceaiul așa cum trebuie în sălbăticie, spuse Burleigh.

– Oh, se poate, zise Ashebury. Trebuie să citești *Arta călătoriei*, Burleigh. Fascinant! Ai fi surprins să afli ce poate cineva să facă și ce e dispus să facă la nevoie. Luând ceașca oferită de Minerva, sorbi din ceai. Darjeeling! Excelent!

– Nu sunt sigură că am mai avut în vizită vreun gentleman care să poată recunoaște tipul de ceai.

– Am un gust rafinat. Pot distinge aroma a aproape tot ce are un gust unic: vin, alcool, ceai.

Cu ochii întunecându-se, își coborî privirea spre buzele ei, și ea intui ce lăsase nerostit: sărutul unei femei, gura ei.

Foindu-se în loc, Minerva sorbi într-un mod lipsit de feminitate din ceai. În jurul lor se lăsă tăcerea. Observă ceașca odihnindu-se pe coapsa fermă a lui Ashebury și se gândi că părea mult mai delicată acolo decât pe coapsa lui Burleigh. Deși Burleigh era mai lat în umeri decât Ashebury, Ashebury părea mai masiv. Poate și pentru că hainele îi cădeau atât de bine, fiind clar că n-avea nici un gram de grăsime. Putea fi și din cauză că ea știa senzația atingerii acelei coapse sub talpa ei, știa că oferea un loc foarte sigur în care să așezi o farfurioară.

– Despre ce discutați înainte să vă întrerup eu? întrebă Ashebury.

– Despre meritele vârstei, spuse Minerva, sperând că el n-avea să observe încotro rătăceau privirea și gândurile ei.

– Ale vinului?

– Ale doamnelor.

– Asta pare destul de nepotrivit. Doamnele pe care le cunosc eu sunt atât de discrete când vine vorba despre vârsta lor.

– Discutam că doamnele mai în vârstă nu chicotesc precum prostuțele cele tinere, spuse enervat Burleigh.

– Ce-i rău în a chicoti? întrebă Ashebury.

– E enervant. Nu vreau o soție care să chicotească. Domnișoara Dodger nu e înclinată spre chicoteli.

Privirea lui Ashebury se ațintì asupra ei.

– Nu e? Pariez că aș putea s-o fac să chicotească.

– De ce ai vrea să faci așa ceva? întrebă Burleigh.

– De ce să n-o faci dumneata?

– După cum am spus, e enervant.

– Dimpotrivă, Burleigh, e un sunet vesel. O femeie ar trebui să chicotească cel puțin o dată pe zi.

Privirea îi rămase ațintită asupra ei.

Ea auzi un zăngănit slab, ceașca de ceai a lui Burleigh clătinându-se ușor pe farfurioară, în vreme ce el devenea din ce în ce mai agitat. Era oaspetele ei. Nu putea să-i permită lui Ashe să-l tulbure astfel.

– Cum se face ceaiul în sălbăticie? întrebă ea.

Ashebury îi aruncă un zâmbet leneș, și ea știu că era perfect conștient de încercarea ei de a destinde atmosfera.

– Un foc, un ibric, un ceainic și ceai.

– La fel cum se face în lumea civilizată, spuse Burleigh.

– Sunt niște diferențe ici și colo. Am sfârșit prin a dărui ceainicul, cestile și niște ceai unui șef de trib. Era de-a dreptul fascinat de metodă. Nu sunt sigur de unde își va procura ceai după ce va termina ce i-am lăsat noi. Ai vrea să vezi o fotografie a lui?

– Nu, răspunse Burleigh chiar în clipa când Minerva spuse da.

– Nu pot să refuz dorința unei doamne, replică Ashebury, punându-și deoparte ceașca înainte de a se muta de pe fotoliu pe marginea canapelei.

Minerva se feri repede pentru a-l împiedica să aterizeze direct pe ea, ceea ce o făcu să se cuibărească lângă Burleigh. Era pe deplin conștientă că respectivul înțepenise; nu-și putea imagina ca Ashebury să reacționeze la fel. Dacă s-ar fi aflat cu o femeie lângă el, fără îndoială că s-ar fi ghemuit lângă ea.

Pe buzele lui Ashebury plutea un zâmbet slab. Nemernicul se distra manipulându-i, făcându-l pe Burleigh să se simtă stânjenit. N-ar fi trebuit să se simtă atrasă de el când se comporta așa urât. Cu toate astea, părea incapabilă să se enerveze. Burleigh nu făcuse nimic rău, dar nici nimic bine. Nu era atrasă de el. N-ar obține nimic dacă ar curta-o. Probabil ar trebui să-i spună. Mai târziu. Când Ashebury avea să fi plecat.

Ashe își băgă mâna mare în buzunar, scoase un pachet legat cu sfoară și i-l puse în poală.

– Puteți să faceți onorurile.

Era la fel de aproape ca Burleigh, dacă nu chiar mai aproape, coapsa lui rezemată de a ei, șoldurile atingându-se, și, cu toate astea, nu se simțea înghesuită pe partea dreaptă. Nu putea spune la fel și de stânga. Era oare pentru că fusese incredibil de intimă cu bărbatul acesta? Sau pur și simplu era felul lui de a se simți perfect confortabil lângă o femeie? Probabil că varianta din urmă era cea corectă. Nu voia să se gândească la câte femei or fi fost atât de aproape de el.

Trăgând de capetele fundei, scoase șnurul de pe ambalaj și îl puse pe masa joasă de lângă ea. Apoi, desfăcu încet hârtia. Fu întâmpinată de imaginea cimpanzeilor. Suflete-pereche, putea să bage mâna în foc pentru asta. Urmară piramidele, făcând ca oamenii care se găseau lângă ele să pară pitici. Îi erau cunoscute construcțiile, mai văzuse și alte fotografii, dorise dintotdeauna să le viziteze. Nemaifiind în căutarea unui soț, era liberă să meargă oriunde dorea. Următoarea fotografie arăta un fel de sanctuar de piatră abia vizibil prin frunziș. N-avea nici o idee ce ar putea fi, și totuși părea atât de singuratic, ca și cum aștepta să fie din nou folosit.

Lăsând deoparte fotografia, luă alta înfățișând un bărbat cu părul lung și alb care părea să fi fost pictat pe fața lui neagră și ridată cu o vopsea albă. Rânjind, ținea în mână o gingașă ceașcă de ceai ce părea nelalocul ei acolo.

– Ăsta e, spuse Ashebury.

– Arată atât de fericit!

– S-a târguit cu mine pentru ceașca de ceai, spuse el morocănos.

Ea se uită la el. Era aproape, atât de aproape, cu umărul gata să-l atingă pe al ei.

– Ce ați căpătat?

– Doi membri ai tribului lui, pentru a ne însoți mai adânc în junglă.

– Ei cu ce s-au ales?

– Cu avantajul de a ne fi însoțit, presupun. N-au nevoie de bani. Nu depind de nimeni.

– Sunt sălbatici, spuse Burleigh.

– Ce anume înseamnă un sălbatic, Burleigh? Am cunoscut destui chiar în Anglia.

– Știi ce vreau să zic. Nu sunt civilizați.

– Nu ca dumneata și ca mine, poate. Nu pot da citate din Shakespeare, dar te asigur că foarte greu pot fi numiți sălbatici. Din câte știm noi, duc o existență pașnică. Ne-au primit bine. Făcu apoi cu ochiul spre Minerva. Au băut ceai cu noi. Nu poți fi mai civilizat de atât.

El dădu deoparte fotografia, și ei i se tăie răsuflarea văzând o femeie îmbrăcată în hainele indigene, așa sumare cum erau. Dar nu sânii goi îi atraseră atenția, ci fața femeii: atât de mândră, cu o ținută atât de nobilă. Fără stânjeneală, fără rușine. Cum ar putea fi cineva ofensat de această imagine remarcabilă? Era pur și simplu... viața. Și Ashe reușise să surprindă esența și frumusețea acesteia.

El avea dreptate. Trupul uman în toată splendoarea lui naturală era superb.

Deși Burleigh, după câte se părea, nu era de acord. Scotea niște sunete gâtuite, ca și cum ceaiul înghițit o luase pe un drum greșit. Smulgându-i fotografia din mână, se ridică iute.

– Nu poți să arăți astfel de poze unei doamne!

Era de mirare că indignarea lui nu făcuse candelabrul de deasupra să se clatine.

– Și oare de ce? întrebă Minerva.

– Doamnă, ducele îi arăta fiicei dumneavoastră fotografii vulgare.

Mama ei își ridică privirea, săltând ușor din sprâncene.

– E o femeie indigenă, mamă. În mediul ei natural.

– Nu poartă haine, spuse Burleigh.

– Nu haine așa cum avem noi, comentă Ashebury, dar vă asigur că în fața alor ei era adecvat îmbrăcată.

Cu grație și demnitate, mama ei se ridică și veni spre ei. Ashebury sări în picioare. Mama ei își întinse mâna spre Burleigh. Acesta ezită.

– Lord Burleigh.

Plesni din degete.

– Nu e cuviincios, doamnă!

– Eu sunt cea care va hotărî ce e cuviincios și ce nu.

El îi înmână poza.

Minerva admiră încrederea în sine a mamei ei. Putea foarte bine să se uite și la o foaie albă de hârtie, dacă e să ne luăm după expresia de pe chipul ei.

– Dacă femeia nu e obișnuită să poarte haine, nu văd cum putem s-o numim vulgară pentru că-și respectă tradițiile.

– Dar Ashebury n-ar trebui să pună asemenea fotografii în fața fiicei dumneavoastră.

– Suntem toți adulți aici, milord. Sigur nu putem fi jigniți de viață. Totuși, mama ei îi dădu fotografia înapoi lui Ashebury. În picturi, am văzut femei purtând și mai puțin, deși nu sunt opere pe care să le expun în salonul meu.

– Scuzele mele, doamnă, dacă v-am jignit, spuse Ashebury.

– Nu sunt jignită, doar subliniez un lucru. Să ne întoarcem la ceaiul nostru, da?

– Eu trebuie să plec, spuse Burleigh.

– O să vă conduc, milord, zise mama Minervei.

– Cum rămâne cu Ashebury?

– Nu cred că timpul lui s-a scurs.

– Nu îi puteți lăsa singuri.

– Oh, sunt sigură că nu se va întâmpla nimic nepotrivit. Își strecură brațul pe după al lui Burleigh. Cum rezistați acum, că-i luați locul tatălui dumneavoastră? întrebă ea conducându-l afară din cameră.

De îndată ce amândoi ieșiră, Minerva se plesni cu mâna peste gură, iar umerii i se scuturară, în vreme ce se străduia să nu râdă în hohote. Ashe stătea lângă ea. Se aplecă până când răsuflarea lui o mângâie pe obraz.

– Chicotești?

Îi scăpă un sunet ce semăna foarte tare cu un chicot. Îi dădu un ghiont în umăr.

– Ai făcut-o dinadins, făcându-l să se simtă stânjenit cu poza aia.

– Nu fi ridicolă! Nu știam că va fi aici.

– Atunci de ce n-ai așteptat până când pleca pentru a mi-o arăta?

Ochii lui străluceau cu un licăr de maliție.

– Pentru că, stând aici, mi-a trecut prin minte că ar putea fi distractiv să-i văd reacția. El e mai degrabă genul serios. Îți face curte?

– Nu sunt sigură. E prima dată când vine în vizită.

– Te-ar plictisi de moarte. Îi cuprinse fața în mâini. Ți-ar ucide spiritul. Nu-l lăsa să mai vină pe aici.

– Nu e treaba ta să-mi spui cui să permit să mă viziteze.

El își trecu degetul mare peste buzele ei.

– N-ai fi fericită cu el.

Ea se dădu bătută.

– N-am de gând să mă mărit cu el, dar nici nu vreau să-l pun într-o situație stânjenitoare. Și-a pierdut de curând tatăl.

– Ai o inimă bună. Se aplecă. Îmi place să aflu lucruri despre tine, Minerva.

Ea se întrebă dacă avea să o sărute. Ea voia.

– Vino în seara asta la Nightingale, spuse el seducător. Putem continua să aflăm lucruri unul despre altul, într-un decor mai intim.

– Sunt așteptată la Twin Dragons.

– Fă ceea ce nu se așteaptă de la tine.

Provocarea ce luci în ochii lui aproape c-o făcu să accepte să-l întâlnească, dar voia mai mult decât un contact fizic. Tânjea după o apropiere care să cuprindă inimi și suflete.

– Prea multe întrebări s-ar isca dacă n-aș apărea acolo.

– Cred că le-ai putea face față.

– N-aș vrea.

– Aș face să merite.

Încet, ea scutură din cap.

– N-am nici o îndoială, dar vreau să fii măcar puțin îndrăgostit de mine.

Încet, el o atinse pe obraz.

– Îmi întorci cuvintele împotriva mea.

– Pur și simplu, le înțeleg mai bine acum. Ea privi înapoi, după care își îndreptă privirea spre el. Mama trebuie să se întoarcă în orice clipă.

– Atunci, ar trebui să revenim la subiect, acceptă el fără resentimente. Ți-au plăcut pozele?

Ea zâmbi ușor.

– Da, mi-au plăcut. Au fost extraordinare. În special cea cu femeia. Sunt de acord că facem cu toții pe pudicii dacă ne concentrăm

asupra hainelor care lipsesc, în loc să ne gândim la ceea ce transmite fotografia: măndrie, eleganță și grație.

– M-am gândit eu că vei aprecia ceea ce am sperat să captez. Îmi amintește foarte mult de tine.

Auzind acest compliment, se îmbujoră toată.

– Ai o imaginație bogată, spuse ea.

– Dacă-l poți convinge pe fratele tău să-mi permită să folosesc podețul din grădina lui drept decor, aș putea să-ți arăt.

– Sunt flatată, dar arareori pozez pentru fotografii sau picturi. Niciodată nu-mi place cum ies.

– Ale mele o să-ți placă.

Ea râse.

– Nu știu dacă ești încrezător sau arogant.

El se aplecă ceva mai mult, până când răsuflarea lui îi ajunse pe obraz.

– Știi ce pot face în întuneric. Lasă-mă să-ți arăt ce pot face la lumină.

Ea fu copleșită de imaginea lui așezând-o pe podeț, stând aproape de ea înainte de a-și folosi gura într-o delicioasă călătorie de-a lungul trupului ei spre îmbinarea dintre coapse, aducându-i plăcere pe când soarele îi încălzea pielea, și țipetele ei...

Un glas dregându-se o făcu să tresară, ca și cum gândurile îi dansau prin cameră, văzute de toți. Cu un zâmbet voit răutăcios ce dădea de înțeles că el știa exact unde o dusese imaginația, el se ridică încet. Potolindu-și inima ce i se zbătea în piept, Minerva se ridică și ea.

– Trebuie să plec, spuse el. Poți păstra liniștită pozele.

– O să le păstrez cu sfințenie. Și așa avea să facă. Nu avea să le poată privi fără a se gândi la el și la intimitățile pe care le împărtășiseră. Acele intimități începuseră să treacă dincolo de trupesc, cuprinzând momente petrecute împreună ce îi uneau în feluri în care nu i se mai întâmplase cu nimeni din afara cercului familiei și al prietenilor apropiați.

– În cazul ăsta, le-am găsit un cămin bun, spuse el încet, înainte de a pleca.

Se opri să mai schimbe două vorbe cu mama ei, apoi ieși.

Lăsându-se pe spate, Minerva luă în mână fotografiile. Nimic din ce ar fi putut el să-i dăruiască nu i-ar fi făcut o mai mare plăcere.

Ea bănuia întru câtva că el știa asta. O cunoștea mai bine decât oricare alt bărbat. Să fie liniștită sau îngrijorată de acest gând?

Simțind că mama ei se așezase lângă ea, Minerva se strădui să nu roșească.

– Ce după-amiază interesantă! Când a început Ashebury să arate interes față de tine? întrebă mama ei.

– Am vorbit puțin când am fost la serata dată de Lady Greyling. De atunci, drumurile ni s-au mai intersectat de câteva ori.

– Arătai destul de mulțumită când a intrat.

– Găsesc aventurile lui interesante, iar fotografiile... Este foarte talentat.

Mama ei o luă pe cea de deasupra – cimpanzeii despre care Minerva credea că aveau să rămână veșnic preferații ei – și o studie.

– Are ochi bun.

Ea își dădu seama că mama ei vorbea despre ceva mai mult decât despre poză.

– Cum ai știut, fără nici o îndoială, că tata te iubea?

Ochii mamei ei se umplură de duioșie în vreme ce ea își amintea vremurile de demult.

– Când l-am întâlnit pe tatăl tău, îl interesa doar să se îmbogățească. Avea mulți bani, dar voia și mai mulți. Asta era tot ce prețuia. Apoi, într-o zi, a fost gata să renunțe la tot pentru mine.

Întotdeauna știuse lucrurile esențiale despre povestea părinților ei, dar nu și amănuntele.

– Cred că ăsta e motivul pentru care îmi displac vânătorii de avere. N-au nimic la care să renunțe.

– Nu fi atât de sigură, scumpo! Toată lumea are ceva de sacrificat.

– Cred că Ashe are oarece probleme financiare, spuse Edward, sorbind din scotch-ul fratelui lui, așteptându-și rândul la masa de biliard.

Grey își ridică privirea de pe bilele colorate pe care le studia.

– Ți-a spus el asta?

– Nu amănunte, dar se mută în reședința părinților. Trebuie să fie într-o situație cumplită dacă face asta.

Deși nici unul din ei nu știa precis de ce Ashe avea o asemenea aversiune față de acel loc, știau că avea legătură cu moartea

părinților lui. Trecuse prin multe coșmaruri la început, când se mutaseră la Havisham.

– E mândru, Edward. Nu pot face ceva dacă n-o cere. Dacă voia să știu, îmi spunea.

Își îndreptă atenția spre masă.

– Ei bine, asta-i chestia, vezi tu, s-a gândit că mi-ar plăcea să preiau eu contractul de închiriere a reședinței, și eu m-am gândit că e o idee afurisit de bună. Știu că e o pacoste ca eu să locuiesc aici cât timp sunt în Londra.

– Nu-i nici o pacoste.

– Soția ta nu e încântată.

Grey își îndreptă spatele.

– Ești un bețiv notoriu și te mai și lauzi cu cuceririle tale. Ea găsește asta necuviincios.

– Nu trebuie să asculte.

Fratele lui îl privi furios. El se dădu bătut.

– În regulă. Sunt conștient că stau pe capul vostru. Dar nici nu pot să-l deranjez pe Ashe, așa că m-am gândit că e timpul să am casa mea. El a sugerat să cumpăr mobilierul de acolo. M-ar scuti de căutarea altor mobile și i-ar da și lui niște bani. Adică, cred că-i limpede ce ai de făcut: să dai banii necesari. L-ar ajuta și pe el, nu înțelegi?

– Și închirierea?

– Probabil aș avea nevoie de o mică mărire a alocației pentru asta.

Grey lovi o bilă și trimise alta în buzunar.

– Ce ai de gând să faci cu viața ta, Edward? Ar trebui să ai un scop în viață.

– Există un scop important. Plăcerea.

– Ceea ce a fost în regulă când aveai douăzeci de ani. Dar acum, ai trăit mai mult de un sfert de secol. Trebuie să-ți asumi niște responsabilități.

– Eu sunt de rezervă și, pe deasupra, gentleman. De la mine se cere să trăiesc o viață de huzur. Cred că e undeva scris într-o lege. Poate chiar în Magna Carta[1].

Grey chicoti.

[1] În familiile nobile trebuie să existe un moștenitor și un al doilea fiu drept rezervă, în cazul în care se întâmplă ceva cu moștenitorul. (n.tr.)

– Dumnezeu să mă ajute, în mine se dă o luptă între a insista să te maturizezi și speranța că n-o vei face niciodată.

Edward făcu un pas înainte.

– Hai să mergem împreună într-o ultimă aventură! Cea de pe urmă. După aceea, o să mă potolesc și o să fac ceva respectabil și nebunesc – poate să candidez pentru parlament.

– Doamne, Dumnezeule, țara pe mâinile tale? Ar fi ceva de coșmar. Aruncându-și tacul pe masă, își ridică paharul și bău cu sete. Ești isteț, mai isteț decât lași să se creadă. Ai un cap sănătos pe umeri și cred eu că undeva – îl împunse pe Edward cu un deget în piept –, în adâncul tău, tânjești să faci bine. Dar trebuie să pricepi asta fără ca noi să facem o ultimă călătorie. N-o pot lăsa pe Julia, cu atât mai puțin acum, când e așa de vulnerabilă.

Întorcându-se, Edward goli paharul.

– Când te-ai însurat, n-am câștigat o soră prin căsătorie, ci am pierdut un frate.

– Eu m-am maturizat. Trebuie să faci și tu la fel. Cred că a avea casa ta e un prim pas în direcția asta. O să finanțez toată treaba.

El se răsuci pe călcâie.

– Incluzând mobilierul?

– Ca să-l ajut pe Ashe, da.

– Foarte bine. O să fie ușurat, sunt sigur.

– Când se mută?

– Va fi complet mutat mâine sau cam așa ceva.

– Cred că voi, domnilor, ați stat suficient timp singuri la un pahar de vin după masă, spuse Julia, întrerupându-i în vreme ce se îndreptă spre Grey, se ridică pe vârfuri și îl sărută pe obraz. Mă simțeam singură. Ți-am dus lipsa.

– Sosirea stăpânei casei e semnalul că trebuie să plec, murmură Edward.

– Nu trebuie să pleci, spuse Grey.

– Cred că da. O salută scurt pe cumnata lui. Și, de fapt, era scotch mai exact, nu vin.

– Credeam că domnii beau întotdeauna vin după cină.

– Așa cum ai subliniat în numeroase ocazii, eu nu sunt gentleman. Soțul tău mă tolerează, pentru că el este. Dar acum trebuie să plec. Mulțumesc pentru cina minunată.

– Ne bucurăm că ai putut să vii, spuse ea.

Aplecându-se, o sărută scurt pe obraz și îi șopti:

– Nu te pricepi deloc să minți.

– Nu e că nu îmi ești simpatic, Edward, dar ai așa un potențial! Cu toate astea, îl irosești.

– Fără viața mea de pierde-vară pe care s-o ai în vizor, cum te-ai mai distra?

– Edward, ai mers prea departe, izbucni Grey. Julia îți vrea doar binele. Amândoi suntem îngrijorați.

– Așa și trebuie. Sunt fericit, mă distrez minunat oriunde mă duc și îi distrez pe cei care îmi caută compania. Dar acum trebuie să plec să-mi planific următoarea aventură. Noapte bună!

Ieși din cameră cu pași hotărâți. Femeia asta scotea la iveală tot ce era mai rău în el, și nu înțelegea de ce. Nu era chiar o zgripțuroaică, dar nici măcar o dată nu se uitase la el altfel decât ca la o pacoste pentru familia și onoarea lor.

Ușurată, Julia se uită cum cumnatul ei ieșea valvârtej din cameră. Lucrurile erau întotdeauna încordate cu el prin preajmă. Nu ajuta că el fusese primul bărbat care o sărutase – nu că i-ar fi mărturisit asta lui Albert. Al naibii de chipeș, onestul Albert îi făcuse curte. Dar Edward cel al naibii de chipeș și cu o reputație proastă fusese cel care se apropiase de ea într-o grădină în timpul unui bal, își pusese gura pe a ei și îi demonstrase pasiunea ce ar putea exista între un bărbat și o femeie. Era o onoare, care ar fi trebuit să-i aparțină lui Albert, ar fi trebuit să fie a lui, și Edward știa asta prea bine. Dar crezuse că era distractiv să se dea drept Albert și să-i fure sărutul, însă ea nu-l iertase niciodată. Și nici pe ea pentru că-i plăcuse atât de mult.

Doar fiind mereu extrem de vigilentă de atunci încoace putuse să-i deosebească pe frați. Arătau identic. Doar gesturile și comportamentul îi diferențiau. Lui Edward nu-i păsa de nimic în afară de propria plăcere, în vreme ce Albert îi punea pe toți înaintea lui. Era unul dintre motivele pentru care îl iubea atât de mult.

Soțul ei se îndreptă spre șemineu, își sprijini fruntea de marginea poliței și se uită la vatra goală. Îi displăceau vizitele lui Edward, pentru că întotdeauna îl lăsau cu impresia că ar trebui să facă mai mult pentru fratele lui.

Merse spre el, se ridică pe vârfuri și îi șopti:

– Mi-aș dori să nu te mai chinuiești așa. Aș vrea să-l văd plecat.

El își întoarse capul, îi zâmbi și își frecă lobul urechii drepte.

– Îmi pare rău. Urechea mea bolnavă. Ai spus ceva?

Încă un lucru ce-i deosebea pe frați. Albert își pierduse auzul la urechea dreaptă la vârsta de cinci ani, când Edward îl aruncase într-un iaz înghețat. Sărise să-l salveze, dar asta nu schimbase faptul că fusese răspunzător de infecția ce-i afectase urechea lui Albert. Nu că Albert vedea așa chestiunea. Pretinsese că erau doar niște băieți agitați care permiseseră ca lucrurile să scape puțin de sub control, dar câteodată Julia bănuia că Edward era gelos pe fratele lui mai mare. Albert moștenise totul, în vreme ce Edward era doar beneficiarul inimii generoase a fratelui lui.

– Doar că te iubesc, spuse ea.

Zâmbetul lui se lărgi.

– Ar trebui să-mi spui asta numai la urechea stângă.

– Îmi pare rău că nu-l pot face să mă placă, minți ea. Nu-i păsa nici cât negru sub unghie dacă Edward o plăcea. De fiecare dată când pleca în călătoriile lui, ea se ruga cu ardoare să nu se mai întoarcă. Viața era mult mai ușoară când el nu era prin preajmă.

Albert îi dădu după ureche niște șuvițe rebele de păr.

– Edward poate fi supărător câteodată. Cred însă că, în ce te privește, e gelos. Am o soție minunată. Și el e singur.

Ea îi aruncă o privire jucăușă.

– Dacă e să luăm în calcul toate femeile despre care vorbește, nu sunt sigură că se poate spune că e singur.

– Dar nici una nu e bună pentru el. Nu în felul în care tu ai fost bună pentru mine. Deși a spus totuși că, dacă am face o călătorie împreună, s-ar maturiza când ne-am întoarce.

Ea simți un junghi în piept.

– Pleci?

Încet, el scutură din cap.

– N-o să te părăsesc.

Înăbușindu-și temerile privind norocul ei de a avea dragostea unui bărbat așa bun, temerile că fericirea lor ar putea fi distrusă, ea spuse:

– Poți să pleci dacă vrei.

Luându-i fața în mâini, el o privi în ochi.

– N-am de gând să te părăsesc câtă vreme ești însărcinată.

– O să fiu bine.

– Dacă ai pierde copilul în vreme ce eu aș fi plecat, crezi că mi-aș ierta-o vreodată?

– N-ar fi din vina ta. Nici unul din noi n-a făcut ceva ce m-a făcut să-i pierd pe ceilalți trei. Sper ca ăsta să fie băiat. Vreau să-ți dăruiesc moștenitorul.

– Sper doar să fie sănătos, și tu să supraviețuiești aducându-l pe lume. O trase lângă el și o îmbrățișă strâns. Nu vreau să te pierd, Julia.

– N-o să mă pierzi, promise ea, deși știa că unele promisiuni nu puteau fi respectate.

Stând în bibliotecă, Ashe învârtea în pahar lichidul de culoarea chihlimbarului, fascinat de vârtejul ce părea a se asemăna cu viața lui. Trebuia să se însoare cu o femeie cu zestre. Minerva Dodger avea cea mai mare zestre disponibilă. De ce s-ar mulțumi cu mai puțin?

În plus de asta, o plăcea, în special în dormitor. Ceea ce împărtășiseră dezvăluise o pasiune ce depășea cu mult tot ce trăise până atunci.

Nu fusese deloc încântat să intre în salonul reședinței Dodger și să dea cu ochii de Burleigh stând pe canapea lângă Minerva. De regulă, nu era un tip gelos, dar se părea că, în ce o privea pe ea, nici una dintre regulile după care se ghidase până atunci nu mai era valabilă.

A doua zi aveau să înceapă serios pregătirile pentru mutarea la reședința Ashebury Place. În seara asta, era în căutarea unei distracții. Putea avea parte de asta la tripou, chiar dacă nu paria. Și acolo avea să fie și Minerva. Ridicându-se, puse paharul pe bufet și se întoarse spre ușă.

– Ah, aici erai, spuse Edward intrând. Am niște vești foarte bune. Am vorbit cu Grey. Indiferent ce obiecte vrei să lași aici, o să am bani să le cumpăr.

Ashe scoase un oftat plin de recunoștință.

– Cu siguranță asta ușurează lucrurile. O să-mi pun consilierul financiar să calculeze cât costă.

– Mi-am închipuit c-o să fii mulțumit. Merse spre masă și își turnă un scotch. Ce să facem în seara asta ca să sărbătorim?

– Aveam de gând să merg la Twin Dragons. Ești bine-venit să mă însoțești.

Edward își studie băutura ca și cum căuta un răspuns în pahar.

– Nu, sunt mai degrabă într-o dispoziție pentru ceva care să includă femei.

– La Twin Dragons sunt femei.

– Femei respectabile. Scutură din cap. Nu genul ăsta îmi place.

Ashe se simți prins într-o dilemă, nevrând să-l abandoneze pe Edward după ce acesta fusese atât de generos, dar totodată arzând de nerăbdare s-o vadă pe Minerva. Dorința de a fi cu ea avu câștig de cauză.

– Pentru că n-am chef de genul de femei care-ți plac ție, o să te las în seama lor.

Edward făcu o grimasă.

– Zici că deja ai fi însurat. Apropo, când o să te muți, lasă spirtoasele aici.

– Dacă vrei să rămână și niște servitori, să-mi spui câți.

– Lasă câți vrei tu. O să-i păstrez. Ca și cum vorbele lui erau lipsite de importanță, dădu scotch-ul pe gât.

Dar Ashe înțelese exact ce voia el să transmită: era o încercare de a-i ușura povara.

– Edward, apreciez tot ce-ai făcut.

Buzele lui se schimonosiră într-un zâmbet batjocoritor.

– Noi, orfanii, trebuie să rămânem uniți.

– Oricât de mult mi-aș fi dorit să nu vă fi pierdut și voi părinții, de fapt am fost întotdeauna bucuros că n-a trebuit să mă duc singur la Havisham.

Edward se întinse după o carafă.

– Devii sentimental. Nu ți se potrivește. Du-te și pierde niște bani! O să te simți mai bine.

Recunoscător că Edward pusese capăt unei conversații ce ar fi devenit stânjenitoare, Ashe chicoti ușurat.

– Și tu... du-te și găsește-ți o femeie bună pentru noaptea asta.

– Nu vreau una bună. Rânji diabolic și mișcă din sprâncene. Vreau una care să fie foarte, dar foarte rea.

Dar Ashe știa că uneori era vorba despre una și aceeași. Minerva Dodger îl învățase asta.

Capitolul 15

Simțindu-se neliniștită și la capătul răbdării, Minerva stătea în balconul ferit de la Twin Dragons și se uita spre zona de jocuri. Întâlnirea cu Ashe din după-amiaza aceea o lăsase tânjind să se afle în brațele lui. Se gândise să-i trimită un bilet cu invitația de a i se alătura aici. Dar totuși spera ca el să-și facă apariția fără invitația ei, acesta fiind și motivul pentru care stătea aici mai degrabă decât să fie acolo unde ar fi trebuit să fie. O aștepta lumea. Trebuia să se ducă.

Trecând cu privirea pentru ultima dată peste zona jocurilor, simți cum inima îi tresări în piept la vederea lui Ashe rătăcind încet pe lângă mesele de joc înainte de a se îndrepta spre ruletă. O căuta? Altminteri, de ce să se ostenească să facă un ocol prin acea zonă, în loc să se ducă direct spre ruletă?

Aproape că strigă spre el pentru a-i atrage atenția, pentru a-l invita să vină lângă ea. Dar convenienţele cereau ceva mai multă decență. Se îndreptă și ea spre zona de jocuri.

El stătea lângă masa de ruletă uitându-se, fără a juca. Ei îi plăcea că nu era genul care să se arunce direct în joc, că nu se grăbea. Unii membri erau înnebuniți după asta. Bărbații de genul ăsta fuseseră catalogați de ea drept „bărbați cu care n-o să mă mărit niciodată".

Știa că n-ar putea iubi niciodată pe cineva pentru care jocurile de noroc erau o obsesie mai degrabă decât un hobby.

– Excelență.

El se întoarse, și ochii lui de un albastru strălucitor se umplură de căldură.

– Domnișoară Dodger. Speram să vă găsesc aici, dar nu v-am văzut la mese.

Când mai sunase un bărbat așa sincer vorbindu-i?

– Eu joc într-o încăpere separată. Ați dori să veniți? Știu că jocul de cărți nu e printre preferatele dumitale, dar nu trebuie să jucați. Ați putea privi.

El îi aruncă un zâmbet răutăcios.

– N-am simțit niciodată dorința de a fi un voaior. Cu toate astea, privindu-vă, s-ar putea să aflu că greșesc.

– Nu cred că aș fi atât de interesantă. Și aveți dreptate. E incredibil de plicticos să te uiți cum altcineva joacă. Nici nu știu de ce am făcut o astfel de propunere.

– Dacă am de ales între a sta aici uitându-mă cum roata se învârtește și banii mi se duc și a mă uita la dumneata, aleg ultima variantă. În afară de asta, presupun că ăsta e un joc exclusivist, despre care doar se șoptește, puțini fiind cei cărora li se permite să trăiască experiența.

Ea afișă un zâmbet luminos.

– Într-adevăr, așa este.

– În acest caz, aș fi mai mult decât încântat să accept invitația dumitale.

– Cine știe? Poate vă veți decide să jucați.

Încăperile private erau legendare. Nu era surprins că Minerva avea o cheie ce-i permitea accesul la ele, dar acum înțelese de ce îi ceruse ea vizitiului lui s-o aducă aici. Cu masca ascunsă în cutele fustei, se putea face nevăzută în zona de joc, găsindu-și aici consolarea. Chiar dacă l-ar fi urmărit pe vizitiul lui în acea primă noapte, ar fi fost capabilă să dispară înainte ca Ashe să se poată uita măcar fugar la ea fără mască.

Isteață fată!

Îl conduse pe niște scări și de-a lungul unui coridor întunecos. Trecură pe lângă o firidă umbrită. Prinzând-o de mână, el o trase înapoi într-acolo și îi asaltă gura cu a lui. Ea nu protestă și nici nu obiectă. Doar îl luă de gât, își apăsă sânii de pieptul lui și îl înnebuni cu ardoarea ei.

De ce jucau blestematul ăsta de joc când exista asta între ei? De ce nu erau acasă la el, în pat? Și de ce nu se putea sătura de ea? Era pentru că ea era cea care stabilise regulile, ea comanda, ea dicta condițiile înțelegerii lor?

Ce înțelegere? Încercă să-și păstreze capul limpede, s-o curteze ca la carte, dar tot ce putea să facă era să se gândească cum să-i cuprindă sânii în căușul palmelor, cum să-i frământe, să-i sugă. Tot ce voia era libertatea de a-și luneca gura de-a lungul picioarelor ei goale, de a o săruta în dosul genunchilor, de a-și pune gura pe semnul ei din naștere, de a o tachina și de a o chinui cu degetele și cu limba. Voia să

fie în ea, purtat de un val de plăcere care era mai intens decât orice trăise până atunci.

Își trecu gura de-a lungul gâtului ei.

– Vino acasă la mine!

– Sunt destul de tentată, zise ea oftând.

– Fii pe deplin tentată!

Râzând ușor, ea îi cuprinse fața în mâini.

– Nu te sperie? Această atracție nebună dintre noi?

– Nu. Ar trebui să ne bucurăm de ea. Nu e întotdeauna așa.

– Nu e?

El îi cuprinse obrajii în căușul palmelor.

– Pentru mine nu a fost niciodată atât de intens cu nici o altă femeie. Mărită-te cu mine, Minerva! Am putea să ne bucurăm de asta în fiecare noapte.

El îi auzi micul icnet de surpriză.

– Nu știu dacă e de-ajuns pentru a ne duce până la capăt viața.

– Dar ce călătorie am avea până când asta ar dispărea de tot!

– Deci crezi că va dispărea.

El blestemă dezamăgirea ce i se auzi în glas. O parte din el credea că așa trebuia să se întâmple. O parte nu-și putea imagina asta. Ea voia garanții. El voia să se culce din nou cu ea. Dar n-avea de gând s-o mintă.

– Mă iubești? întrebă ea.

El își reținu un oftat exasperat.

– Țin foarte mult la tine. Dragostea... dragostea e cea care l-a făcut pe marchizul de Marsden să înnebunească. Știu că tânjești după ea, dar nu înseamnă doar căldură și bucurie, și fericire până la adânci bătrâneți. Atracția asta pe care o simțim ne poate duce departe.

– Nu prea știu dacă o să ne ducă îndeajuns de departe.

Ar trebui să renunțe la ea. Nu era singura femeie cu zestre. Dar, la naiba cu toate, o voia pe ea. Încăpățânarea ei, entuziasmul de a urmări ce voia, chiar și încrederea ei în dragoste. Nu cunoscuse niciodată o femeie așa complexă, complicată sau fascinantă. O viață cu ea ar fi o garanție a faptului că nu s-ar plictisi niciodată.

O sărută încă o dată, aspru și lacom, voia s-o guste iar, încă o mușcătură, încă o atingere cu limba. Când încheie sărutul, ea se clătină. El o ținu și zâmbi larg.

– Am putea să ne bucurăm de asta în fiecare noapte. Gândește-te!

Luând-o de mână, o conduse pe coridor.

– Nu joci cinstit, spuse ea încet.

– Ăsta nu-i un joc.

– Nu e?

Era viitorul moșiilor lui, moștenirea lui. Își dorea să-i poată dărui dragostea după care ea tânjea, pe care o merita. Dar putea face în așa fel încât să nu regrete căsătoria cu el.

– Te vreau, spuse el simplu. Asta nu se va schimba.

– Cum poți să fii sigur?

– Pentru că știu ce vreau.

– Vreau să știi ce simți în adâncul inimii.

El o strânse de mână, dându-și seama abia în acel moment că nu-i dăduse drumul deloc. Nu aveau să rezolve în seara asta, și el voia să se bucure de timpul cât erau împreună. Voia ca și ea să se bucure că era cu el.

– Vreau să te văd jucând cărți.

La capătul culoarului, ea se opri la o ușă, ciocăni și, cu un singur cuvânt rostit, fu lăsată să intre. El o urmă într-o încăpere despre care auzise șoptindu-se încă de când devenise membru. Locul întunecat avea zone de ședere și mese pline de băuturi.

Minerva îl conduse prin draperiile date la o parte într-o încăpere bine luminată. În centru era o masă mare și rotundă, acoperită cu fetru, și câțiva oameni se adunaseră în jurul ei. Ridicându-se, domnii își mijiră bănuitori ochii. Doamnele rămaseră așezate și îi aruncară o privire scrutătoare.

– Cred că ne cunoaștem cu toții între noi, spuse Minerva.

– Ashebury, spuse Lovingdon, și Ashe ar fi trebuit să-și imagineze că fratele ei vitreg avea să fie aici. Soția lui Lovingdon stătea lângă el. Urmau ducele și ducesa de Avendale. Lord Langdon și Lord Rexton. Drake Darling.

– Lovingdon. Ashe își plecă ușor capul. Doamnelor. Domnilor.

– O să stăm aici, zise Minerva, luându-l de mână și conducându-l spre un scaun liber din capăt.

Până când ajunseră acolo, un lacheu mai pusese încă unul.

Ashe o ajută pe Minerva să se așeze, apoi așteptă până când domnii terminară să-l măsoare cu privirea. Trecură câteva interminabile minute până când Lovingdon dădu scurt din cap și domnii se așezară.

– Ashe nu va juca, spuse Minerva. Doar va privi.

– Atunci, care mai e distracția? întrebă Avendale.

– Distracția e că mă uit cum îți pierzi banii, în timp ce eu mi-i păstrez pe ai mei, spuse Ashe.

– Jocul lui e ruleta, explică Minerva, și el fu mirat de nevoia ei de a-l apăra. După ce-și scoase mănușile și le așeză în poală, își puse mâinile pe masă.

El studie acele degete subțiri și palide și își aminti cum le simțise în jurul lui. Pe cât de discret posibil, pe sub masă, el își puse mâna pe coapsa ei, strângând-o ușor prin straturile de jupoane. Uitându-se în ochii ei, văzu acolo plăcere, văzu cum pe chip i se ivea un surâs...

– Poate că doar te uiți, Ashebury, zise Lovingdon, dar trebuie să insist ca mâinile tale să rămână pe masă.

Ashebury strânse din dinți. Se cam săturase ca bărbatul ăsta să se pună în calea tentativelor lui de a o seduce pe Minerva – chiar dacă era sora lui Lovingdon și avea obligația de a o proteja.

– E îngrijorat că ai putea trișa, spuse ducesa de Lovingdon. Sau că o s-o ajuți pe Minerva să trișeze.

El nu-și mișcă mâna de pe coapsa ei. În schimb, o strânse din nou, înainte de a se uita cu ochii mijiți spre fratele ei.

– Consider extrem de dificil să nu mă simt insultat. Eu nu trișez.

– Din nefericire, noi da, spuse încet Minerva, cu obrajii îmbujorându-se într-un roz care-i venea tare bine. Deci mâinile trebuie să stea la vedere. Aplecându-se, ea îi șopti la ureche: Din nefericire.

Într-adevăr, din nefericire. Cu ochii ațintiți asupra lui Lovingdon, Ashe își puse mâna stângă pe masă, cu degetele răsfirate, și își trecu mâna dreaptă pe după spătarul scaunului Minervei pentru a o lua pe după umăr. Ea se uită la el, apoi la fratele ei. Tensiunea crescu.

– N-am nevoie de ajutor la trișat, anunță ea în cele din urmă. Sunt mai degrabă insultată că v-ați gândit că aș avea nevoie. Atâta vreme cât mâinile sunt la vedere, nu cred că trebuie să fie pe masă.

– Atâta vreme cât sunt la vedere, afirmă Lovingdon, dar nu părea prea mulțumit de asta.

Ashe se întrebă cât de fericit avea să fie Lovingdon odată ce deveneau rude.

– Începem? întrebă Darling.

Murmure de aprobare întrerupseră tăcerea. Minerva își frecă mâinile, făcându-și încheieturile să pocnească. Ashe nu înțelese de ce găsea atractivă și erotică mișcarea aceea deloc feminină.

Toată lumea puse un jeton în centrul mesei. Darling începu să împartă cărțile. Ashe fu uimit de teancul de jetoane ce stătea în fața fiecărei persoane. Nu le invidia bogăția. Voia doar să le calce pe urme. Deși, dacă planurile lui se îndeplineau, urma să aibă în curând el însuși o imensă avere.

Pe cât de discret cu putință, Minerva îi arătă cărțile și îi aruncă un zâmbet strengăresc. Flirta cu el sau îi semnala că îi plăcea mâna lui? El încercă să înțeleagă numerele. În cele mai multe cazuri, era dificil, dar, când ea aranja repede cărțile într-o anume ordine, era imposibil. Cu toate astea, îi zâmbi și pretinse că știa ce naiba însemnau acele cifre ce-i jucau în fața ochilor.

Ea decartă două dintre cărți. El habar n-avea ce nu-i convenea la ele. Se întrebă dacă ea urma să fie întotdeauna mulțumită ca el să privească sau dacă avea să vină un moment în care să-l încurajeze – poate chiar să insiste – să joace și el. Ar putea crede că era nepoliticos sau snob dacă nu juca.

Când mâna se sfârși, ea fu cea care se întinse peste masă și-și trase toate jetoanele în față.

– Ah, cinci sute de lire. Ce noroc pe mine! Mă poți ajuta să le așez teanc, îi spuse ea.

Asta putea să facă. Valorile erau marcate în culori diferite. Nu trebuia să facă vreun calcul.

– Cum de ai știut cât?

– Țin o socoteală când intră jetoanele.

În cap? Nici măcar nu avea nevoie să le scrie?

– Remarcabil.

Ea pufni.

– Nu chiar. Sunt sigură că toți de la masă fac la fel.

La dracu'! Era isteață. Trebuia să se asigure că nu avea să afle niciodată de inabilitatea lui de a stăpâni cifrele. Altminteri, l-ar putea crede un nerod. Și de ce și-ar dori un bărbat care să nu poată ține pasul cu ea?

Darling adună cărțile și începu să le amestece cu ușurință.

– Ascultă, Ashebury, am avut recent o discuție destul de interesantă cu Lord Sheridan. Mi-a cerut să-ți anulez calitatea de membru.

La masă încetă orice mișcare. Pahare ridicate parțial, lumea aplecându-se să spună ceva partenerului, încheieturi mișcându-se să arunce încă un jeton spre centrul mesei. Cu excepția amestecatului cărților. Fâșâitul lor rapid scotea în evidență liniștea, altminteri discretă, pe când toți ochii se ațintiră asupra lui Ashe. Sprâncenele delicate ale Minervei se încruntară, iar în ochii ei negri se citi îngrijorare.

– A spus că a existat un schimb dur de cuvinte între voi doi, adăugă Darling, continuând să amestece cărțile.

– Cu greu l-aș numi un schimb de cuvinte, spuse Ashe.

– A pretins că ai aruncat cu scotch în el.

Mândria lui Sheridan îl împiedicase să admită că făcuse cunoștință îndeaproape cu pumnul lui Ashe.

– Un accident, te asigur. M-am împiedicat și mi-a zburat băutura. N-am putut face astfel încât să nu se verse pe el.

Cu un semn din cap, Darling începu să împartă cărțile.

– Și Thomas a spus la fel, motiv pentru care nu te-am deranjat mai devreme, dar, dacă tot ești aici, m-am gândit să te întreb.

– Doar o stângăcie din partea mea.

– Mie nu mi-a plăcut niciodată prea mult de Sheridan, zise Rexton.

– Sper ca lui Lady Hyacinth să-i placă. Aud că urmează să se căsătorească, spuse ducesa de Lovingdon.

– Destul de rapid. Cum de a reușit? întrebă Minerva.

– O întâlnire compromițătoare în grădină, din câte am înțeles. Mai bine ea decât tine, aș zice.

– Ți-a făcut vizite? întrebă Lovingdon.

Minerva flutură din mână, înainte de a-și lua cărțile și de a începe să le aranjeze.

– Cu câteva zile în urmă. Îmi pare foarte rău de fată! Îi vrea doar zestrea.

Chiar și după ce fata o insultase, încă putea simți compasiune pentru ea. Ashe nu era sigur că ar putea face la fel, și totuși nu era surprins de reacția ei. Avea o decență ce le lipsea multora dintre doamnele cu care flirtase de-a lungul anilor.

– Va fi contesă, spuse Langdon.

– Va fi nefericită.

– Mă îndoiesc. Din ce am înțeles, ea a aranjat să fie descoperită în grădină.

– Totuși, are compasiunea mea – și te-am văzut cum ți-ai schimbat cartea, Langdon.

– Nici măcar nu te uitai la mine.

Ea îi aruncă doar un zâmbet triumfător care îl făcu pe Ashe să se crispeze pe dinăuntru. Voia acel zâmbet. Îi voia toate zâmbetele.

Langdon își aruncă imediat cărțile pe masă și își încrucișă brațele.

Minerva îl privi pe Ashe, cu buzele încă surâzând, și abia dacă se putu abține să nu se aplece și să depună un sărut pe ele.

– Poate că noi trișăm la cărți, dar recunoaștem când suntem prinși.

– Atunci, e bine că nu joc, pentru că nu știu să trișez.

– Te pot învăța dacă vrei.

Ar fi preferat ca ea să-i fie elevă la ceea ce voia el s-o învețe – cât de multă pasiune putea arde între ei. Cu toate astea, știa că un bărbat ar fi nebun să-i refuze oferta, dar nu putea accepta fără riscul ca ea să-i descopere neajunsurile. Așadar, se decise să abată discuția într-o direcție cu totul diferită.

– L-ai întrebat pe fratele tău despre grădină?

– Ce-i cu grădina mea? întrebă Lovingdon pe un ton ce îi dădu lui Ashe senzația că ori nu-l plăcea, ori n-avea încredere în el.

Istețimea era, evident, o trăsătură de familie.

– Ashe se întreba dacă ar putea s-o folosească pentru a face o fotografie... cu mine.

Ultimele două cuvinte sunară timid. Era ironic faptul că se simțea stânjenită să-i pozeze complet îmbrăcată când fusese de acord să o facă cu veșmântul de mătase ridicat până la marginea șoldurilor. Amintindu-și că auzise că ducele își obținuse moștenitorul, spuse:

– Pentru a-mi arăta recunoștința, aș fi dispus să-ți fotografiez familia.

– Ai văzut pozele din călătoria lui în Africa, spuse Minerva. Știi cât de talentat este.

El îl studie pe Ashe ca și cum ar fi căutat un motiv ascuns. Își mută privirea spre soția lui, care-i zâmbi, părând a-i spune cu mult mai multe decât ar fi putut spune în cuvinte.

– Bănuiesc că nu-i nimic rău în asta, mormăi el într-un final, ca și cum ar fi fost convins că era ceva în neregulă, numai că nu reușea să-și dea seama ce anume.

– Minunat! Când ai vrea s-o faci? întrebă Minerva.

– Dacă vremea e senină, mâine pe la zece, dacă e convenabil, spuse Ashe. Soarele dimineții e mai îngăduitor.

– Îngăduitor cu ce? întrebă Lovingdon.

– Cu talentul meu cel șubred. Creează o imagine mai estompată, pe care o prefer contururilor puternice.

– Cum, Doamne, iartă-mă, ai învățat toate astea? întrebă ducesa de Lovingdon.

– Cel mai mult prin încercări și greșeli, căutând perfecțiunea.

– N-am considerat niciodată perfecțiunea deosebit de interesantă, spuse ducesa de Avendale, uitându-se la Ashe ca și cum tocmai descoperise că el călcase într-o grămadă de bălegar. Nu era deosebit de drăguță, și el se întrebă cum, nefiind aristocrată, reușise să pună mâna pe un duce. Desigur, și Minerva era un om simplu și urma să pună mâna pe un duce, dar, pe de altă parte, ea avea o avere considerabilă. Ducesa de Avendale nu avusese decât propriul cazier.

– Perfecțiune în stilul meu, nu a subiectului.

Deși în colecția lui privată căuta perfecțiunea în siluete, ceva care să alunge imaginile groaznice care îl asaltaseră, copil fiind.

Ducesa ridică dintr-un umăr, ca și când ar fi zis că până la urmă nu se murdărise prea tare pe cizme.

– Avem de gând să jucăm cărți? întrebă Avendale.

– Nu poți să joci și să vorbești? îl provocă Ashe.

– Nu în felul în care jucăm noi, spuse Minerva. Suntem foarte serioși în ce privește câștigatul.

Îi plăcea jocul, asta era evident. Și lui îi plăcea fiecare ipostază în care o vedea. Era mai dificil decât se așteptase să-i demonstreze că tot ceea ce simțea pentru ea ar putea fi de-ajuns. Dar n-avea de gând să renunțe. O voia înapoi în patul lui, pentru totdeauna.

În dimineața următoare, Minerva se sili să își stăpânească agitația. Își amintea în permanență că era împreună cu Ashe și că îi pozase cu mult mai puține haine pe ea. El își aranjă aparatul pe un trepied când ea se apropie de iaz.

Înainte să sosească Ashe, avusese o mică dispută cu fratele ei, pentru că el voise să stea de pază. Dar ea dorea să fie singură cu ducele, fără amestecul fratelui ei. Ashe plecase de la club cu o seară în urmă înainte ca ei să-și fi terminat partida de cărți, așa că nu avusese un moment singură cu el.

Se opri din mers.

– De ce vrei să mă fotografiezi?

El își ridică privirea.

– Nu te simți mulțumită de trăsăturile tale.

– Ăsta nu-i un secret. Așa cum ți-am mai spus, semăn cu tata.

El îi aruncă un mic zâmbet provocator ce o încălzi până în adâncul inimii.

– Nici pe departe!

Se întoarse la treaba lui, iar ea reîncepu să se plimbe de colo-colo. Se opri brusc.

– De ce ai aruncat cu scotch în Sheridan?

El își îndreptă spatele.

– Pentru că nu-l pot suferi.

– Voia să se însoare cu mine.

El o studie pentru o clipă, dar părea ca purta o discuție lăuntrică. În cele din urmă, se uită direct spre ea.

– El se plângea că ai refuzat să-l lași să te curteze. Am fost ofensat de unele lucruri pe care le spunea. Deși n-a recunoscut față de Darling, înainte de a fi terminat, l-am pocnit.

Ea nu se putu abține să nu simtă un minunat sentiment de adâncă satisfacție.

– Ai sărit în apărarea mea?

Din trei pași mari, el fu în fața ei și o luă de bărbie.

,– Credeai că n-o s-o fac?

– De ce să o fi făcut?

El scutură ușor din cap.

– Cum de nu poți înțelege cât de mult te ador? Ești un amestec de îndrăzneală și timiditate pe care-l găsesc irezistibil. Ca să nu mai menționez pasiunea ce arde între noi.

– Cu toate astea, nu m-ai sărutat de când ai venit.

– N-am avut ocazia. Te-aș săruta acum, numai că bănuiesc că fratele tău e la o fereastră de sus, uitându-se la noi cu binoclul.

Ea zâmbi.

– Chiar are un telescop.

– Crede-mă, Minerva, îmi petrec mare parte de timp gândindu-mă cum să te sărut – și să-ți fac și alte chestii.

Ochii lui se întunecară de promisiuni, și ea își simți stomacul făcut ghem. O luă de mână și cu cealaltă de talie.

– Am nevoie de tine aici.

O conduse foarte aproape de podeț.

– Vreau să stai cu picioarele strânse pe lângă corp.

– Ar trebui să iau o pătură.

– Nu, ești o femeie căreia nu-i pasă nici cât negru sub unghie de petele de iarbă de pe fusta ei. O ajută să se lase pe iarbă. Nu se jena s-o atingă, să-i mute brațul ici, mâna colo, mișcându-i piciorul astfel încât fustele să cadă exact cum dorea. Ea era fascinată de concentrarea lui. Era complet absorbit de ceea ce avea de făcut, de crearea unui lucru ce însemna atât de mult pentru el. Ea spera că nu avea să fie dezamăgit de rezultate.

El îi luă bărbia între degetul mare și arătător și îi înclină ușor capul într-o parte.

– Acum, nu te mișca, îi ceru el.

Apoi îi acoperi gura cu un sărut ce era deopotrivă dulce și profund și care, în ciuda iuțelii, reuși să-i provoace plăcere în fiece colțișor al ființei ei. Când se retrase, pe chipul lui apăru un zâmbet viclean.

– Fii fată cuminte și o să mai primești unul după ce terminăm.

– Credeam că ești îngrijorat din pricină că fratele meu ne privește.

– Din unghiul ăsta, nu poate deslușI ce fac eu. Deveni serios. Ar trebui să stai nemișcată pentru un timp. Vreau ca soarele să fie exact cum e acum.

– O să pretind că sunt în biserică.

Ea se uită fix la el.

– Așa, spuse el cu o grimasă. Ține-ți buzele relaxate și depărtate exact așa.

Și apoi dispăru.

Îngenunchind – lui Ashe nu-i păsa de eventualele pete de iarbă de pe pantaloni –, se uită prin obiectivul aparatului de fotografiat. Din cauza unghiului pe care-l voia, folosise un trepied scurt. Credea că fotografiile puteau fi mai mult decât oameni stând țepeni,

holbându-se la aparat. Fotografia era încă la începuturi, potențialul ei abia începând să fie explorat. Dar n-avea nici o îndoială că era o artă, și imaginea din fața lui îi întărea această credință.

Minerva purta o pălărie elegantă, dar simplă, cu boruri late, și o rochie de un galben pal, cu fuste voluminoase. Părul ei lucios și sprâncenele, ochii ei căprui și buzele de culoarea fragilor formau un contrast puternic. Stătea puțin în dreapta podețului, așa încât acesta și iazul din spate serveau drept fundal. Dar centrul, elementul-cheie al imaginii, era ea. Umbrele dimineții, lumina solară filtrată erau exact așa cum avea nevoie pentru a obține efectul dorit.

Iubea acest moment, când deținea controlul absolut, când stabilea rezultatul eforturilor lui. Dacă și cifrele ar fi rezultat tot atât de firesc, n-ar fi fost nevoit să se gândească la zestrea ei în momentul în care o privea pe Minerva. La cât de pricepută era la cifre, știa că-l putea ajuta să-și administreze moșiile și să asigure o moștenire spectaculoasă pe care s-o lase urmașilor. Dar asta ar fi presupus ca el să dezvăluie încurcătura în care se găsea în prezent – iar ea nici n-ar înțelege, nici n-ar aprecia situația lui dificilă. Cu aversiunea ei față de vânătorii de avere, cum să-l poată vedea drept altceva?

– Suntem aproape gata, strigă el.

Ea nu se mișca, nu-l băga în seamă. Autocontrolul ei, disciplina îl umplură de uimire.

Soarele deveni mai puternic, umbrele se retraseră doar puțin. El captă acest moment.

Se ridică, merse spre ea și îi întinse mâna. Ea își ridică privirea spre el.

– E gata?

– Da.

– A fost relativ ușor, spuse ea punându-și mâna într-a lui.

El o trase în sus, îi prinse gura cu a lui, primind cu bucurie gustul și atingerea ei. Ea se retrase ușor.

– Lovingdon.

– Lasă-l să privească.

– Mă tem că va face mai mult decât să privească. Va pretinde că m-ai compromis și va insista să ne căsătorim.

– Ar fi așa rău?

Ea se încruntă.

– Ai spus ceva despre căsătorie aseară, dar nu poți să vorbești serios.

– N-am fost niciodată mai serios. Își apăsă degetul mare pe buzele ei. Nu-mi răspunde, dar gândește-te la asta.

– De ce te-ai însura cu mine?

– De ce nu?

– Nu poți răspunde la o întrebare cu alta.

El o luă pe după talie cu brațul, o trase lângă el și își lipi gura de a ei. De ce trebuia să fie atât de suspicioasă? De ce trebuia să-i pună la îndoială motivele? Îl blestemă pe fiecare bărbat care fusese înaintea lui, făcând ca sarcina lui să fie cu atât mai dificilă. Apoi îl blestemă și pe fratele ei, pentru că probabil îi *privea*. Ashe nu voia s-o împingă cu forța într-o căsătorie. Voia s-o ademenească în ea. Trăgându-se înapoi, el se uită în ochii ei.

– Între noi există o flacără, și nu-i nici un motiv să credem că încă o noapte împreună ar stinge-o.

– Pentru orice lucru de durată, trebuie să existe mai mult decât pasiune.

– Ți-am spus deja că te ador. Te admir. Mă fascinezi. Așadar, poate e greșeala mea. Crezi că sunt necorespunzător.

Întorcându-se pe călcâie, el se îndreptă spre aparatură, pentru a începe să o strângă. Ducesa voia să i se facă o fotografie de familie, dar, slavă Domnului, o dorea în altă zi, când moștenitorul avea să fie mai binedispus.

– Ashe?

El se uită spre ea.

– Nu cred că ești necorespunzător, spuse ea. Doar că nu sunt obișnuită ca un bărbat să mă dorească. Mă decisesem să-mi accept condiția de fată bătrână.

– Hotărârile pot fi schimbate. El își luă aparatura. Și eu nu sunt dintre cei care renunță, așa că obișnuiește-te și cu asta. Mă conduci până la poartă?

Încuviințând din cap, ea își potrivi pasul cu al lui.

– Când o să-mi arăți poza?

– Curând.

– S-ar putea să nu vreau s-o văd. Când aveam opt ani, mama a comandat un portret pictat al meu. Când l-am văzut, am luat o bucată de cărbune și am înnegrit fața. Am cel mai neatractiv nas.

– Câteodată, Minerva, ne uităm la lucruri și vedem ceea ce ne așteptăm să vedem, mai degrabă decât ceea ce e de fapt acolo. Dar, când mă uit prin obiectivul aparatului meu, eu văd adevărul.

– Adevărul nu e întotdeauna frumos, spuse ea.

Nu, nu era. Și existau adevăruri despre el pe care nu avea să i le spună niciodată.

Capitolul 16

Ashe se găsea în holul reședinței Ashebury Place când auzi un strănut ușor și se întoarse s-o vadă pe Minerva în ușa deschisă. Trecuseră trei zile de când o văzuse, de când o fotografiase în grădină. În vreme ce servitorii se ocupaseră în mare parte de mutare, el trebuise să supravegheze câteva spații. Faptul că-și petrecuse mult timp aici nu-l făcuse să fie foarte binedispus. Dar acum, văzând-o pe ea, își dădu seama de nerozia ce-l făcuse să bată în retragere. Bucuria ce-l invadase la vederea ei era puțin descumpănitoare, depășind orice trăise până atunci.

– Scuze, spuse ea, treceam pe aici în drum spre modistă, când am văzut toată agitația și mi-am amintit că te mutai. M-am gândit să mă opresc să văd cum faci față amintirilor.

Singurele amintiri ce-i treceau prin minte acum erau despre ea: la Nightingale, la club, la bal. Voia s-o tragă spre el, să-i ia în stăpânire gura, s-o ducă sus pe scări și să-i cucerească trupul. În schimb, reuși să potolească fiara din el și să-și aplice o poleială de civilizație.

– Mă tem că nu sunt încă pregătit pentru vizitatori.

– Nu vreau să deranjez, dar nu te-am mai văzut pe la Twin Dragons. Voiam doar să mă asigur că totul e în regulă. Știu cât de greu trebuie să fie.

Strănutând din nou, își duse batista de dantelă la nas.

– Scuze, servitorii au tot ridicat pânzele de pe lucruri, tulburând praful așezat de douăzeci de ani încoace.

– Atâta timp a trecut?

El încuviință din cap.

– Casa a fost închisă când am fost dus la Havisham. Cu câțiva ani în urmă, am venit să văd cum stau lucrurile. N-am reușit să merg mai departe de hol înainte de a-mi da seama că nu eram pregătit să locuiesc aici, așa că am închiriat o locuință.

– Dar acum ești pregătit?

De nevoie. Amenințarea sărăciei îl determină pe om să facă lucruri pe care altminteri nu le-ar face. Ca, de exemplu, să se însoare. Deși ideea de a-și petrece restul vieții cu ea aproape că-l făcea să fie bucuros că-și recăpătase casa.

– Cred că da. Fantomele sunt puțin mai liniștite acum.

Ea se uită în jur.

– De aici, pare o casă tare mare.

– Ți-ar plăcea să faci un tur?

– Nu vreau să deranjez.

– Nu-i nici un deranj. După cum am spus, nu e chiar gata, dar aș putea să te conduc pe aici, astfel încât să-ți poți face o idee.

„De vreme ce e hărăzită să-ți fie și ție cămin."

– Da, foarte bine. Mi-ar plăcea.

În timp ce o conducea pe unul dintre culoare, servitorii forfoteau pe lângă ei. Arareori văzuți, erau de obicei mai discreți, dar aici erau atâtea de făcut, încât n-aveau de ales și trebuiau să lucreze după un program neobișnuit. Încăperile vorbeau de la sine: un salon, un salon intim, sufrageria.

Intrară în bibliotecă. Servitorii dădeau jos pânzeturile ce protejaseră rafturile.

– Cred că numărul de cărți pe care le are cineva spune multe despre acea persoană, zise ea uitându-se de jur împrejur, aparent mulțumită să vadă atâtea volume legate în piele.

– Tatălui meu îi plăcea să adune cărți, dar nu-mi aduc aminte să le fi citit.

– Erai copil. Erai probabil de mult în pat atunci când venea timpul de lectură.

El nu se gândise niciodată la asta. Ea se duse spre un raft și atinse cotorul unei cărți.

– Imaginea tatălui meu de când aveam opt ani era foarte diferită de cea a lui de acum.

El se apropie și își sprijini un umăr de un raft.

– Și cum îl vedeai la opt ani?

– Tare mare. Trebuia să-mi dau capul pe spate incredibil de mult ca să-l văd înălțându-se deasupra mea. Părea înfricoșător, lesne de nemulțumit. Era plecat destul de mult timp, administrând clubul. Și o făcea pe mama să râdă. Niciodată n-a rostit vreun cuvânt aspru la adresa ei. Nu același lucru se putea spune și despre frații mei. Îi certa imediat dacă nu erau cuminți. Pe mine nu mă mustra la fel de repede.

– Și acum?

Ea făcu o grimasă.

– E mai degrabă un pisoiaș.

Ashe râse, sunetul vibrând în jurul lor.

– Chiar nu cred asta. Cred că orice bărbat care te-ar face să fii nefericită și-ar găsi sfârșitul plutind în Tamisa.

– Într-adevăr, are reputația de om ursuz, nu-i așa?

– Asta ca să fim delicați.

Ashe nu se temea de tatăl ei, dar respecta puterea pe care acesta o exercita. Ar putea distruge cu ușurință pe oricine nu-i era pe plac sau care o supărase pe fiica lui.

O conduse înapoi în hol.

– Ți-aș arăta grădinile, dar acum sunt mai degrabă o junglă.

– O să îți fie greu să te întorci aici?

– Nu atât de greu pe cât credeam. Deja am o amintire plăcută, pentru a le înlocui pe cele mai puțin plăcute – așa cum ai sperat că o să fac. Îmi pare bine că ai trecut pe aici.

Ea se uită la el pe când se apropiau de ieșire.

– Știu că ești foarte ocupat, dar mă întrebam dacă ai putea veni mâine-seară la balul Claybourne.

– Doar dacă îmi promiți primul și ultimul vals.

Ea zâmbi încântată.

– Sunt ale tale. Mi-a fost dor să te văd.

– O să mă revanșez mâine pentru absența mea.

– De abia aștept. Să ai o zi bună!

Și, cu asta, se învârti pe călcâie – și lui i se păru că tocmai auzise cel mai delicat clinchet de clopoței. Stând în ușă, se uită cum ea mergea pe alee spre o trăsură ce o aștepta, cum lacheul o ajută să intre, cum trăsura dispărea din fața ochilor lui. Planul lui implica seducerea ei; totuși, nu se putea abține să nu simtă că, de fapt, el era cel sedus. De fiecare dată când o vedea, era fermecat un pic mai mult.

*

Începu cu o explozie. Izbitura locomotivelor, lemnul făcut țăndări, izbucnirea focului.

Se sfârși cu trupuri deformate, împrăștiate pe pământ...

Și Ashe ridicându-se în pat, respirând greu, acoperit de sudoare, încurcat în așternuturi, simțind că se sufoca.

Trecuseră ani de când avusese ultima oară un coșmar atât de intens, de îngrozitor. Se dădu jos din pat, se duse spre o măsuță, își turnă un pahar plin de scotch și îl dădu pe gât dintr-o singură înghițitură. Trebuia să se fi așteptat la asta. Era prima noapte în care dormea acasă, prima noapte înconjurat de amintiri.

Merse spre fereastră și privi afară în noapte, străduindu-se să alunge imaginile înfiorătoare cu sânge și măcel. Își imagină niște degete mici strânse în jurul coapsei lui, mâinile lui în jurul unei pulpe elegante. Respirația i se potoli, pielea lipicioasă începu să se răcorească.

Se gândi la Minerva întinsă pe pat, cu fața ascunsă de coama de păr, cu mătasea ridicată pe șolduri, dezvăluind lungimea picioarelor ei zvelte. Gleznele delicate. Începu să se concentreze asupra detaliilor: semnul din naștere în formă de inimă, o mică aluniță în dosul genunchiului. Tot ce un aparat de fotografiat putea capta. Aroma ei când o cuprindea pasiunea. Gustul ei. Tot ce scăpa aparatului.

Perfecțiunea ei, frumusețea ei învinseră demonii remușcării și ai regretului. Încercă să-și amintească de alte femei care pozaseră pentru el, dar o vedea numai pe ea. De la început, ceva la ea fusese diferit. De la început, ceva la ea îi atrăsese atenția. De la început, ea reușise cumva să-și facă drum în adâncul ființei lui.

O voia de soție. Era momentul să joace mai intens.

Capitolul 17

Pe când Minerva călătorea în trăsură cu Grace și cu Lovingdon – el fusese destul de amabil să-i asigure transportul în seara aceea –, nu se gândea că avea să simtă la fel de multă nerăbdare ca la primul ei bal. Purta rochia favorită de culoare albă, cu complicați trandafiri roz

prinși de-a lungul părții din față ce mergeau până dincolo de șolduri și se sfârșeau pe scurta trenă. Un șir de volănașe sporea eleganța. Părul îi era prins sus cu trandafiri roz, plasați strategic, ce se potriveau cu cei care-i împodobeau rochia. Pentru prima dată după mult timp, își adusese încă o pereche de pantofi. Nu că două dansuri le-ar fi tocit tălpile celor cu care era încălțată acum, dar, dacă își începea seara curtată de Ashe, era foarte posibil să se trezească dansând mai mult decât de obicei.

Nu că ar fi vrut să danseze cu altcineva. Dacă n-ar isca o sută de bârfe, ar dansa toate dansurile cu el.

Cum se spune: când ești departe, iubești mai tare. O surprinse cât de mult îi ducea dorul; avusese vreme să reflecteze la avantajele căsătoriei cu el. Era duce, cu strămoși respectați, cu moșii înfloritoare, din ce putuse afla de la prietenii apropiați. Nu menționase niciodată zestrea ei sau faptul că ar avea nevoie de aceasta. Călătorea, avea suficienți servitori, se mutase într-o altă reședință fără multă tevatură. Se îmbrăca bine, hainele lui erau croite după ultima modă, executate elegant de cei mai buni croitori. Nu purta vreo haină zdrențuită sau ponosită.

N-avea nevoie de zestrea ei. O voia pe ea. Nu-l deranja că vorbea pe șleau. Ba chiar părea să-i placă. O făcea să zâmbească și să râdă, și să se bucure că îi era în preajmă. Și pasiunea ce mocnea între ei – și acesteia îi ducea dorul.

– Arăți deosebit de drăguț în seara asta, Minerva, spuse Grace.

– Mulțumesc.

– Nu există vreun motiv special, nu-i așa? Un anume domn pe care speri să-l impresionezi?

Nu se putu abține să nu zâmbească.

– Poate.

– Te-aș sfătui să eviți să mergi în grădină cu el, spuse Lovingdon cu o voce ce lăsa loc de riposte și demonstra că era un bărbat obișnuit să poruncească.

– Te-aș sfătui să-ți vezi de treburile tale.

– Minerva, joci un joc foarte periculos.

Ea scoase un oftat din rărunchi.

– Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz?

– Te-ar putea lăsa însărcinată.

Vorbele lui o loviră, de parcă fratele ei ar fi știut cât de departe mersese cu el.

– Nu știu de ce ai o părere atât de proastă despre el.

– L-am văzut sărutându-te în dimineața în care te-a fotografiat în grădina mea.

– N-aveai nici un drept să spionezi, dar, chiar și așa, vrei să-mi spui că tu n-ai sărutat-o niciodată pe Grace înainte de căsătorie?

– Ceea ce am făcut eu cu Grace n-are nici o legătură cu chestiunea de față.

– De ce nu poate să mă vrea pentru mine?

– Nu spun că nu poate. Doar să fii înțeleaptă în această privință.

Asta era una dintre probleme când fratele tău avusese o reputație scandaloasă înainte de a se însura.

– Nu sunt proastă, Lovingdon, și știu că nu există absolut nici un motiv pentru ca el să mă vrea, să mă curteze...

– Nu asta am vrut să spun. Doar că pare a se mișca foarte repede.

– Lucru pentru care sunt recunoscătoare, fiindcă îmbătrânesc repede. Își mușcă buza de jos. Crede-mă, dragă frate, stau mereu și mă întreb. Pentru că n-are deloc sens. Ar putea avea pe oricine. De ce eu? Are datorii?

– Nu, din ce am auzit eu. Fratele ei știa multe despre mulți lorzi. Pot să mai întreb, dacă vrei.

– Nu, mă bucur că mă curtează. N-o să fac nici o prostie.

Deși el ar fi fost convins că făcuse deja dacă ar fi știut de escapadele ei la Nightingale.

– Cred că-ți face curte pentru că e un bărbat inteligent, spuse Grace. Și pentru că e îndrăgostit.

– Ești o prietenă devotată, Grace, o asigură Minerva.

– Nu-i asta. M-am uitat la el acum câteva seri. L-am văzut cum te privea. În ochii lui am văzut admirație, afecțiune, căldură – de fiecare dată când se uita la tine. Nu prea se uita la cărțile pe care tu te străduiai să i le arăți. Toată atenția lui era îndreptată asupra ta. Cred că ține la tine. Cred că de aceea i-ai câștigat interesul.

– Dar de ce în acest sezon? Nu e ca și cum unul din noi a năvălit așa, dintr-odată, în sălile de bal. A fost prezent acolo tot atâta timp cât am fost și eu.

– Îți spun din experiență: atunci când cineva înfruntă moartea, revine nu numai cu o mai mare prețuire a vieții, ci și cu conștienti-

zarea faptului că viața e incredibil de nesigură. Poate că atacul leului asupra lui l-a făcut să-și dea seama că a venit timpul să-și facă ordine în viață și să se liniștească.

– Bănuiesc că ai dreptate.

– Îți place compania lui, așa că savurează-i prezența și fii fericită.

– Bănuiesc că chiar caut prea multe răspunsuri.

– Fiindcă am fost în situația de a evita vânătorii de avere, știu că tindem să devenim bănuitoare, dar, la urma urmei, cred că ar trebui să ne încredem în instinctele noastre. Și în modul cum un om ne face să ne simțim.

Ea zâmbi.

– Mă face să mă simt apreciată.

– Ce ți-am spus eu?

Grace făcea ca totul să pară atât de simplu, fără complicații. Poate că avea dreptate, și Minerva ar trebui pur și simplu să se bucure de fiecare clipă și, dacă se ivea ocazia, să se bucure și de Ashe.

Ar fi preferat să nu aibă trei femei care-și fluturau evantaiele în fața lui sau îi vorbeau șoptit atunci când o zări prima oară pe Minerva, dar deja în ultima jumătate de oră nu făcuse altceva decât să respingă avansuri, ceea ce devenise cam obositor. Nu ar fi trebuit să ajungă atât de devreme cum o făcuse, dar voise ca ea să n-aibă prea mult timp pentru a capta atenția altcuiva.

Arăta încântător în seara aceea, în mătase albă. Se gândi la ea în alte nopți în mătase, tot albă. N-avea nevoie de trandafiri roz drept podoabe. Eleganța trăsăturilor ei scotea rochia în evidență.

Zâmbetul larg pe care-l afișa când intrase se mai domoli când îl văzu. Ar fi trebuit să se scuze mai devreme față de acest trio.

– Dacă vreți, doamnelor, să mă scuzați...

– Nu ne-ați semnat în carnețele, spuse Lady Honoria.

– Mă tem că deja mi-am rezervat dansurile pentru această noapte. Întorcându-se, scrută mulțimea după un păr castaniu și după trandafiri roz. Într-un final, o zări pe ringul de dans, la un cadril. Partenerul ei... Edward. Își înăbuși un mormăit. Spera că acesta nu făcea decât să-i țină pe pretinșii peținori la distanță, dar, dacă cumnata lui insista într-adevăr ca Grey să-i scadă renta, atunci poate că se decisese s-o pornească la vânătoare după zestre. Edward nu s-ar mulțumi cu niște venituri modeste. Dintre ei toți, Edward era un adevărat mână-spartă, cel care găsea plăcere în a cheltui bani.

Mergând spre marginea sălii de bal, Ashe uită de enervare, în vreme ce o privea pe Minerva, admirând eleganța mișcărilor ei și strălucirea ochilor. Nu era supărat că se distra. Numai că ar fi vrut să fie cu el.

Ura faptul că avea nevoie de bani. Ura că ea avea atât de mulți. Întotdeauna datoriile lui și zestrea ei aveau să fie, cumva, între ei. Chiar și dacă ea n-ar afla niciodată de situația lui financiară, el ar ști. Secretul era să nu-ți pese. Dar, studiind-o, se temea că urma să aibă mare importanță.

Cântecul luă sfârșit și perechile începură să se împrăștie, Edward conducând-o pe Minerva în afara zonei de dans, spre o margine depărtată. Ashe începu să-și facă loc printre oameni, evitând să se lase atras în vreo discuție. Următorul dans era un vals. Intenționa să o țină în brațe exact în clipa în care se auzea prima notă.

În ciuda concentrării necesare pentru cadril, Minerva era pe deplin conștientă că privirea lui Ashe se ațintise asupra ei pentru o bună parte a dansului. Nu știa de ce crezuse că el ar sta deoparte ca o mimoză ofilită, așteptând-o să apară. Întotdeauna atrăsese doamnele ca un magnet și probabil că avea să o facă mereu.

Pe când Edward o conducea afară de pe ringul de dans, trebui să admită că îi plăcuse compania lui, în ciuda comentariilor nepoliticoase privind îmbrăcămintea câtorva doamne. Sau poate tocmai datorită comentariilor. Nu părea a se lua foarte în serios, și totuși simțea că era un bărbat cu profunzimi nebănuite.

– Mulțumesc pentru dans, spuse el, ducând-o într-o zonă unde fetele erau aliniate de parcă ar fi fost expuse pentru licitație. Îi ridică mâna ducând-o la buze și depuse un sărut pe încheieturi. Ochii lui se mișcară ușor și amuzamentul oglindit în ei se intensifică. Ashe.

Minerva se învârti în loc, neputând să se îndepărteze atât cât ar fi vrut, pentru că Edward o ținea încă de mână și părea hotărât să nu-i dea drumul. Ea o scutură puțin pentru a se elibera, apoi zâmbi spre Ashe.

– Excelență.

– Domnișoară Dodger. Cred că următorul vals e al meu.

Asta cu siguranță.

– Mi-a plăcut dansul, domnișoară Dodger, spuse Edward, de parcă nu-i mulțumise deja – sau poate încerca să-i transmită un mesaj lui Ashe.

– Mulțumesc, sir.

Apoi Ashe îi luă mâna și o conduse pe ringul de dans. Se așezară în poziție de dans înainte ca primul sunet al muzicii să răsune în salon.

– De ce dansai cu el? întrebă Ashe atrăgând-o în cercul de dansatori.

– El m-a invitat. Se încruntă. E aproape ca un membru al familiei pentru tine, nu doar prieten. De ce te-ai supărat?

– Pentru că-l cunosc și întotdeauna e pus pe rele.

– Ești gelos?

El o privi mânios, și ea se gândi că o femeie mai slabă de înger ar fi intimidată, poate chiar ar leșina. Nu se putu abține să nu zâmbească.

– Niciodată un bărbat n-a fost gelos din cauza mea. Mă simt flatată.

– Nu-mi place să te văd cu alți bărbați.

– Și, cu toate astea, eu sunt silită să te văd cu alte femei.

El icni.

– Nu mi-a plăcut compania lor. Pur și simplu, am fost un oaspete amabil.

– Dansezi cu ele?

– Nu. În seara asta o să dansez doar cu tine.

Ea se simți copleșită de plăcere. Întotdeauna, el știa ce să spună pentru a-i bucura inima.

– Ei bine, atunci presupun că te pot ierta.

Așadar, se bucura de prezența lui. Îi plăcea cum se uita la ea, fără a privi în jur, așa cum făceau alți bărbați. Felul în care ochii lui scânteiau de plăcere, ca și cum era încântat s-o aibă în brațe. Felul în care o ținea ferm și puțin prea aproape pentru a fi cu totul cuviincios. Felul în care o făcea să nu-i pese.

Mult prea curând, muzica încetă, și ei se treziră în mijlocul spațiului de dans.

– Hai în grădină cu mine, spuse el, nu părea atât o rugăminte, cât mai curând o poruncă amestecată poate cu puțină disperare, ca și cum nu putea suporta gândul de-a nu mai petrece o vreme în compania ei.

Încuviințând ușor din cap, ea îl luă de braț. Pe când o însoțea afară din sala de bal, ea își dădu seama că nu așteptase niciodată o plimbare prin grădină cu atâta nerăbdare. Era puțin înfricoșător să conștientizeze că ar merge oriunde i-ar cere el, că-i permitea să aibă atâta putere asupra ei într-un mod cum nu mai îngăduise nici unui alt bărbat. Cu toate astea, el n-o făcuse niciodată să simtă ca și cum nu deținea controlul. Cu el avea un sentiment de egalitate pe care nu-l trăise cu nimeni altcineva în afară de membrii familiei și de prietenii apropiați.

Ieșiră pe terasă, unde alte perechi deja socializau. Zumzetul vocilor lor îi amintea de Nightingale. Ce se întâmplase acolo era oare atât de diferit? Oameni încercând să-și ducă flirtul la un nivel ce făcea întunericul indispensabil. Străduindu-se să păstreze aparențele, când ea bănuia – acum știa – că o mare parte din ce se petrecea nu era deloc cuviincios. Că unele doamne erau destul de norocoase să fie curtate de un domn care voia să facă lucruri necuviincioase cu ele.

Înainte de Ashe, ea n-avusese acest noroc. Plimbările ei cu domnii fuseseră o ocazie de a-și pune în mișcare mai degrabă picioarele decât fanteziile.

– Claybourne n-are nici un iaz, spuse ea, pe când coborau spre o potecă slab luminată.

– Păcat! Dar o să ne descurcăm noi. Mâna lui liberă acoperi mâna ei ce se odihnea pe brațul lui. Mănușă peste mănușă, când, de fapt, ea tânjea să-i atingă pielea. Înainte de el, nu existase nici un domn care s-o facă să-și fi dorit ca mănușile să nu se fi inventat.

– Există vreun domn care o să fie dezamăgit că nu te găsește în sala de bal? întrebă el.

– Langdon, dar se descurcă el.

– Atât de apropiați fiind, mă mir că nu ți-a făcut curte.

– Nu faci curte surorii tale.

– Nu sunteți rude.

– Nu de sânge, dar l-am considerat întotdeauna ca pe un frate. Presupun că m-a privit ca pe o soră.

– Atunci, ce noroc pe mine!

Ea râse.

– Ca și cum ducele de Ashebury ar putea avea concurență printre muritori.

Lămpile de gaz dădeau destulă lumină pentru a-l vedea cum se încruntă.

– Ce vrei să spui cu asta?

Ea ridică din umeri.

– Nu știu. De la distanță, te-am privit întotdeauna ca pe un fel de zeu. Ești al dracului de chipeș, ai un zâmbet ce topește inimile femeilor, te poți comporta pe-atât de necuviincios pe cât vrei și ești iertat de înalta societate cât ai clipi.

El se uită și mai intens spre ea.

– Mi-ar plăcea să mă port necuviincios cu tine.

Se uită în urmă, peste umăr.

– El nu e aici.

El o privi.

– Lovingdon, îi explică ea, știind precis pe cine căuta el. Niciodată până atunci nu întâlnise pe cineva cu care să se potrivească așa bine. Era un sentiment minunat să știe ce gândea cineva. I-am spus că, dacă ne urmărește în seara asta, o să-l pun la pământ.

– În cazul ăsta, sunt dezamăgit că nu e aici. Mi-ar fi plăcut să te văd trântindu-l.

Înainte ca ea să se poată gândi ce să spună, el o luă de mână și o împinse afară de pe potecă, printr-o spărtură în gardul viu și apoi mai încolo, unde nu era deloc lumină. O întoarse, și ea simți cum spatele i se sprijini de zidul de cărămidă ce înconjura grădinile lui Claybourne. Mâini calde îi înconjurară dintr-odată fața, și ea se întrebă într-o fracțiune de secundă când își scosese el mănușile, înainte ca gura lui să o acopere cu precizie pe a ei și limba lui să se strecoare înăuntru, cerând și cucerind. Ea nu se obosi să-și înăbușe oftatul de plăcere în vreme ce își afundă mâinile în părul lui, ținându-l aproape, limba ei răspunzând atacului limbii lui. Îi lipsise gustul lui, atingerea lui. Stătea lipit de ea, și ea nu putu să nu simtă apăsarea unei proeminențe dure pe abdomenul ei. O voia, o dorea, și ea regreta că nu erau la Nightingale, ca să o poată poseda.

– La naiba, cât te doresc! șopti el luându-i lobul urechii între dinți, trimițându-i fiori de plăcere prin tot corpul.

„Atunci, hai să plecăm de aici", fu cât pe ce să spună ea. Lady V. ar fi putut zice asta, și el ar fi dus-o de aici fără vreun moment de ezitare. Dar Minerva Dodger avea de protejat o reputație, un tată și un frate care nu doreau s-o vadă compromisă.

– Mă faci să-mi ies din minți, spuse el pe când își plimba gura de-a lungul gâtului ei, apoi mai jos, spre gingașele rotunjimi ale sânilor. Vreau să gust, să sug, să sărut fiece părticică din tine.

Ea trase aer în piept și icni când el îi luă sânul în căușul palmei, degetul mare jucându-se cu sfârcul întărit. Fierbințeala se stârni, o arse. Știa unde puteau duce toate aceste senzații, și trupul ei se încordă spre el, dorind să pornească în călătoria pe care i-o oferea. Cu mâna la ceafa lui, îl trase mai aproape, turtindu-și nasul de pielea moale de sub falcă, inhalându-i mireasma, înfierbântată de dorință, de nevoia lui de ea.

Era un sentiment îmbătător să se simtă dorită astfel.

Deveni conștientă de mâna lui ce se mișca pe piciorul ei, ridicându-i fustele, de geamătul lui jos când degetele alunecară prin cârlionți spre miezul ei umezit. Scoase un geamăt ușor.

– Ești deja pregătită pentru mine. Ți-aș da sufletul din mine ca să te am toată.

„Fă-o, fă-o, fă-o", țipa mintea ei, dar doamna din ea trebui să-și țină gura închisă strâns. Ce ar gândi el despre o femeie care s-ar deschide complet pentru el într-o grădină, unde oricine putea da peste ei?

Era convinsă că nu erau singurii care căutau întunericul pentru câteva momente clandestine, dar se desfăta cu faptul că el era cu ea acum, că îi făcea lucruri pe care n-ar fi trebuit să i le facă, și, chiar dacă era complet îmbrăcată, putea să-i facă trupul să vibreze.

Mâna lui o cuprinse intim, degetele lui o mângâiau și o tachinau, gura i-o cuprinse pe a ei exact când ea începu să se frece de el, pe când senzațiile năvăleau asupra ei, intensificându-se...

Ea se agăță de el, ținându-l strâns pe când el o conducea la extaz și o răscolea, pe când trupul ei i se preda și se spulbera. Cu gura, el îi prinse strigătul, în vreme ce degetele își îmblânziră mișcările și celălalt braț i se încolăci de talie, ținând-o strâns lângă el, așa încât genunchii ei slăbiți să n-o lase chiar atunci. Ea se agăță de umerii lui, se prinse de el, cutremurată de o descărcare aproape violentă.

Cât de tare tânjea să-i simtă greutatea cufundată adânc în ea...

Gura lui o părăsi pe a ei, și el își lipi buzele fierbinți și umede de tâmpla ei.

– Cruță-mă de această tortură fără sfârșit! Mărită-te cu mine, Minerva! Putem face asta în fiece noapte, în fiece după-amiază, în fiece dimineață, spuse el cu vocea răgușită și joasă.

Respirând iute, ea se dădu în spate, încercând să-l vadă mai clar, dar erau pierduți în întuneric. Totuși, îi putea simți privirea ațintită asupra ei.

– Aș putea vorbi cu tatăl tău mâine-seară, spuse el. Dacă ești de acord.

Un hohot de râs îi scăpă înainte de a-l putea opri. Își apăsă mâna peste gură, copleșită de bucurie.

– Tu tot vorbești despre căsătorie, dar mi-e greu să cred că mă vrei cu adevărat pentru totdeauna.

– O să-mi petrec tot restul vieții demonstrându-ți că te vreau. Îi cuprinse obrazul în căușul palmei. Tu mă întregești.

Ea voia să-l creadă. Nu-i dăduse vreun motiv să n-o facă.

– Eu nu sunt precum ceilalți, spuse el încet.

Apăsându-și fața de pieptul lui, ea se bucură de brațele lui ce o încercuiau, ținând-o aproape. Nu, nu era precum ceilalți. Nu fusese niciodată. Problema era ea. Ea care era atât de sigură de sine în toate domeniile în afara unuia singur. Poate că nu spunea că o iubea, dar cu siguranță asta simțea. Altminteri, ar fi părăsit-o de mult.

– Da, șopti ea încuviințând din cap. Lăsându-și capul pe spate, se uită în ochii lui. Da, spuse mai tare. Da, o să mă mărit cu tine.

El își lăsă gura peste a ei. Ea simți bucuria ce îi învăluia pe amândoi. El o voia. Se putea face iubită. Urma să aibă parte de fericire până la adânci bătrâneți.

Capitolul 18

Era ciudat, dar, când Minerva se trezi în acea dimineață, totul părea mult mai strălucitor, ca și cum fiecare culoare din lume devenise mai intensă.

Stând în spatele unei draperii în vreme ce o ucenică o ajuta să se îmbrace după ce făcuse o probă pentru o nouă rochie, Minerva se întrebă dacă să continue și să vorbească cu croitoreasa despre rochia

de mireasă. Ea și Ashe nu stabiliseră cât de curând să se căsătorească, dar nu voia să aștepte prea mult. Poate la sfârșitul sezonului. Cu siguranță nu la sfârșitul anului.

În timpul ultimului dans, nu schimbaseră nici un cuvânt. După întâlnirea din grădină, după ce el zisese că avea să discute cu tatăl ei, ce mai era de spus? Își făcuse cererea și, deși își declarase fățiș iubirea, cu siguranță o făcuse să înțeleagă limpede că avea mare respect și afecțiune pentru ea.

O ținuse mai aproape în timpul valsului și nu-și ferise privirea. Din ochi, îi spusese totul. Îi oferea tot ce visase vreodată când bărbații care abia dacă-i dădeau atenție dansaseră cu ea. Când lăsaseră să se înțeleagă că ei erau ultima ei speranța la căsătorie și copii. Că ar trebui să fie recunoscătoare pentru că-i făceau curte, la fel cum erau ei pentru zestre. Pentru ea, interacțiunile sociale nu avuseseră nimic de-a face cu romantismul, ci cu pragmatismul.

Până la Ashe. Până când el o privise și văzuse că însemna mai mult decât o sursă de bani. Până când se uitase la ea...

– Pur și simplu, cred că e trist, la urma urmei, spuse o doamnă intrând în camera de probă. Avea niște ochi tare visători pe când dansau aseară. Credeam că în orice moment va leșina acolo, în brațele lui. Îmi pare chiar rău de ea, să se facă așa de râs.

– N-o pot condamna, zise altă femeie și Minerva cunoscu vocea. Lady Honoria. El e cel mai galant dintre zurbagii.

Minerva simți cum totul în ea îngheață. Doar nu putea vorbi despre Ashe. Chiar dacă Minerva îl considera galant, știa că multe femei preferau firea jucăușă a lui Edward. Desigur, ea se referea la cel care o făcuse pe o oarecare doamnă să leșine.

– Fără îndoială. Recunoscu persoana care vorbea acum. Lady Hyacinth. Doar că pur și simplu găsesc că e ironic că ea a scris o carte despre cum să recunoști vânătorii de avere, dar n-a izbutit să-l recunoască pe unul dintre aceștia și a fost prinsă în capcană tocmai de cineva care îi vânează zestrea.

Ucenica se întinse spre draperie. Minerva o apucă de mână, scuturâ din cap și își duse un deget la buze.

– Ești sigură că umblă după averea ei?

– Foarte. Fratele meu are același administrator ca Ashebury. A trecut să-l vadă pe Nesbitt cu ceva timp în urmă și a surprins o discuție în care Ashebury urla că nu mai are bani. Desigur, fratele

meu a plecat în grabă, nevrând să-l facă pe duce să se simtă stânjenit în momentul în care ieșea din biroul lui Nesbitt. Dar asta e situația. Winslow chiar a sugerat să încerc să-l cuceresc eu pe Ashebury, pentru că zestrea mea nu-i de ici, de colo. Am încercat, dar a devenit destul de repede limpede că are nevoie de o sumă însemnată, mai mare decât îi pot eu oferi. Unde e ucenica? Chiar trebuie să termin cu proba asta.

Minerva dădu drumul mâinii femeii și îi făcu semn din cap. Ea se strecură afară prin mica deschizătură din draperii, în vreme ce Minerva se sprijini de perete, abia putând respira. Îndrăznise să creadă că o voia *pe ea*.

Poate că fusese influențată de faptul că la Nightingale o făcuse să se simtă așa prețuită. Acolo se îndrăgostise puțin de el și sentimentul o însoțise la plecare, în loc să rămână acolo, așa cum ar fi trebuit. Asta o împiedicase să vadă adevărul.

Poate că el era mai stilat și mai subtil, dar voia de la ea doar ce voiseră și toți ceilalți bărbați: zestrea ei.

El stătea la biroul lui, cu hârtii răspândite peste tot, cu capul plecat și părul zbârlit, ca și cum și-ar fi trecut în mod repetat degetele prin el. Stând în ușă, Minerva se gândi că el nu arătase niciodată mai atrăgător și un nod dureros i se puse chiar în capul pieptului. Se îndrăgostise de el, dar el era o născocire, la fel ca Lady V.

Sosise la reședința Ashebury și – cu un zâmbet discret și o fluturare din gene – reușise să-l convingă pe majordom să-i permită să-l surprindă pe duce cu venirea ei. Pentru că mai fusese în această încăpere, n-avusese nevoie de însoțitor. Inima îi bătea atât de tare, încât fu surprinsă că el n-o auzise când înaintase pe culoar. Apoi dădu cu ochii de el, și totul se transformă într-o durere surdă.

– Nu mai ai bani, spuse ea încet, dar se părea că el o auzise totuși, pentru că își ridică repede capul și, hotărât lucru, arăta foarte vinovat.

Împingându-și scaunul înapoi, se ridică, se întinse să-și ia redingota ce stătea aruncată pe spătarul scaunului și se îmbrăcă dintr-o singură mișcare.

– Minerva, ce surpriză plăcută! Nu te așteptam.

Mergând spre el, ea era uimită că nu o lăsaseră picioarele.

– Nu mai ai bani.

El ridică din sprâncene.

– E o întrebare?

Oprindu-se în fața biroului, ea îi cercetă ținuta impecabilă, trăsăturile perfect proporționate. Se întrebă de ce începuse el să-i acorde atenție și de ce o făcuse să creadă că imperfecțiunile ei nu contau.

– Nu mai ai bani?

– Cam așa ceva, da. Cum ai aflat de asta?

Cel puțin nu mințise, nu negase. Recunoscuse.

– Tocmai la croitoreasă, închipuie-ți. Se pare că a auzit cineva de la altcineva... știi cum funcționează. Nu există secrete printre nobili. De ce nu mi-ai spus?

– N-am crezut că are vreo importanță.

Ea se uită la el.

– N-are importanță? Cum să nu aibă? Ai nevoie de zestrea mea.

– Faptul că n-am bani nu înseamnă că îți vânam zestrea.

Ea își semeți bărbia.

– Vrei să spui că n-a fost acesta un motiv?

Posomorât, el spuse:

– Nu.

Acel simplu cuvânt o dezarmă. Se uită la hârtiile împrăștiate pe masă, coloane de cifre așternute cu grijă, în contrast cu dezordinea în care stăteau registrele contabile. Observă un colț albastru ieșind în afară, un albastru cunoscut. Îl apucă și, văzând *Ghidul doamnelor pentru descoperirea vânătorilor de avere*, simți cum sufletul i se făcu țăndări. Colțurile erau tocite, cotorul crăpat – semnul obișnuit al unei cărți iubite, citite. Atent studiate. Frunzări paginile. Făcuse chiar notițe pe margini.

Ea își ridică ochii spre el.

– Am crezut că ofer informații doamnelor. În loc de asta, te-am învățat pe tine cum să nu fii prins.

– Asta nu schimbă nimic, Minerva.

– Schimbă totul. Nu trebuie să te mai ostenești să vorbești cu tata în seara asta. N-am nici o intenție să mă mărit cu tine.

– Nu văd de ce nu.

– M-ai amăgit.

– Sunt sigur că există lucruri despre tine pe care nu mi le-ai spus.

– Nimic atât de grav ca asta. Ți-ai risipit moștenirea. Ai călătorit în lumea largă, ai căutat plăceri, în vreme ce moșiile erau lăsate

de izbeliște. Credeai că nu vor exista urmări la cheltuielile tale nechibzuite, la incapacitatea ta de a-ți asuma responsabilitatea?

– Îmi asum acum responsabilitatea.

– E prea târziu. Nu mă voi mărita cu un bărbat pe care nu-l pot respecta și nu pot respecta un om care permite ca situația lui financiară să ajungă în halul ăsta – ea arătă cu mâna spre birou – și apoi caută zestrea unei femei pentru a repara răul făcut. Nu era genul de femeie care să izbucnească una-două în plâns, dar acum simțea înțepătura lacrimilor. Ar fi trebuit să fii sincer cu mine, Ashebury!

Întorcându-se pe călcâie, ea se îndreptă spre ușă. Aproape că ajunsese, când vocea lui răsună în încăpere, trecând prin ea. Trăda încredere, avertizare și victorie.

– Nu sunt sigur că ești în situația de a mă respinge... Lady V.

Ashe era furios de acuzațiile pe care ea i le aruncase în față. Ce știa ea despre lupta lui, despre motivul pentru care ajunsese în situația asta? Sentimentele lui pentru ea erau anulate doar pentru că avea nevoie de zestrea ei?

Întorcându-se în loc, ea se uită la el.

– Mă amenințI cu un șantaj? Crezi cu adevărat că sunt genul care se intimidează de prostii din astea? Ce s-a petrecut între noi nu schimbă nimic. N-o să mă mărit cu tine.

El străbătu camera, oprindu-se doar când ajunse destul de aproape pentru a simți mirosul de verbină.

– Sunt sigur că tatăl tău va crede cu totul altceva când va afla că te-am dezvirginat.

– Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

Dacă nu s-ar fi uitat la el cu atâta ură adunată în adâncul ochilor ei căprui, ar fi putut s-o lase să plece, dar îi rănise mândria.

– Serios? Pentru că toată Londra știe despre semnul din naștere în formă de inimă de la baza șoldului tău drept? Chiar și îmbrăcată, pot să-mi pun degetul exact acolo, fără să greșesc. Ce-o să spună atunci?

– N-o să mă silească să mă mărit cu un bărbat cu care nu vreau să mă mărit.

– Și ce va spune lumea când o să afle că domnișoara Dodger cea cuviincioasă a vizitat clubul Nightingale de trei ori?

– N-o să dezvălui asta. O să te dea afară. Nu vei mai fi niciodată bine-venit acolo.

– Și ce nevoie o să am să mă duc la Nightingale când am o soție pentru a-mi satisface nevoile mai vulgare?

– Ești nebun dacă crezi că o să te las în patul meu.

– Ești o ființă mult prea senzuală pentru a nu mă primi, pentru a-ți refuza plăcerea pe care eu ți-o pot oferi.

– Ticălos arogant!

El îi aruncă unul din zâmbetele lui perverse, menite a cuceri inima unei femei.

– Nu fi netoată, Minerva! Da, am nevoie de zestrea ta pentru a-mi regla problemele financiare, dar asta nu înseamnă că lucrurile nu pot fi în regulă între noi. Lucrurile *sunt* în regulă între noi. Nightingale e dovada. Înainte ca ea să poată reacționa, el o înșfăcă, o trase lângă el și își lipi gura de a ei, hotărât să-i amintească de pasiunea ce izbucnea atât de ușor între ei, să-i aprindă dorința, să...

Durerea îl lovi jos, tare, ascuțit și îl făcu să se încovoaie. Genunchii se izbiră de podea, restul trupului se prăvăli și el, și se ghemui în poziție fetală, străduindu-se să-și recapete răsuflarea.

– N-o să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l pot iubi, afirmă ea categoric. Cu un bărbat care nu mă iubește.

Prin ochii plini de lacrimi, tot ce văzu el fură fustele ei și tocurile pantofilor în vreme ce Minerva ieșea din bibliotecă, din viața lui.

Capitolul 19

Refuzase să plângă. Înțepăturile din ochi erau din cauza aerului mizerabil al Londrei, nu a inimii ei zdrobite.

– O să dau un anunț în ziarul *Times* că n-o să mă mărit niciodată și nu mai accept pețitori.

După ce se întorsese acasă, se dusese în bibliotecă la părinții ei. Auzindu-i vorbele, ei se uitară țintă la ea, în vreme ce Minerva nu făcu decât să dea pe gât scotch-ul pe care și-l turnase după ce intrase în încăpere.

– S-a întâmplat ceva? întrebă mama ei.

– Am judecat greșit sentimentele lui Ashebury.

– Cât de tare ai greșit în judecată? întrebă tatăl ei, mijindu-și ochii.

Știa că mânia lui nu era îndreptată împotriva ei.

– Destul de mult, astfel încât ar putea crede că mă vei sili să mă mărit cu el. Dar în nici un caz n-o să mă mărit cu el.

Tatăl ei se ridică.

– E greu să te măriți cu un mort.

– Stai jos, tată!

El își mijì și mai mult ochii.

– Te rog.

Se lăsă să cadă pe canapea lângă mama ei, care-și puse mâna pe pumnul lui strâns ce i se odihnea pe coapsă.

– Am făcut ceva ce nu trebuia, spuse Minerva, despre care n-o să spun mai mult. Nu regret. Regret doar că am permis ca judecata să îmi fie afectată. Credeam că mă vrea pe mine, dar, după cum s-a dovedit, are nevoie de zestrea mea. Acum pot înțelege de ce, de câte ori îl întrebam despre situația lui financiară, nu-mi dădea un răspuns direct. Așadar, am fost o proastă.

– N-ai fost proastă, spuse mama ei cu blândețe. E fermecător. E de înțeles că l-ai plăcut și ai avut încredere în el. Este, de asemenea, de înțeles că, fiind crescut așa cum a fost, s-ar putea să nu înțeleagă pe deplin dragostea.

Minerva scutură din cap.

– Nu-i găsi scuze pentru cum s-a comportat. Întreaga Londră îi iartă pe zurbagii. Nici unul din noi n-are o viață perfectă. Ne străduim să ne împăcăm cu asta.

– Ce nu-i perfect în viața ta? întrebă tatăl ei.

– Nici un bărbat nu mă iubește.

– Eu te iubesc.

Atmosfera deveni mai tensionată. O amenințau blestematele de lacrimi.

– O să mă mulțumesc cu asta.

– Să dai un anunț mi se pare puțin cam mult, spuse mama ei.

– Nu mai vreau vizite ale bărbaților.

– O să informez personalul.

– În special, nu mai vreau să-l văd pe Ashebury.

– Așa va fi, spuse tatăl ei.

– Dar nici nu vreau să-l văd mort.

– Bătut zdravăn?

Nu se putu abține și scoase un râset firav.

– Nu, deși cred că nu l-am lăsat prea zdravăn.

– Croșeul de stânga?

– Nu. O mică șmecherie învățată de la Lovingdon. Ar fi mândru. I-aș spune de asta, însă după aceea o să-l amenințe cu moartea pe Ashebury și nu vă pot controla pe amândoi.

– Poate că noi două ar trebui să mergem undeva în vacanță, spuse mama ei.

– Am altceva în minte. O să-ți spun, imediat ce stabilesc detaliile. Dar stai liniștită, n-o să mor de plictiseală pe aici. Intenționez să iau măsuri pentru a mă asigura că n-o să mă mai întâlnesc niciodată cu Ashebury sau cu vreun alt vânător de avere.

Vântul ce șuiera peste câmpii zgâlțâia trăsura, pe când aceasta o cotea pe drumul lung ce ducea la Havisham Hall. Ashe nu putea spune că se simțea ca și cum se ducea acasă, dar avea totuși o oarecare nostalgie dulce-amăruie văzând întunericul care se lăsa peste câmpuri. Aici fusese adesea copleșit de o profundă tristețe, dar tot aici avusese parte și de câteva dintre cele mai fericite momente.

Marchizul de Marsden nu fusese un tutore prea grijuliu, dar nici nu-și neglijase îndatoririle. Mâncau împreună, le povestea despre tinerețea lui, unele povești incluzându-i pe tatăl lui Ashe și pe contele de Greyling. Mulțumită lui Marsden, Ashe putuse să-l cunoască pe tatăl lui așa cum nu și l-ar fi imaginat niciodată: un demagog, un student care își bătea capul cu studiile, un flăcău căruia îi plăcea o festă bună.

Câteodată, când vântul se potolea, Ashe putea vedea o imagine fugitivă a bărbatului care fusese marchizul înainte de a-și pierde soția în chinurile facerii, înainte de a fi oprit toate ceasurile la exact acel moment al morții ei. Să iubești astfel o femeie... Ashe nu știa dacă ar fi o binecuvântare sau un blestem.

Trăsura se opri în fața conacului ce nu mai părea atât de impozant și de rău prevestitor cum i se păruse cândva copilului de opt ani. Cunoștea camerele, culoarele, colțurile întunecoase la fel de bine ca pe propriul buzunar. Nu ieși nimeni să-l întâmpine, dar, pe de altă parte, el nu era musafir. Era parte din familie, într-un fel. Simțindu-se

în largul lui, urcă treptele și intră pe ușa din față. Îl întâmpină tăcerea. Ceasurile tot nu ticăiau, nu înaintau, nu arătau ora.

Lumânări pâlpâitoare luminau drumul. Parcurse holul familiar, uitându-se spre uși în trecere, nefiind surprins că toate camerele erau nelocuite, până când ajunse în bibliotecă. Doar lumina dintr-o lumânare subțire de ceară pusă pe biroul de abanos dezvăluia capul aplecat al vicontelui Locksley, care scria într-un registru. Își ridică privirea și zâmbi.

– Ashe, ce dracu'? Ar fi trebuit să mă anunți că ai de gând să vii. Se depărtă de birou și veni în întâmpinarea lui Ashe, strângându-i mâna, bătându-l pe umăr. Ce te aduce aici?

Discuția asta era pentru mai târziu.

– Ce mai face tatăl tău?

– Nebun ca întotdeauna. Întorcându-se, Locke se îndreptă spre bufet și turnă scotch în două pahare. Îi dădu unul lui Ashe. Acum doarme. O să se bucure mâine când o să te vadă.

Se așeză într-un fotoliu în fața unui foc molcom, întinzându-și picioarele.

– Deja te-ai plictisit de Londra? Plănuiești următoarea noastră aventură?

Ashe se așeză pe fotoliul din fața lui Locke.

– Doamne, Dumnezeule! De unde ți-a mai venit și asta?

Nu era încă pregătit să facă mărturisiri.

– Îmbătrânim.

– N-avem încă nici treizeci de ani.

– Eu sunt mai aproape decât tine.

„Cu doi ani", se gândi el.

– Dar n-ai ajuns acolo încă. Atinse paharul cu buricele degetelor, țintuindu-l cu ochii lui verzi, pătrunzători. Locke fusese întotdeauna analistul grupului lor; nu se pripea, studia toate aspectele, nu se lua după aparențe. Poate pentru că fusese blestemat să asiste la decăderea mentală, ajungând până la nebunie a tatălui său.

Ashe bănuia că era un avantaj că nu-i avea lângă el pe părinții lui. Nu trebuia să-i vadă îmbătrânind și îmbolnăvindu-se. Deși moartea lor bruscă aproape că-l distrusese. Cu toate că nu voia să fie în pielea lui Locke, nu-și putuse înăbuși acea mică scânteie de invidie pentru că acesta putea măcar să vorbească cu tatăl lui.

– Cine-i femeia? întrebă Locke cu seriozitate.

– Domnișoara Minerva Dodger.

Locke fluieră încet.

– O să trăiești ca un prinț din banii pe care-i aduce în căsnicie.

– Ea e mai mult decât un morman de bani.

Un colț al gurii lui Locke se ridică.

– Da? Nu-mi amintesc să fi fost foarte interesat de ea înainte. S-a transformat așa, dintr-odată, într-o femeie atrăgătoare?

– De ce e toată lumea atât de preocupată de înfățișare? Și de ce nu vede nimeni frumusețea din ea?

Expresia lui Locke se schimbă în una ce aducea cu una copilărească.

– Ești îndrăgostit de ea.

– Ce? Nu. Mă intrigă, asta-i tot. E și îndrăzneață, și nerușinată și poate face față oricărui bărbat. Spune verde în față ce gândește. Nu bate în retragere. E revigorant.

– Pentru moment, poate fi revigorant, dar peste ani își va pierde prospețimea cu cioc-cioc, ciocănitul la cap. Femeile îndrăznețe, hotărâte să spună deschis ce gândesc au tendința să devină enervante după un timp.

– Te bazezi pe vasta ta experiență cu femeile? Când ai rămas cu vreuna mai mult de o noapte? Ashe dădu pe gât ce mai rămăsese din scotch, apoi se ridică să-și reumple paharul. Mai vrei?

– Nu, trebuie să termin să mă uit prin registre în seara asta.

Ashe privi peste umăr.

– E totul în ordine?

– Cu moșia? Absolut. Nu-s probleme aici.

Ashe se reașeză.

– Cum de îți controlezi veniturile așa bine?

– Nu că tata ar fi un risipitor. Un majordom, o bucătăreasă, o cameristă, un lacheu pentru a se îngriji de monstruozitatea asta.

– Nu e toată îngrijită.

– Nu, doar camerele în care locuim. Celelalte sunt neatinse. Dumnezeu știe că probabil am putea planta semințe în praful adunat acolo peste ani și am avea o recoltă bogată.

– Asta se va schimba dacă te însori.

– N-o să mă însor niciodată. Nebunia nu e o moștenire demnă de a fi transmisă.

– O să se sfârșească odată cu tatăl tău. Tu nu ești nebun.

– Poate că pur și simplu mă pricep mai bine s-o ascund. Sorbi din scotch și îl studie iar pe Ashe. Încă nu te-ai logodit, așa că nu asta era vestea cea mare. Încă încerc să îmi dau seama ce te aduce aici.

– Voiam să mă asigur că ești în regulă. Ai plecat cam brusc atunci când am coborât de pe navă.

– Fuseserăm plecați mai mult timp decât planificaserăm. Trebuia să mă asigur că aici era totul în ordine.

– Vii la Londra pentru ce a mai rămas din sezon?

– Nu cred. Se ridică. Trebuie să termin. Mergem mâine să călărim?

– La prima oră a dimineții. Mi-ar plăcea.

– Bine. Începu să meargă spre birou. Atunci o să-mi poți spune de ce ai venit de fapt.

De ce venise? Ashe nu era sigur că știa. Liniștea din casa asta în care rătăcea acum era sinistră. Absența ticăitului ceasurilor o amplifica. Când era copil, dormea cu ceasul tatălui său sub pernă, doar ca să audă și altceva decât vânturile ce șuierau. Găsise ceasul de buzunar pe noptieră, lângă patul tatălui lui. Era ciudat că fusese uitat acolo, și câteodată Ashe se întreba dacă tatăl lui avusese o presimțire despre ce urma să se întâmple. Dar, dacă avusese, de ce nu rămăseseră acasă el și ducesa lui? De ce doar ceasul?

Păși pe un lung culoar, unde doar o ușă stătea întredeschisă, pe sub ea strecurându-se un fir subțire de lumină. Chiar dacă știa că trebuia să se retragă și să nu-l supere pe bătrân, continuă să meargă și intră în dormitorul ce mirosea a bergamotă și a levănțică. Se gândea că era posibil ca marchizul să păstreze săculeți cu levănțică prin casă, pentru că ici și colo îl izbise acel miros. În dormitorul marchizei – ce nu fusese atins din noaptea în care murise, după ce fusese înlăturată orice dovadă a morții ei –, pe masa de toaletă se aflase o sticluță de parfum de lavandă. Ashe știa, pentru că el și ceilalți se strecuraseră în cameră într-o noapte, deși știau că le era interzis. Grey și Edward începuseră să se îmbrâncească acolo, cum făceau de obicei. Când Grey îl împinsese pe Edward în masă, sticluța căzuse pe dușumea și se spărsese într-o mie de cioburi. Sunetul îl adusese pe Marsden în dormitor.

Se înfuriase văzând că intraseră nepoftiți. Fusese singura dată când îi pedepsise. În bibliotecă, îi aliniase, îi făcuse să-și lase jos

pantalonii și să-și apuce dosul genunchilor. Îi bătuse cu nuiaua pe toți, repetat, cu hotărâre și cruzime. Până când îi obosise mâna, până când se prăbușise într-un fotoliu și se pusese pe plâns. Suspine nesfârșite, violente, ce-l răniseră pe Ashe mai mult decât nuiaua ce-l atinsese pe spate.

După asta, ușa de la dormitorul soției lui fusese încuiată. Nu că Ashe și-ar mai fi dorit să se întoarcă acolo. Nu mai voia să-l facă pe marchiz să plângă cu o astfel de disperare ce-i zdrobea sufletul.

Dar, cu toate astea, la nouă ani ai lui, nu-i oferise bărbatului nici o consolare. Stătuse acolo împreună cu ceilalți, uitându-se la el și foindu-se de pe un picior pe altul, jenat, în vreme ce marchizul deplângea pierderea acelui parfum. Doar când devenise bărbat în toată firea înțelesese pe deplin că bărbatul plângea după mai mult de atât.

– Ashe, scârțâi marchizul, ca și cum corzile sale vocale obosiseră.

– Milord, spuse el, înaintând în cameră până când ajunse la fotoliul capitonat pe care Marsden stătea în fața ferestrei. Ashe își apăsă umărul de tocul acesteia, bucurându-se de sprijin, mulțumit să simtă muchia ascuțită a lemnului. Părul marchizului era lățos, nepieptănat, firele albe ajungându-i la umeri. Pe maxilar i se vedeau țepi de barbă albă. N-avea valet, dar cineva îl bărbierise de curând. Probabil că Locke.

Halatul lui era jerpelit și decolorat. Ashe își dori să se fi gândit să-i aducă unul nou de la Londra. Nu că l-ar fi purtat. Nu-i plăceau lucrurile nefamiliare.

– În seara asta e afară, mă așteaptă, spuse Marsden, trecându-și degetele peste mica pictură înrămată pe care o ținea în poală. O auzi?

– Da, milord.

– O să mă duc după ea în curând. Când Locke va fi fericit. Zâmbi ușor, cu ochii lui verzi ațintiți într-ai lui Ashe. Când și tu vei fi. Când Greyling și Edward vor fi și ei. Ce mai fac?

– Sunt bine, milord. La Londra.

– De ce nu ești și tu acolo?

Ashe se uită înspre întuneric. Crezuse că venise să-l vadă pe Locke. Greșise.

– Ați iubit-o foarte mult.

– Nu.

Surprins de răspuns, Ashe își îndreptă din nou privirea spre marchiz, care scutură din cap.

– Nici măcar nu se poate descrie ce am simțit pentru ea. Ce am simțit era... totul. Când n-a mai existat, totul a dispărut.

– În toți anii pe care mi i-am petrecut aici, nu ne-ați povestit nici măcar o dată despre ea. Cum arăta?

În ochii lui Marsden apăru o privire pierdută, ca și cum se dusese înapoi în anii aceia.

– Era luna și stelele. Soarele și ploaia. Nu-mi plăcea de ea atât cât îmi plăcea felul în care eram eu atunci când eram împreună cu ea. Eram optimist, invincibil. Mai bun, mai blând. Ea a scos la iveală ce era mai bun din mine. Scoate și ea la iveală ce-i mai bun din tine?

Ashe se încruntă.

– Cine?

– Femeia asta pe care o iubești.

El îl fixă cu privirea pe marchiz. Ochii lui erau atotcunoscători, plini de înțelegere.

– N-o iubesc, dar există o femeie, da. E isteață, inteligentă, hotărâtă. Am nevoie de zestrea ei. Am încurcat-o de tot cu moștenirea mea. Își apăsă mai tare umărul de muchia ascuțită a ramei. Nu mă descurc cu cifrele.

– Nici tatăl tău nu se descurca.

Ashe se îndepărtă de la fereastră.

– Poftim?

Marsden chicoti.

– Era secretul lui. Dar mie mi l-a spus. Se temea că nu avea să-și poată administra moșiile. Așa că îmi aducea mie registrele, și eu îi dădeam răspunsurile. Am uitat asta. În toți anii cât ai fost aici nu m-am gândit să-ți spun. N-am dat atenție studiilor tale. La naiba, șopti el. De asta m-a ales pe mine. Să-ți fiu tutore. Îi știam secretul. A crezut că o să te îndrum. În loc de asta, eu te-am lăsat baltă.

– N-aș zice asta. Dacă e s-o spunem pe-a dreaptă, mândria mea a fost de vină, pentru că nu voiam să admit că nu mă descurcam cu calculele. M-am bazat prea mult pe consilierul meu financiar, când, de fapt, n-am fost complet sincer cu el. Trebuie să găsesc pe cineva căruia să-i pot încredința totul.

Dacă ar putea-o convinge pe Minerva să renunțe la mândria *ei*, ar fi perfectă pentru a-i administra conturile. Marsden flutură din degete.

– Locke, el e omul tău.

Ashe nu era convins. Poate că avea nevoie de o femeie.

Cu copitele calului răsunând sub el, Ashe gonea călare peste câmpii, cu Locke alături. Fiind aici, își amintea cum își făcea de cap, cum petrecea zilele fără opreliști, fără a avea grija moșiilor, a veniturilor, a salariilor, a cheltuielilor de întreținere, a costurilor. Numere, cifre, calcule.

– Destul! strigă Locke, oprindu-și calul.

Ashe îl ținu din scurt pe al lui, se învârti și duse calul negru spre locul unde Locke îl aștepta călare pe cel alb al lui. Gâfâind, nările animalului se umflară, creând nori de abur în semiîntunericul zorilor.

– Hai să ne plimbăm puțin pe jos, vrei? întrebă Locke, descălecând înainte ca Ashe să-i fi răspuns.

Poate că Locke era doar viconte și mai tânăr decât Ashe, dar aici era casa lui și întotdeauna domnise aici, știind că într-o zi el avea să fie stăpân peste tot. Era ceva să te maturizezi pe acest domeniu strămoșesc. Îți crea un imens sentiment de recunoștință, de înțelegere a locului tău și a responsabilităților ce-ți revin. La Ashe astea veniseră mai târziu. Probabil că la fel era și în cazul lui Gray. Iar Edward, ca al doilea fiu, probabil nu avea să simtă asta vreodată.

Ținând de frâie, își potrivi mersul cu al lui Locke, pașii lor mari tulburând ceața ce se lăsase peste câmpie. Locke nu ținea predici, nu era stilul lui. Totuși, Ashe știa că îl aștepta să vorbească el primul.

– M-am mutat la reședința Ashebury, spuse el în cele din urmă.

– Ai terminat cu fantomele? Asta-i bine.

– Mai degrabă am făcut-o pentru că nu mi-am mai permis chiria pentru cealaltă locuință. A preluat-o Edward. Aplecându-se, rupse un fir înalt de iarbă fără vreun alt motiv decât că-i oferise un răgaz să-și adune gândurile. Sunt într-o situație financiară dificilă.

– De aici decizia să te însori cu domnișoara Minerva Dodger.

Ashe încuviință scurt din cap.

– Din nefericire, nu-i plac deloc vânătorii de avere și deocamdată e supărată pe mine pentru că nu am recunoscut – sau cel puțin nu i-am dezvăluit – că am ajuns la sapă de lemn. Refuză să se mărite cu mine chiar dacă...

Mai rupse un fir de iarbă.

– Chiar dacă? îl îmboldi Locke.

– Am compromis-o.

Locke se opri din mers, îl luă de braț și îl întoarse în loc.

– Dinadins?

Ashe se uită urât.

– Păi, sigur că nu m-am culcat cu ea din întâmplare.

Locke oftă iritat.

– Știi ce am vrut să zic. Ai compromis-o pentru a o forța să se mărite?

– Nu, m-am culcat cu ea doar pentru că am vrut. Am dorit-o, așa cum n-am mai dorit pe nimeni. Locke, a fost la Nightingale.

Ochii verzi ai vicontelui se măriră, și pe trăsăturile lui colțuroase se ivi neîncrederea, dar Ashe știa că tot ce vorbeau aici pe câmp rămânea doar între ei doi.

– Serios?

– Acolo mi-a atras prima oară atenția. Se hotărâse să-și accepte statutul de fată bătrână și se gândea că n-avea nimic de pierdut. M-a fermecat cu totul. Scutură din cap. Fermecat e puțin zis. E îndrăzneață, curajoasă, își urmărește țelul. Nu e ca nici o altă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Nu pot înțelege nici în ruptul capului de ce n-am remarcat-o mai devreme. Faptul că nici un bărbat nu s-a însurat cu ea demonstrează doar nesăbuința bărbaților. E extraordinară. Așadar, am început să-i fac curte la modul tradițional, în lume, la baluri și așa mai departe. A acceptat să se mărite cu mine și apoi a descoperit că am ajuns la fundul sacului și mi-a spus să mă duc la dracu'. Eforturile mele au fost zadarnice.

– Nu văd dilema, spuse Locke și începu să meargă mai departe. Pur și simplu trebuie să începi să curtezi o femeie căreia să nu-i pese că o vrei pentru zestre, una care să fie îndrăgostită de titlul tău și de înfățișarea ta plăcută. N-ar trebui să-ți ia prea mult timp până să agăți un alt pește.

– Ai dreptate. Trebuie numai să găsesc o altă zestre. Doar că e dezamăgitor, după tot efortul depus în a-i face curte și a-i câștiga bunăvoința.

Unde mai pui că se simțeau foarte bine împreună în pat. Nu știa dacă avea să se mai potrivească vreodată atât de bine cu cineva. Regreta că nu urma să mai aibă parte de asta. Sau de zâmbetele ei. Sau de timiditatea ei. De obicei, nu sunt genul care renunță la vânătoare, dar nu știu cum să îndrept lucrurile cu ea.

– Dacă nu ar avea zestre? întrebă Locke.

– Poftim?

– Domnișoara Minerva Dodger. Dacă n-ar avea zestre? N-ai mai fi umblat după ea, n-ai mai fi fost dezamăgit. N-ai fi știut ce ai pierdut.

– Dar vezi tu, știu, asta-i chestia. Voia să dea cu pumnul în ceva, dar nu era nimic cale de kilometri întregi, cu excepția calului, pe care nu l-ar lovi, și de Locke, care nu merita un pumn în față. Știu cât de încăpățânată poate fi. Cât de generoasă. Știu că poate să doboare o femeie dacă-și pune mintea, dar se hotărăște să n-o facă. Ar putea câștiga un meci de box. Miroase a verbină. În dormitor e nerușinată. Și e deșteaptă. Incredibil de deșteaptă. Concepe posibilități de investiții. Gândește ca un bărbat, ceea ce rațiunea îmi spune că ar trebui s-o facă neatrăgătoare, dar de fapt asta mă face s-o doresc și mai mult.

– Te-ai îndrăgostit de ea.

– Nu, nu. Doar că eu... Se întoarse în loc, făcu trei pași încolo și trei pași încoace. Doar că o adora. Fiecare părticică. Din creștetul capului până în vârful degetelor, cu totul și cu totul. Adora provocarea ei. Adora când era cu ea. Îi plăcea să vorbească cu ea, să-i asculte părerile. Îi plăcea că avea păreri. Îi plăcea totul la ea, chiar și credința încăpățânată că merita un bărbat care s-o iubească. Se opri din patrulat, își scoase pălăria și își trecu degetele prin păr. S-ar putea foarte bine să mă fi îndrăgostit, da. Dar ea n-o să creadă. Pot să-i trimit scrisori de dragoste, poeme descriindu-mi sentimentele. N-o să le creadă. Nu când nici un bărbat înaintea mea n-a vrut altceva decât averea pe care ea o aducea.

– Atunci, te mai întreb o dată. Cum ar fi dacă n-ar avea zestre?

– Dacă n-are zestre, atunci o să rămân un lord ajuns la sapă de lemn.

Locke se uită în ochii lui Ashe, cu privirea lui de un verde intens reflectând o mulțime de întrebări, de posibilități de răspuns.

Ashe se uită peste câmpii.

– Dar, dacă i-aș cere mâna în aceste circumstanțe, n-ar avea de ales decât să creadă, să înțeleagă că o doresc pe *ea*.

– Păi, atunci pare simplu, nu-i așa? Hai să ne întrecem spre casă!

Locke încălecă și o luă din loc înainte ca Ashe să termine de învârtit pe toate părțile problemele care-l frământau. Râzând, încălecă,

își îndemnă calul la galop și se avântă după bărbatul pe care soarta îl hărăzise să devină unul dintre frații lui.

Capitolul 20

– Domnule Dodger.

– Ashebury. Din gura lui Jack Dodger, numele lui suna ca o insultă. Nu că Ashe l-ar fi învinovățit. Pe drumul de întoarcere de la Havisham, se gândise îndelung cum să-l abordeze pe fostul patron de tripou. Fusese surprins că majordomul îl condusese în biblioteca bărbatului. Era recunoscător că Minerva, până în momentul de față, nu știa că el venise în vizită.

– Ești curajos că te arăți aici după ce i-ai frânt inima fiicei mele.

– N-a fost intenția mea să-i frâng inima.

– Cu toate astea, ai făcut-o. Să știi că am omorât bărbați pentru mai puțin.

– Sper că nu recent.

Un colț al gurii îi zvâcni în sus. Minerva nu moștenise forma gurii de la tatăl ei. Poate de la mamă. Dacă nu, era toată a ei.

– Whisky?

Cel puțin, Ashe era sigur că avea să trăiască suficient cât să bea un pahar.

– Sunt genul care preferă scotch-ul.

– Cred că am ceva la îndemână.

Ashe se uită cum Dodger turnă scotch în două pahare. Nu era nimic delicat în mișcările lui, nimic elegant. Fiecare părticică a lui vorbea despre un bărbat care își începuse viața pe străzi. Poate că se ridicase din acel mediu, dar semnele rămâneseră.

Se întoarse spre Ashe și îi întinse un pahar.

– Ia loc!

– Prefer să rămân în picioare.

– Eu prefer să mă așez. Se lăsă într-un fotoliu din spatele biroului, luă o înghițitură de scotch și îl studie pe Ashe. Așadar, de ce ai venit?

– Să vă rog să-i retrageți zestrea Minervei.

Ridicând dintr-o sprânceană, Dodger își puse încet paharul pe birou.

– Nu se întâmplă prea des să judec greșit scopul unui om care vrea să mă vadă. Trebuie să spun că cererea dumitale m-a luat prin surprindere. De ce să nu-mi onorez promisiunea de a-i asigura o zestre?

– Pentru că întotdeauna va interveni între noi. Pentru că întotdeauna va pune la îndoială motivul pentru care m-am căsătorit cu ea.

– Nu-mi amintesc să-ți fi acordat permisiunea de-a te însura cu ea.

– Dar o veți face, pentru că fericirea ei înseamnă totul pentru dumneavoastră.

– Și o vei face fericită?

– Neînchipuit de fericită. Dar a fost urmărită de vânătorii de avere și crede că zestrea ei m-a atras spre ea.

– Și nu e așa?

– Nu.

– Atunci ce?

Ashe se întrebă dacă, atunci când avea să audă răspunsul, Jack Dodger avea să-i rupă falca sau să-i înnegrească vreun ochi. Probabil că avea să le facă pe amândouă.

– Picioarele ei.

– Și cum de-ai ajuns să-i vezi picioarele?

– Asta e între ea și mine. M-au atras picioarele ei, dar îndrăzneala, energia, istețimea, caracterul ei m-au prins. Pus și simplu e cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. O iubesc. Nu mi-am putut imagina așa ceva, nici nu credeam că pot iubi. Însă ea se va îndoi întotdeauna de sinceritatea mea dacă, atunci când îmi va acorda mâna, va avea în ea o pungă de monede.

– Zestrea ei e mai mult decât o pungă, băiete.

– Știu prea bine. Era un fel de-a o spune.

– Am făcut cercetări. Îți cunosc situația financiară. Se va descurca fără bani.

– Niciodată. Pot vinde o bună parte dintre lucrurile de preț pe care le-am adunat în timpul călătoriilor mele. Asta ne-ar aduce o sumă considerabilă. Nu atât de mult precum zestrea ei, dar ar fi de ajutor pentru început. Muncind împreună, putem realiza ceva măreț pentru copiii noștri. Vreau ca ea să-mi fie partener. Egal.

– Să vină la dumneata cu nimic?

– Doamne, Dumnezeule, cum de puteți crede că există vreo parte din ea egală cu *nimic*?

Ashe văzu cum în ochii lui Jack Dodger, care semănau atât de mult cu ai fiicei lui, apărură un respect nou descoperit și o profundă admirație, și știu că măcar în această privință câștigase.

Minerva stătea în salonul de zi, așternând pe hârtie o grămadă de note, când intrară părinții ei.

– Am vrea să stăm de vorbă, spuse mama ei.

– Acum e momentul perfect, pentru că și eu vreau să vorbesc cu voi. M-am gândit mult și m-am decis să plec în Texas pentru a studia mai îndeaproape această afacere cu vite, pentru a-mi convinge apoi prietenii să investească în ea alături de mine. Am calculat totul. O să angajez un însoțitor și...

– Minerva, spuse mama ei, așezându-se pe canapea lângă ea, în timp ce tatăl ei luă loc pe un fotoliu din apropiere. Texasul este așa departe.

– Nu mă mut acolo definitiv. O să fiu acasă de Crăciun. Chestia e că, dacă mă iau după calculele făcute, e o ocazie minunată să ne extindem, să nu mai fim așa dependenți de ceea ce putem dobândi aici în Anglia.

– Va trebui să vorbești cu tatăl tău despre asta. El e cel priceput la afaceri.

Se uită la tatăl ei, care stătea tolănit pe fotoliu de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Jack Dodger nu era omul formalismului.

– Ai fi interesat să investești, tată?

– O să aducă bani?

– Ar trebui, da. Mulți bani, la drept vorbind.

– O să mă gândesc la asta, dar mai întâi trebuie să vorbesc cu tine despre o decizie pe care am luat-o – cu acordul mamei tale.

Minerva scoase un râs ce părea străin de ea.

– În regulă, dar amândoi arătați extremi de serioși. S-a întâmplat ceva?

– La drept vorbind, da, spuse tatăl ei. M-am hotărât să revoc oferta unei zestre.

Era ca și cum i-ar fi dat un pumn.

– De ce?

– Păi, în primul rând, tu ai spus că n-o să te măriți, așa că nu e ca și cum ai avea nevoie de asta.

– Asta cam așa e. Dar oare am vreo șansă să-mi împrumuți niște bani, astfel încât să pot investi în afacerea cu vite pe care vreau neapărat s-o încep?

El flutură din mână.

– Dacă vrei, poți să-i ai. Eu vorbesc strict despre zestrea ta. Aplecându-se în față, își sprijini coatele de genunchi. Poate că ți-am făcut un deserviciu oferindu-ți o zestre atât de mare. Mă tem că bărbații n-au fost în stare să te vadă pe tine, dincolo de ea.

– Nu ne place deloc ideea să nu te măriți, spuse mama ei. Să fii singură.

– Nu sunt singură. Am prieteni. Și am familie. N-am nevoie de un soț să-mi completeze viața. Așa că ia zestrea. N-am nici o problemă cu asta. Nu că vreun bărbat s-ar însura cu mine fără ea. Și nu vreau să mă mărit cu un bărbat care – vorbele ieșeau cu dificultate – are nevoie de asta.

– Cum ar fi Ashebury? întrebă mama ei.

– Cum ar fi o grămadă de bărbați, spuse Minerva nervoasă. Cât despre Ashebury, am terminat cu el.

Zâmbind, mama ei o strânse de mână.

– Mă bucur să aud, pentru că vine la noi la cină în seara asta.

„Trădătoarea", fu primul ei gând, dar nu-l exprimă cu glas tare. La urma urmei, asta era mama ei, femeia care o adusese pe lume.

– Doar nu vorbești serios.

– M-am gândit că ar fi drăguț să-i auzim poveștile despre călătoriile în Africa.

De necrezut. Minerva pufni disprețuitor.

– Dacă vrei să auzi despre Africa, invită-l pe unul dintre ceilalți zurbagii. Dar nu văd nici un motiv să ne tulburi cu un escroc precum Ashebury.

– Totuși, Ashebury e aici. Era o afirmație, nu o întrebare.

Minerva auzise bârfe că Ashebury plecase din oraș.

– Vrei să zici în Londra?

– Nu, e în casă, așa că, de fapt, da, e în Londra. Așteaptă în biblioteca tatălui tău.

Minerva sări în picioare și se uită la tatăl ei.

– L-ai lăsat înăuntru? L-ai primit? Știind că-l disprețuiesc pe omul ăsta, că-l găsesc vrednic de dispreț?

– Și-a adus fotografiile, spuse mama ei, ca și cum asta ar fi îndreptat lucrurile. De ce mamele – inclusiv a ei – erau atât de dornice să-i ierte pe zurbagii de orice fel de necuviințe?

– N-o să rămână la cină. Se repezi pe lângă mama ei și se îndreptă spre ușă. N-o să rămână!

– Nu cred că a terminat cu el, așa cum credea, îl auzi ea pe tatăl ei.

Rar era mânioasă pe părinții ei, dar, în acel moment, spumega. Nu numai că avea să plece în Texas, dar avea să se și mute acolo.

Clocotind, mărșălui pe culoar. Cum de îndrăznise să se arate aici? În casa ei, în sanctuarul ei.

Ușa bibliotecii era deschisă. Intră grăbită și se opri ezitând când îl văzu stând la fereastră. Arăta groaznic, absolut groaznic. Părea nedormit. Și mai slab.

Și totuși reușea să arate minunat, absolut minunat. Impecabil aranjat, cu hainele călcate perfect, totul ireproșabil. Și mirosea sublim. Santal amestecat cu mirosul lui unic. Nu se oprise atunci când ar fi trebuit, pentru că acum era suficient de aproape încât să-i poată simți prezența, să-i poată vedea albastrul de cleștar al ochilor. Observă că se bărbierise înainte de a veni.

– Deci am înțeles că ai fost invitat la cină, spuse ea țâfnoasă.

– A fost amabil din partea mamei tale să mă invite.

– Retrag eu invitația.

– M-am gândit că așa o să faci.

– Dacă erai cât de puțin un gentleman, n-ai fi acceptat.

– Doar că am vrut să te văd mai mult decât am vrut să fiu gentleman.

Ea își strânse ochii.

– Nu. Îi deschise și se uită la el. Să nu spui toate vorbele potrivite menite s-o facă pe o femeie să-și piardă capul. N-o să aibă efect asupra mea, așa că sunt de prisos. Chiar acum am fost informată că tata mi-a retras zestrea, așa că o să trebuiască să cauți bani în altă parte.

– Știu despre starea zestrei tale, spuse el încet. Eu i-am cerut să ți-o retragă.

Nedumerită, scutură din cap.

– De ce ai face tu așa ceva?

– Pentru că, atâta vreme cât o aveai, nu ai fi crezut că e posibil ca eu să te vreau *pe tine* mai mult decât îți voiam averea.

– Dar ai nevoie de bani.

– De tine am mai multă nevoie.

– Nu poți fi serios. Moșiile tale, moștenirea ta...

– Să le ia dracu'! Se strâmbă, scutură din cap. N-o să le ia dracu'. O să mă asigur eu că n-o să le ia. Ai greșit când ai spus că nu-mi pasă de responsabilitățile mele, că mi-am risipit moștenirea. Moșiile nu aduceau venitul de odinioară, așa că am făcut niște investiții care, din nefericire, s-au dovedit a fi nechibzuite. Merse spre birou, puse pe margine o bucată de hârtie, înmuie un toc în cerneală și i-l întinse. Scrie trei numere, mici, într-o linie verticală, pe care să le pot aduna.

– Nu văd ce legătură are asta cu totul.

– Doar fă-o! Te rog.

Cu un oftat iritat, ea se duse spre birou, luă tocul dintre degetele lui și îl înmuie din nou în cerneală. Se uită la el bănuitor.

– Pari să-ți fi revenit după ce te-am lovit cu genunchiul de te-am făcut să te încovoi.

– Sunt surprins că ai fost în stare să execuți așa bine mișcarea asta.

– Mi-am lăsat jupoanele la croitoreasă, așa că am avut mai multă libertate de mișcare. Speram să am ocazia să dau o lovitură decisivă.

– Ești o fată însetată de sânge.

– N-ar trebui să fii surprins. Ți-am spus în acea primă noapte că mi-ar plăcea să omor un bărbat care mă rănește.

– Așa că ai acționat. Nu uita, trei numere.

Ea făcu așa cum i se ceruse.

5
7
9

Punându-și un deget pe marginea hârtiei, el o trase mai aproape și se uită la ea. Își închise ochii. Îi deschise. Se uită cruciș.

– Nu le pot recunoaște. În capul meu e numai haos. Știu că sunt numere. Știu că fac o sumă. Dar nu le pot înțelege. Și nu pot explica de ce am așa mari greutăți cu ele. Lord Marsden mi-a spus că tata

era la fel. Numerele n-aveau nici un sens pentru el. Avea încredere în Marsden. Eu am aflat cu doar câteva zile în urmă, când am fost la Havisham. Am fost mult prea mândru să admit că aveam problema asta. Așadar, când consilierul meu financiar a strâns informații despre diverse investiții, l-am pus să-mi explice verbal riscurile, i-am ascultat recomandările și am făcut ceea ce am considerat a fi cele mai bune alegeri. Ceea ce el considera un risc acceptabil mie mi-ar fi putut părea un risc prea mare dacă aș fi fost în stare să analizez cifrele. Când m-am întors în Anglia, am descoperit că investițiile nu-mi aduceau bani. Cum venitul avut la dispoziție era mic, iar suma necesară întreținerii moșiilor e îngrozitor de mare, am rămas cu foarte puțini bani.

– Cum de nu poți înțelege numerele?

– Nu știu ce să spun, Minerva. Deși mă simt prost, nu sunt. Alte lucruri nu-mi dau bătăi de cap. Dar numerele mă zăpăcesc.

Ea oftă.

– Așadar, ți-ai pierdut averea și ai decis că trebuie să te însori cu o femeie care are o zestre substanțială. Și m-ai urmărit pe mine.

– Nu-i chiar așa. Am întâlnit la Nightingale o femeie care m-a intrigat. Apoi am descoperit-o la o petrecere și am fost fascinat de ea. Faptul că avea o zestre n-a contat mai deloc. Voiam să o cunosc. Apoi m-am îndrăgostit de ea. Nu mi-am dat seama de asta decât când m-a părăsit.

Auzindu-i declarația, inima Minervei începu să-i bată gata să-i spargă pieptul. Tânjise după o declarație de dragoste, și totuși ezita să creadă. El îi studiase cartea. Știa exact ce cuvinte să spună. Dar ea nu se putea decide să i le arunce înapoi în față. Mai degrabă, trebuia să-i aducă aminte cum stăteau lucrurile.

– Doar că acum nu mai are nici o zestre.

El făcu o grimasă.

– Dar ea știe cum să investească. Am niște bani. Fie că se mărită cu mine, fie că nu, vreau să mă ajute să-mi refac averea.

– Poate că am putea înceta să vorbim despre ea ca și cum n-ar fi de față?

Zâmbetul lui deveni mai larg.

– O să mă ajuți să îmi dau seama ce trebuie să fac pentru a mă pune pe picioare?

– Bănuiesc că aș putea intui ce e de făcut.

– Când n-o să mai am nevoie de zestrea cuiva, o să te măriți cu mine?

Ea îi cuprinse fața în căușul palmelor.

– Ashe...

– Spune-mi ce trebuie să fac pentru a te convinge că te iubesc.

– Vreau să te cred. Doar că îmi vine greu să cred că cineva ca tine mă poate iubi.

– Pentru că nu te vezi așa cum o fac eu. Uite, vreau să-ți arăt ceva.

Își băgă mâna în buzunar, scoase un mic pătrat și i-l întinse.

Era o fotografie a unei femei aflate lângă un iaz. Fața ei dezvăluia atâta putere, atâta tărie de caracter, atâta forță, și totuși existau acolo și vulnerabilitate, și delicatețe...

Minervei îi trebui o clipă să-și dea seama că era ea, că îi adusese fotografia făcută lângă iazul lui Lovingdon.

– De fapt, sunt destul de drăguță. Cum ai reușit să mă faci să arăt drăguță?

– *Ești* drăguță. Ești *mai mult* decât drăguță. Dar m-am folosit de umbre și de lumină să dezvălui ceea ce văd când mă uit la tine. Adevărata frumusețe nu există fără amândouă.

– Cum rămâne cu poza pe care mi-ai făcut-o la Nightingale?

– N-am făcut-o.

– De ce?

– Pentru că era doar pentru mine. Câteodată, ceva este atât de minunat... Minunat nu e cuvântul potrivit. E mai mult de atât. Sublim. E ca și cum ar fi păcat să captezi imaginea. Dar de câte ori îmi vin în minte rămășițe carbonizate sau corpuri contorsionate... mă gândesc la tine, cu picioarele tale lungi cu tălpi mici, întinse pe pat așteptându-mă – și astfel biruiesc imaginile care m-au bântuit atâta timp. Le reduc la nimic. Și ele pălesc încet, nu mai țipă să le dau atenție, pentru că n-o s-o capete, fiindcă am ceva cu mult mai bun. Sau cel puțin aveam înainte să stric totul. Te-am avut pe tine, Minerva. Și te vreau cu disperare înapoi.

Ea care nu plângea niciodată simțea din nou acele lacrimi arzătoare.

– Ashe...

– Pot să mă descurc și fără zestre. Nu pot să mă descurc fără tine. Chiar dacă tu nu *mă* iubești *pe mine*...

– Te iubesc! Am încercat să nu te iubesc, dar nu mă pot împiedica să nu mă gândesc la tine, să nu-mi fie dor de tine, să nu te vreau. Totuși, mi-e teamă că aceste sentimente nu sunt reale. Dragostea pe care amândoi o proclamăm. Dacă e o amăgire, la fel ca Lady V.?

– Ea nu e o amăgire. E doar o altă parte din tine. Minerva, aproape de la bun început am știut cine ești. Tot ce am avut la Nightingale o să avem și în continuare. O să avem totul.

Și ea îl crezu. Adevărul era acolo în ochii lui, în felul în care-i zâmbea.

– Te iubesc, Ashe.

Privirea pe care el i-o aruncă îi topi inima. Era genul de privire pe care o așteptase preț de șase sezoane. Era genul de privire ce promitea o eternitate de fericire.

– Și m-aș mărita cât mai repede cu putință.

– Cum ți se pare sfârșitul lunii? întrebă el.

– Lumea va crede că am fost forțați să ne căsătorim.

– Am fost – pentru că n-am mai putut suporta să stăm departe unul de altul nici măcar o noapte. O trase lângă el. Ține-ți genunchiul jos.

Înainte ca ea să-l asigure că așa făcea, îi luă gura în stăpânire și o sărută așa cum doar un bărbat îndrăgostit de ea ar săruta-o.

Capitolul 21

Nunta domnișoarei Minerva Dodger cu ducele de Ashebury era pe buzele tuturor. Îndeosebi după ce deveni evident, ori de câte ori erau văzuți împreună, că erau îndrăgostiți nebunește unul de celălalt. Minerva, care de obicei ura fițuicile de scandal, se trezi dintr-odată că îi plăceau foarte mult.

În plus, era încântată să se pregătească de nuntă. Nu era deloc nervoasă că venise vremea să plece la biserică. Dimpotrivă, își studia imaginea în oglinda cu rame mobile, încântată de modul cum rochia

din dantelă de Honiton[1] și perle se mula pe corpul ei. Flori de portocal înconjurau cununa vălului, fixându-l la locul lui. Pentru că purta la gleznă brățara din aur, scotea un ușor zornăit când pășea.

– Arăți minunat, Minerva, spuse Grace, potrivindu-i trena.

– Arăt, nu-i așa? Știam eu că merită să aștept dragostea.

– Eu ți-am spus că o să găsești un bărbat care o să te iubească.

– Câteodată, încă îmi vine greu să cred.

– Dar ești fericită.

– Extrem de fericită.

Se auzi un ciocănit în ușă. Grace deschise, și tatăl Minervei intră.

– Tații au nevoie de un moment cu fiicele lor în ziua nunții. O să aștept jos, spuse Grace înainte de a se strecura afară din cameră.

– Ești la fel de frumoasă ca mama ta, spuse el.

Minerva îi aruncă un zâmbet jucăuș.

– Am crezut mereu că semăn mai mult cu tine.

– Ai ochii mei negri, dar, în afară de asta, ești mama ta.

– Am mintea ta pentru afaceri.

– Dar ai tăria ei. Ești sigură că vrei să te măriți cu el?

– Foarte sigură. Îl iubesc, și, n-o să-i placă asta, dar îmi vreau zestrea înapoi. Am fost atât de ocupată căutând pe cineva care să mă iubească, să dovedesc că mă iubește, încât nu mi-am dat seama că era de-ajuns că eu îl iubeam. Nu vreau ca el să fie nevoit să-și vândă lucrurile de preț sau să fie împovărat inutil pentru că investițiile lui nu au dat roade. Știu că mă iubește cu sau fără zestre, dar, mai important, eu îl iubesc. Vreau să aibă banii promiși.

– Sunt deja în contul lui bancar. E cadoul tău de nuntă. Aș fi vrut să afli peste câteva zile, când consilierul financiar îi făcea o vizită, să-i dea raportul despre starea veniturilor lui.

Riscând să-și șifoneze rochia, ea îl îmbrățișă strâns pe tatăl ei.

– Te iubesc tare mult.

– Adu-ți mereu aminte, Minerva, că eu am fost primul bărbat care te-a iubit.

– Știu.

Lacrimile îi lunecară pe față, dar nu se obosi să le oprească.

[1] Un tip de dantelă lucrată cu ciocănele, specifică orașului Honiton, comitatul Devon (n.tr.)

– Nu plânge. Nu pot suporta când o femeie plânge.

Cu un râset, ea se îndepărtă de el.

– Și asta știu.

El se întoarse, dar nu înainte ca ea să vadă că în ochii lui luceau lacrimi.

– Hai să o facem, spuse el. Nu în fiece zi îmi dăruiesc fata.

– N-o dăruiești. E încă a ta.

El o privi zâmbind.

– Da, este. Este și va fi întotdeauna. Întinzându-și mâna spre ea, îi coborî vălul pe față. Ce bărbați norocoși – eu și el.

Ce fată norocoasă, se gândi ea, să aibă dragostea a doi bărbați nemaipomeniți.

Nunta fu chiar mai măreață decât se așteptase Minerva. Biserica era plină ochi, iar la recepția ce urmă fu prezentă multă lume. Ashe arătase atât de chipeș stând la altar! Expresia de pe fața lui pe când ea se apropia – cum să creadă vreodată că el n-o iubea?

Acum îl aștepta să vină în dormitorul ei. Lămpile cu gaz dădeau o lumină slabă, alungând umbrele. Ea purta o cămașă de noapte din mătase, brățara de aur în jurul gleznei și...

Ușa se deschise. I se opri răsuflarea văzându-și soțul într-un halat de mătase. Se uită la ea. Râse.

– Oh, nu, fără asta.

Ea nu se putu abține să nu surâdă în vreme ce el se îndrepta iute spre ea. Ducându-și mâna la ceafă, desfăcu fundele și aruncă masca deoparte.

– E mai bine, murmură el, chiar înainte de a pune stăpânire pe gura ei.

Reușiseră să schimbe câteva sărutări în luna care trecuse, dar ea voise să aștepte pentru mai mult până în noaptea nunții. De acum aveau tot timpul din lume să fie unul în brațele celuilalt. El îi acoperi fața cu sărutări, coborî pe gât. Ea oftă, scânci.

– Soția mea, murmură el.

– Soția ta.

El făcu un pas înapoi, își desfăcu cordonul halatului și îl dădu jos. Ei i se tăie răsuflarea când îl văzu și gura i se uscă.

– O să învăț cum să folosesc aparatul de fotografiat.

El făcu o grimasă.

– Nu în seara asta.

Merse spre pat, se urcă și se sprijini de tăblia patului, cu brațele puse sub cap.

– Ce faci?

– Scoate-ți cămașa de noapte... încet. Vreau să văd cum lumina atinge fiece părticică a ta.

– Da? întrebă ea, apropiindu-se de marginea patului. Era uimită de cât de bine se simțea cu el în noaptea nunții. Pe de altă parte, nu era ca și cum ar fi fost virgină. Foarte încet, își desfăcu un nasture. Apoi altul, și încă unul, uitându-se cum ochii lui se întunecară într-o negură arzătoare, trupul i se încordă, răsuflarea îi deveni precipitată. Când ultimul nasture fu desfăcut, își atinse ușor pieptul între sâni. El rămase fără suflu.

Oh, cât îi plăcea că avea această putere. Își dădu ușor jos țesătura de pe un umăr, apoi o împinse și de pe celălalt. Cămașa de noapte din mătase alunecă la podea.

El gemu, jos și sălbatic, înainte de a se mișca iute, prinzând-o și rostogolind-o pe pat, până când ajunse întinsă pe spate și el lângă ea, sprijinindu-se într-un cot, privind-o.

– Nici nu știi cât de mult mi-am dorit să te văd la lumină. Când o să mergem la moșie, o să te duc pe un câmp unde soarele să își reverse razele asupra ta, și acolo o să fac dragoste cu tine, sălbatic și pasional.

– În aer liber?

– O să facem dragoste oriunde: în păduri, în ploaie, în fiecare cameră, în fiecare clădire. Își trecu mâna peste trupul ei. Te iubesc, Minerva.

– N-o să mă satur niciodată să te aud zicând asta.

– Bine. Intenționez s-o spun în fiecare zi.

– Te iubesc, Ashe. Nu pot crede cât de mult. N-am știut că e posibil să iubești atât de intens.

El își coborî gura peste a ei, și ea permise tuturor sentimentelor față de el să se amplifice, în vreme ce pasiunea amenința să-i mistuie și să-i transforme pe amândoi în scrum. Cum de puteau exista atâtea senzații diferite, care, puse laolaltă, creau o minunată călătorie spre tărâmul plăcerii?

Pe când se atingeau, se sărutau, se tachinau, se mângâiau, focul ce existase întotdeauna între ei deveni și mai puternic. Se mișcau

amândoi frenetic, copleșiți de dorință. Când ea crezu că avea să înnebunească de dorință, el se afundă în ea cu putere. Trupul ei se închise în jurul lui, îl ținu strâns.

Ridicându-se deasupra ei, Ashe se uită spre ea, împingând cu mișcări sigure, neîntrerupte, intense. Încolăcindu-și picioarele în jurul șoldurilor lui, ea își înfipse degetele în posteriorul lui, ținându-l strâns, incitându-l. Minerva simțea cum ies scântei din fiecare părticică a corpului ei. Trupurile lor deveniră lucioase și alunecoase. Suspinele și gemetele răsunau în jurul lor.

Senzațiile se intensificară, se tensionară și apoi explodară. Cu ochii închiși, ea văzu focuri de artificii și îi strigă numele, apoi îl auzi pe Ashe mormăindu-l pe al ei în vreme ce își dădea capul pe spate, împingând pentru ultima oară.

Apoi se liniști. Răsuflarea lui era la fel de întretăiată și de grea ca a ei. Cu un zâmbet satisfăcut, el îi sărută vârful nasului înainte de a se rostogoli pe o parte și de a o atrage lângă el.

– Cu lumină e minunat, spuse ea cu răsuflarea tăiată. Când pot să văd totul.

El chicoti încet.

– Ar trebui să instalez pentru tine o oglindă deasupra noastră.

Ea îl mușcă de un sfârc.

– Poate o să mergem la Nightingale pentru o noapte.

– Dacă vrei.

– Ar putea fi interesant.

– O să mergem la aniversarea primei tale vizite acolo.

Ea își trecu degetele peste pieptul lui.

– O să-mi arăți cândva colecția ta privată de fotografii?

– Le-am ars.

Ridicându-se într-un cot, ea se uită la el.

– De ce?

– Pentru că n-am mai avut nevoie de ele. Îi dădu părul după ureche. M-au ajutat să înfrunt imaginile carnagiului pe care nu reușeam să mi le scot din minte. Am crezut că, înlocuind acele imagini cu contururi perfecte, aș putea învinge coșmarurile. Dar n-a funcționat până la tine. După cum ți-am spus, gândul la tine reduce la tăcere tristețea. Deci n-am mai avut nevoie să le păstrez pe celelalte.

– Mi-ar fi plăcut să le văd.

– Le-aș putea reface cu tine drept model.

– Dacă o să-ți pozez, trebuie și tu să-mi pozezi. Să fim chit.

Făcând o grimasă, el își afundă degetele în părul ei și o luă de ceafă.

– Soția mea cea îndrăzneață și păcătoasă. Este oare de mirare că te iubesc?

Apoi o puse jos, îi captură gura și o prădui.

Nu era grozavă dragostea?

Epilog

Câțiva ani mai târziu

Stând pe a șasea treaptă a scării ce ducea în hol, Ashe se uită la ușa pe unde îi văzuse plecând pe părinții lui. Era ciudat că, pe măsură ce îmbătrânea, le simțea tot mai mult lipsa.

Își dori ca ei să poată vedea cum el și Minerva reușiseră să schimbe situația lui financiară – și fără să se atingă de darul pe care tatăl ei li-l oferise cu ocazia nunții lor. Acesta era ținut doar ca rezervă pentru eventualitatea în care urmau să aibă vreodată nevoie. Altminteri, pentru că nu făcea parte din moștenirea restricționată[1], avea să fie împărțit între copiii lor.

El își dori ca ei s-o fi cunoscut pe Minerva, călăuza vieții lui. Nu crezuse că era posibil să iubești cu toată ființa. Erau momente când intensitatea sentimentelor lui pentru ea îl înspăimânta al naibii de tare. Dar cu atât mai mult o iubea.

Își dori ca ei să fi avut ocazia să-și cunoască nepoții.

Lipăitul picioarelor micuțe răsună prin hol în clipa când fiul și fiica lui alergară spre ușa din față, cu mama lor urmându-i ceva mai încet. Era din nou însărcinată.

– Tati, haide! strigă fiica lui, cea cu părul auriu. Bunicul ne-a promis să ne învețe azi cum să buzunărim pe cineva.

Ashe se încruntă spre Minerva.

– Am crezut că o să-i înveți cum să nu se lase buzunăriți.

Ea ridică dintr-un umăr.

– Îl știi pe tata.

El începu să coboare scările.

– Bănuiesc că tu o să-i înveți cum să trișeze la cărți.

---

[1] Prevedere legală ce nu permite înstrăinarea unei proprietăți (domeniu atașat unui titlu nobiliar) prin vânzare, divizare sau lăsare drept moștenire. Lipsa acestei prevederi implică permisiunea efectuării tuturor acestor acte juridice. (n.tr.)

– Fiul lui Lovingdon deja e chiar bun la asta. Nu putem să-i lăsăm pe copiii noștri să fie în dezavantaj.

El o luă pe după mijloc.

– Cum te simți?

– Fac progrese. Micul dejun stă acolo unde-i e locul.

– Haideee! se plânse fiul lor. Toată lumea o să fie deja acolo.

Toți frații Minervei, împreună cu familiile lor, se întâlneau acasă la părinții ei pentru a serba aniversarea nunții acestora.

– În regulă, atunci, spuse Ashe. Hai să mergem!

Lacheul deschise ușa, și copiii se grăbiră să iasă.

– Copiii noștri trebuie să învețe să fie răbdători, spuse Ashe însoțind-o pe Minerva prin hol.

– Eu prefer entuziasmul lor.

– Atunci, entuziaști o să fie.

Ajuns la ușă, Ashe se opri și se uită înapoi. Pe vremuri, strigătele lui de copil răsunau în această casă. Dar acum nu auzea decât râsetele copiilor lui, bucuria din vocea soției și glasul dragostei.